

ΕΤΟΣ 24° ♦ ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2005 ♦ ΑΡ. 279

Κωδ.
ΕΛ.ΤΑ:
3187

ΔΑΥΛΟΣ

€6

ΠΑΛΙΑ ΔΕΙΝΑ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

«'ΞΟΥ! ΡΩΜΙΟΣΥΝΗ ΑΝΑΒΑΘΗ, ΠΟΥ ΡΕΥΕΣΑΙ ΣΑΠΙΛΑ...»

ISSN 1105-9486

9 771105 948009

04>

Ο ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ:
Η «ΒΙΑΙΗ» ΚΑΙ Η «ΦΥΣΕΙ» ΥΠΟΤΑΓΗ

Ίδρυτής - ιδιοκτήτης,
έκδότης - διευθυντής
ΔΗΜ. Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ

Κυδαθηναίων 29, Πλάκα,
105 58 Αθήνα.
Τηλέφωνα: 2103223957,
2103314986, 2109841655
Τηλεομοιότυπος: 2103314997

ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ:
<http://www.davlos.gr>
Ηλεκτρονική αλληλογραφία:
davlos@davlos.gr

Τα Γραφεία του «Δ» λειτουργούν
πρωινές ώρες 9:30-14:30
καθημερινά (και Σάββατο).

Έκτύπωση: PRESS LINE
Μάγερ 11, Αθήνα,
Τηλ.: 210 5225479.

- Τιμή αντιτύπου: €6.
- 12μηνη συνδρομή: €53.
- Όργανισμών κ.λπ.: €80.
- Φοιτητών: €43.
- Ξεωτερικού: €80.
- Η συνδρομή καταβάλλεται
κατά την έγγραφη.
- Η συνδρομή ανανεώνεται
αυτόματως μετά τη λήξη του 12μήνου.
Διακοπή της συνδρομής γίνεται μόνον
κατόπιν τηλεφωνήματος
του ενδιαφερομένου.

**ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ
ΔΕΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΝΤΑΙ.**

Τα χειρόγραφα δεν επιστρέφονται.

Όλες οι συνεργασίες και τα
ταχυδρομικά εμπάσματα στη διεύθυνση:
ΔΗΜ. Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ,
Πόστ Ρεστάντ 175 01, Π. Φάληρο.

- Παραγγελίες μέσω Διαδικτύου
βιβλίων, τόμων, παλαιών τευχών «Δ»
και έγγραφες συνδρομητών:
στην ιστοσελίδα μας www.davlos.gr
- Επίσης έγγραφες συνδρομητών με
ένα άπλο τηλεφώνημα στα
τηλέφωνα του «Δ».

Παρακαλούνται οι συνδρομητές
που αλλάζουν διεύθυνση, να το
γνωστοποιούν στο περιοδικό.

Απαγορεύεται η έν όλω ή έν μέρει
αναδημοσίευση ή αναμετάδοση καθ'
οιονδήποτε τρόπον δημοσιευμάτων
του «Δαυλού» χωρίς τη γραπτή άδεια
του εκδότη.

ΔΑΥΛΟΣ

Μηνιαίο Περιοδικό Πρωτοποριακής Έρευνας

Έτος 24°, Απρίλιος 2005, Αριθ. 279

ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

«Ξού, Ρωμισούνη ανάβαθη...» 18526

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Πώς βλέπει ένας ψυχίατρος την ανθελληνική ύστερία .. 18529

ΕΡΕΥΝΕΣ

Άν. Πολυζωίδης και Γ. Τερτσέτης 18533
Ο Άριστοτέλης έναντιόν της δουλείας ... 18550
Μέχρι ποῦ ἔφθασε ἡ ἀρχαία
Ἑλληνική Ἀστρονομία; 18553
«Χαίρε σφόδρα, θύγατερ Σιών» 18560
Κατηχητικά: Ἐνα διαχρονικό
παιδομάζωμα Ἑλληνόπουλων 18565
Οἱ ἱεραποστολὲς στὴν Ἰνδία 18575

Προετοιμάζουν ἱεραποστόλους στὰ κατηχητικά 18584
Ἡ παγκόσμια Ἑλλάδα τοῦ Παλαμά 18589
Ἡ ταφή τῶν παιδιῶν πρὶν ἀπὸ 5.000 χρόνια 18595
Τρία ἱερά κείμενα κατὰ τοῦ γέλιου καὶ τῶν γυναικῶν 18603
Ζόφος καὶ φῶς 18613

ΓΕΝΙΚΗ ΚΡΙΤΙΚΗ

Ο ΑΛΛΟΣ ΛΟΓΟΣ 18552
Καὶ ἱεραπόστολους προετοιμάζουν τὰ Κατηχητικά! 18584
ΑΙΣΙΜΑ ΚΑΙ ΑΔΗΡΙΤΑ 18587
Ο ΚΑΛΑΘΟΣ ΤΩΝ ΑΧΡΗΣΤΩΝ 18607
Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ 18610

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Ὁ Ρισελιὲ καὶ οἱ 11 σωματοφύλακες 18528
Ἐντεταλμένη προπαγάνδα γιὰ τὸ «Ὀλοκαύτωμα» 18541
Χριστιανικὸς προσηλυτισμὸς στὰ σχολεῖα 18541
Συμφώνησαν ὅλα τὰ κόμματα! 18544
Περὶ γενοκτονιῶν – ἄλλοτε καὶ τώρα 18545
Γιὰ τοὺς Ἕλληνες γονεῖς 18574
«Εκκλησία τῆς Ἑλλάδος»: Μιὰ γιγάντια
οἰκονομικὴ ὀργάνωση 18585
Ἱερώνυμος (Θηβῶν): Ἐγὼ ἀποφασίζω γιὰ τὴν
Κοιλιάδα τῶν Μουσῶν ἀντὶ τῆς Ἀρχαιολογίας! 18599
Ὁ «πολυχαρισματοῦχος» Δαυίδ 18608
Ἡ «ὕβρις» καὶ οἱ Ἑρινύες στὸ Ἰράκ 18610

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Νίκος Σηφουνάκης 18547

Ὁ «Δ» ἔχει τὴν εὐθύνη τῶν κειμένων ποὺ δημοσιεύει στὶς
σελίδες του. Γιὰ τὶς δραστηριότητες, δημοσιεύσεις, διατυ-
πώσεις θέσεων κ.λπ. ἐκτὸς «Δαυλοῦ» ἀπὸ πρόσωπα ποὺ
γράφουν ἢ ἔγραψαν στὸ Περιοδικό, ὁ «Δ» δὲν εὐθύνεται.

λόκληρο τὸ σκεπτικὸ τῶν ἀπόψεων, ἰδεῶν καὶ θέσεων, ποὺ διατυπώθηκαν στὸ περιοδικὸ αὐτὸ κατὰ τὰ 24 χρόνια τῆς πνευματικῆς διαδρομῆς του, «χτίσθηκε», ὅπως συχνὰ τονίζουμε στὴ στήλη αὐτή, πᾶνω στὸ **πὶδ τρομερὸ γεγονὸς τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας**: Τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ Ἑλληνικὸ Ἔθνος, ἐνῶ παρῆγε ἀποκλειστικὰ καὶ μόνον αὐτὸ ὅλα τὰ ὑπερεθνικά, ὑπερτοπικὰ καὶ ὑπερχρονικὰ στοιχεῖα τοῦ Παγκόσμιου Πολιτισμοῦ (Λόγο, Ἔρευνα, Διάλογο, Ἀπόδειξη, Θεωρία... – καὶ τὰ πρακτικὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν, δηλ. Λογική, Φιλοσοφία, Ἐπιστήμη, Μαθηματικά, Πολιτική, Θεάτρο, Ἀθλητισμὸ κ.λπ., κ.λπ.) ἐπὶ μακρὰν σειρὰν αἰώνων, τὸ ἴδιο αὐτὸ Ἔθνος ἀπὸ μίᾳ συγκεκρωμένη στιγμῇ κι ἐδῶθε δὲν παρήγαγε ἀπολύτως τίποτε, ποὺ νὰ ἀποτελέσῃ ὑπερεθνικὸ, ὑπερτοπικὸ καὶ ὑπερχρονικὸ ἀγαθὸ καὶ κτῆμα. Προσδίδαμε δὲ πάντοτε στὸ ὀλέθριο αὐτὸ συμβὰν πανανθρώπινες διαστάσεις καὶ συνέπειες, διότι μετὰ τὴν διακοπὴ τῆς ἐλληνικῆς αὐτῆς πνευματικῆς κοσμογονίας-ἐποποιίας τὸ πολιτισμικὸ γίνεσθαι τῆς ὑπόλοιπης ἀνθρωπότητας εἴτε ὠπισθοδρομοῦσε, εἴτε ἐστατικοποιεῖτο, εἴτε στὴν καλύτερη περίπτωσι ἀποτελοῦσε μίμηση τῶν ἐλληνικῶν προτύπων καὶ ἐπιτευγμάτων καὶ μάλιστα κακὴ καὶ ἐκβαρβαρισμένη μίμηση, ὅπως δυστυχῶς συμβαίνει μὲ τὸν (σταθερῶς παρακμάζοντα) μεταἐλληνικὸ Λόγο, τὴν (σκοποθηρικὴ) μεταἐλληνικὴ Ἔρευνα, τὸν (παραληρηματικὸ-στεῖρο) μεταἐλληνικὸ Διάλογο, τὴν (μεταφυσικὴ) μεταἐλληνικὴ Ἀπόδειξη, τὴν (ἐξ-ουσιαστικὴ) μεταἐλληνικὴ Θεωρία κ.λπ. – δηλ. τὰ νοσηρὰ ἱστορικὰ συμπτώματα, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τὸν Μεσαίωνα ἕως σήμερα, χωρὶς νὰ εἶναι ὁρατὰ στὸν τυφλωμένο μέσα στὴν παρακμὴ του νεώτερο ἄνθρωπο, ἀποτελοῦν τὴν πραγματικὴ ρίζα, τὴν ὄντως οὐσα αἰτία τῆς κακοδαιμονίας τῆς ζωῆς του. Ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ ὁ Ἕλληνας ἔπαθε πνευματικὴ στεῖρωσις, ἡ πνευματικὴ ἐξέλιξις τοῦ πολιτισμένου ἀνθρώπου μοιάζει σὰν τὸ παιχνίδι ποὺ παίζει τὸ γατάκι: κυνηγᾷ τὴν οὐρά του.

Ἡ ἱστορικὴ στιγμὴ, κατὰ τὴν ὁποία συνέβη τὸ τρομερὸ αὐτὸ δυστύχημα, εἶναι κραυγαλέως προδήλη καὶ προφανὴς καὶ ἔχει πλειστάκις ἐπισημανθῇ στὸ περιοδικὸ αὐτό: εἶναι ἡ στιγμὴ, πρὶν ἀπὸ 16½ περίπου αἰῶνες, **ποὺ ὁ Ἕλληνας βιάσθηκε πνευματικὰ κι ἔγινε χριστιανός, κακοποιήθηκε ἐθνικὰ καὶ ἔγινε βυζαντινός, δολοφονήθηκε συνειδησιακὰ κι ἔγινε Ρωμῶς**. Μὴν πλανᾶσθε, μὴν ἀκοῦτε τὰ παραληρήματα τῶν ἱστορικῶν, μὴν χάψετε τὰ ἰδεολογήματα τῶν πολιτικῶν καὶ θρησκευτικῶν ταγῶν μας: Ἡ βίαιη καὶ ἐγκληματικὴ ἐξαλλαγὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ σὲ Ρωμιοσύνη, μίᾳ κατάστασι χρόνια, ἀνίατη, ἀνθρωποβόρα, εἶναι ἡ μοναδικὴ κατάστασι ποὺ ἡ ἐξυγίανσὴ τῆς ἀποτελεῖ καὶ **τὸ μοναδικὸ ἐθνικὸ μας πρόβλημα**. Ἐνα πρόβλημα ὅμως, ποὺ μοιάζει σὰν ἓνα κοντὶ μέσα στὸ ὁποῖο εἴμαστε ἐρμητικὰ κλεισμένοι – δὲν μπορούμε νὰ βγοῦμε ἀπ' αὐτό, **γιατί ἀπλούστατα δὲν μπορούμε νὰ συνειδητοποιήσουμε ὅτι εἴμαστε κλεισμένοι μέσα σ' αὐτό**. Γι' αὐτὸ γινόμαστε κάθε μέρα μάρτυρες κωμικοτραγικῶν «λύσεων» ὅπως ἐκεῖ-

νες της μεταρρύθμισης της ἄρρωστης Ρωμαϊκής Παιδείας διὰ τῆς ὑγιоῦς Ρωμαϊκής Παιδείας (!), τῆς ἐξυγίανσης τῆς ἄρρωστης Ρωμαϊκής Δικαιοσύνης διὰ τῆς ὑγιоῦς Ρωμαϊκής Δικαιοσύνης (!), τῆς κάθαρσης τῆς ἄρρωστης Ρωμαϊκής Ἐκκλησίας διὰ τῆς ὑγιоῦς Ρωμαϊκής Ἐκκλησίας (!) καὶ λοιπὰ παιδαριώδη λεγόμενα καὶ πραττόμενα ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ θεωροῦνται κορυφαῖοι σ' ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς δημόσιας ζωῆς τῆς Ρωμοσύνης. Τὸ γατάκι ποὺ παγκοσμίως κυνηγάει τὴν οὐρά του, ὅταν πρόκηται γιὰ τὸ σημερινὸ Ρωμαϊκό, δὲν παιχνιδίζει ὅπως ἄλλου, ἔχει πάθει ζάλη, ἱλιγγο, παράκρουση* καὶ τὸ κουτὶ μέσα στὸ ὁποῖο εἴμαστε κλεισμένοι, ὅταν πρόκηται πάλι γιὰ τὸ Ρωμαϊκό, δὲν εἶναι κουτὶ ὅπως ἄλλου, εἶναι τὸ ἴδιο τὸ δέσμα μας, μέσα στὸ ὁποῖο περιέχεται ὁλόκληρος ὁ ἠθικός, πνευματικὸς καὶ πολιτικὸς ὀργανισμὸς τοῦ σημερινοῦ «Ἑλληνα».

Εἶναι ἀδύνατο νὰ καταλάβῃς τὸ Παρόν, ἂν δὲν γνωρίζῃς τὸ (ἀληθινὸ) Παρελθόν. Καὶ εἶναι ἀδύνατο νὰ πορευθῇς μὲ σιγουριά στὸ Μέλλον, ἂν δὲν συνειδητοποιῇς τὸ (ἀληθινὸ) Παρόν μὲ τὴ βοήθεια τοῦ (ἀληθινοῦ) Παρελθόντος. Αὐτὰ ἀποτελοῦν βαθεῖα πεποίθησις τοῦ περιόδοιο αὐτοῦ (ποὺ διατυπώθηκε ἀπὸ τὸ 1ο κιόλας τεῦχος του, τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1982) καὶ τὸν πραγματικὸ «λόγο ὑπάρξεώς» του. Ἡ γνώσις τῆς Ἱστορικῆς Στιγμῆς, ποὺ σφράγισε ἐπὶ 16½ αἰῶνες τὸν Ἑλληνα μὲ τὴ μελανὴ σφραγίδα τῆς διαχρονικῆς ἱστορικῆς του ἔκπτωσης, μᾶς ὁδηγεῖ στὴ βεβαιότητα ὅτι καὶ τὰ δεινὰ τῆς σημερινῆς του ἔκπτωσης ἔχουν αὐτὴν, τὴν ἴδια αἰτία. Καὶ ἡ γνώσις τῆς αἰτίας τῆς (χθελσινῆς καὶ σημερινῆς) ἔκπτωσης μᾶς ὁδηγεῖ στὴν ἐπιλογὴ τῆς μοναδικῆς «ἐξυγίανσης», ποὺ μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ: στὴ «θεραπευτικὴ μέθοδο» τῆς ἀποβολῆς τῆς πνευματικῆς δικτατορίας τῆς Χριστιανοβυζαντινορρωμοσύνης καὶ τῆς ἐπιστροφῆς στὴν Ἑλληνικότητα ὡς ἰδεολογικὸ θεμέλιο στὸν πνευματικὸ, ἐκπαιδευτικὸ καὶ πολιτικὸ βίο τοῦ τόπου αὐτοῦ ποὺ φέρει τὸ βαρὺ, ἀσήκωτο ὄνομα Ἑλλάς.

Σημ.: Ὁ τίτλος τοῦ ἀφιερώματος τοῦ παρόντος τεύχους καὶ τοῦ παρόντος σημειώματος ἔχει δημοσιευθῇ στὸ «Δ», τόμος Ε' (1986), σελ. 3166 καὶ ἀποτελεῖ στίχο τοῦ ἐξαίρετου παλαιοῦ συνεργάτη μου καὶ φίλου Σπύρου-Γεράσιμου Παναγιωτάτου, σημαντικοῦ ποιητῆ καὶ λογοτέχνη, ἄγνωστου στοὺς πολλοὺς, ὅπως εἶναι ἐπόμενο, καὶ «ἐκτὸς κύκλου» («περιθωριακός»!) τῶν πνευματικῶν ταγῶν τῆς Ρωμοσύνης.

Δ.Ι.Α.

* Σκεφθῆτε μόνο, πῶς αὐτοαναβαθμίζονται αὐτομάτως οἱ Ρωμοί, ποὺ φεύγουν καὶ σταδιοδρομοῦν ἐκτὸς Ρωμαϊκοῦ ἢ γιὰτὶ μοναδικὴ παγκόσμια πρωτιά μας εἶναι ἡ Ἐμπορικὴ καὶ Ναυτιλία, μιὰ δραστηριότητα ποὺ ἀπὸ τὴ φύση τῆς ἀναπτύσσεται ἔξω ἀπὸ τὴ Ρωμαϊκὴ Δικτατορία...

Ο ΡΙΣΕΛΙΕ ΚΑΙ ΟΙ 11 ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ὁ ὑποστηριζόμενο ἀπὸ ἀνθελληνικὲς ἐστίες δυνάμειος ἐλλαδεμπόριο βουλιάζει, καὶ πρέπει νὰ τοῦ γίνη μία ἡρωικὴ ἔξοδος, δηλαδὴ νὰ αὐτοκατηγορηθῇ, νὰ αὐτογελοιοποιηθῇ, γιὰ νὰ μεταφερθοῦν οἱ ἐχθροπραξίες σὲ «ἄλλο ἔδαφος». Γιὰ τὴν μεγαλοπρεπῆ αὐτὴ «κηδεία» ἐπιστρατεύθηκαν 11 χριστιανοαριστεριστὲς «σωματοφύλακες» μὲ βαρεῖα καταγγελτικὴ ρητορικὴ (μὲ τὸν Ρισελιὲ στὸ παρασκήνιο) νὰ βροντοφωνοῦν ὅτι: **«Οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ρωμαῖοι εἴμαστε ἓνα καὶ τὸ αὐτό, πορευόμενοι κάτω ἀπὸ τὸ σχῆμα τῆς Ὁρθοδοξίας».**

Θὰ καταπιῇτε λοιπὸν –μᾶς λένε– τὴν ὀρθόδοξη «Ἱστορία», ἀλλιῶς θὰ σᾶς φάη τὸ γνωστὸ μαῦρο φίδι μὲ τὴν μακρυνὰ μαύρη ἐσθῆτα, ποὺ τρώει ὅσους ἀγνοοῦν τὸν Κύριο τῶν Δυνάμεων καὶ θέλουν νὰ ὀνομάζωνται Ἕλληνες ἀνεὺ χριστιανικῆς τσόντας. Γιὰ τὸν Ἕλληνικὸ Πολιτισμὸ δὲν χρειαζόμαστε κανέναν νὰ γράφῃ (πλὴν ἡμῶν τῶν ιδίων...), γιατί οἱ γράφοντες τεκμηριωμένα εἶναι περιθωριακοὶ συνωμότες, ποὺ χαρακτηρίζουν τὸ Βυζάντιο ὡς «Εβραιο-Ρωμαϊκὸ Ὁρθόδοξο Μεσαιωνικὸ Κράτος», ἐνῶ τὸ Βυζάντιο εἶναι ἡ ἀναχωνεμένη (!) Ἀρχαιότης (τὸ «Βυζάντιο», ποὺ κυνηγοῦσε τοὺς ἀναχωνεμένους Ἕλληνες μὲ τσεκούρια, ρόπαλα καὶ χαντζάρους!). Ἡ ἀρχαιοελληνικὴ μας μνήμη εἶναι περιττή, γιατί ὁ Κολοκοτρώνης καὶ ὁ Καραϊσκάκης ξεσηκώθηκαν τὸ '21 γιὰ νὰ ἀναβιώσουν τὸ Βυζάντιο (καὶ ὁ Πατριάρχης τοὺς ἀφώριξε καὶ τοὺς μούντζωνε μὲ τὰ δυὸ χέρια!). Αἰφῆστε τὴν διαμάχη Διαφωτισμοῦ-Εκκλησίας, εἶναι δευτερεύον θέμα. Σᾶς ἔσωσαν οἱ συμμορίες τῶν χριστιανῶν, γιατί εἶχε πέσει σὲ τέλεια παρακμὴ ὁ Ἕλληνισμὸς (ποὺ τὸν εἶχαν ἀγκαλιάσει θερμὰ οἱ Ρωμαῖοι αὐτοκράτορες, ἀντιγράφοντας τὸ Ἕλληνικὸ Ἀλφάβητο, τὴν Ἱατρικὴ, τὴν Ποίηση, τὸ Δίκαιο, τὰ Μαθηματικά, τὴν Ἀστρονομία τῶν Ἑλλήνων – καὶ αὐτὸ εἶναι ἡ ἀπόδειξη τῆς μεγάλης παρακμῆς τοῦ Ἕλληνισμοῦ!).

Ὅτιδήποτε ἄλλο ἰσχυρισθοῦν κάποιοι εἶναι ἀντιστορικὸ καὶ περιθωριακὸ, εἶναι ρατσισμὸς, φασισμὸς καὶ «ἀντισιμητισμὸς». Ἐμεῖς θὰ τοὺς ἀναθεματίζουμε λαμβάνοντας καὶ ἐπιπλέον μέτρα. Δηλαδὴ περιοδεῖς καὶ ἐκδηλώσεις ἐπὶ τοῦ θέματος μὲ βαρυγδουντοὺς καθηγητὲς-ἱστορικοὺς. Γι' αὐτὸ ὁ Καργάκος σήκωσε τὰ μανίκια καὶ ἀπειλεῖ νὰ ρίξῃ τὸν λίθον τοῦ ἀναθέματος, λίγο διστάζει, γιὰ νὰ μὴν τοῦ γεμίσουν τὸ κεφάλι καρούμπαλα, καὶ χωριστήκαμε σὲ ομάδες. Οἱ μισοὶ θὰ πετροβολήσουμε πρῶτα τοὺς «κολλητοὺς μας», γιὰ νὰ τοὺς ξεφορτωθοῦμε ἡρωικά. Οἱ ἄλλοι μισοὶ θὰ πετροβολήσουμε ὅποιο δένδρο κάνει καρπούς, αὐτὸ μᾶς ἐνδιαφέρει, δὲν θὰ θίξουμε ἄλλα περιοδικὰ ποὺ συμπορεύονται μὲ τὸ τερατούργημα τοῦ Ἰουδαί-ο-χριστιανισμοῦ καὶ ἀπολαμβάνουν τὴν κραταῖαν σκέπην τοῦ Κυρίου μας. Φτειάζαμε καὶ Κόμμια πρὸς κάλυψιν τῶν ὀπισθίων μας, ποὺ τελευταῖα θυμίζον τὸ Μέγα Σπήλαιον, καὶ σύντομα θὰ ἐκκολάψουμε εὐρωβουλευτὲς μὲ χριστιανικὲς ἀξίες, ἀφοῦ **«Ἑλλὰς ἴσον Ὁρθοδοξία».**

Τὸ πλοῖο τοῦ Ἕλληνο-χριστιανισμοῦ μὲ μούτσους τοὺς νεοφανεῖς χριστιανοαριστεριστὲς ἐλλαδεμπόρους βουλιάζει, καὶ ἀποφάσισαν νὰ πλέουν μὲ τίς σημαῖες ξεδιπλωμένες, μήπως παρασύρουν καὶ κανέναν ἄλλον στὸν πάτο. Ὁ Ρισελιὲ στὸ παρασκήνιο θυμίζει ἡθοποιὸ θεάτρου, ποὺ περιμένει ματαίως στὸ σκοτάδι νὰ κληθῇ ἀπὸ τὸ ποίμνιο-κοινὸ γιὰ λίγο χειροκρότημα, ἐπιδοτούμενο κι αὐτό. Ἡ ξαφνικὴ παράκρουσή τους καὶ τὸ παραλήρημα δείχνουν ἀπλᾶ τὸν πανικὸ τους γιὰ τὴν ἄνοδο τοῦ Ἕλληνισμοῦ καὶ τὸν ἐπερχόμενο ἐξελληνισμὸ τοῦ Πλανήτη. Κύριοι, δείξτε γενναιοῦτητα, χάσατε! Καλὴ χάθοδο καὶ πάντα τέτοια, νὰ εἰσθε καλά, γελάσαμε πάλι, καὶ τὸ γέλιο μακραίνει τὴν ζωὴ. Ἄλλη φορὰ νὰ ποντάρετε σὲ ἄλλογο φαβορί καὶ ὄχι σὲ ψωριάρη μαῦρο γάιδαρο.

Ἀγγελικὴ Ρέτουλα

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Σιωπηλή προμολόγηση της Βουλής στην Έκκλησία

Αξιότιμε κ. Λάμπρου,

Στην «Κυριακάτικη Αύγή» της 23-1-2005 διαβάσαμε άρθρο οικονομολόγου και βουλευτοῦ γιὰ τὸ νέο καθεστὼς οικονομικῆς δράσης τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ πέρασε σιωπηλὰ μέσα ἀπὸ 2 νόμους, ποὺ ψηφίσθηκαν πρόσφατα ἀπὸ τὴν κυβερνητικὴ πλειοψηφία.

Συγκεκριμένα ἡ πρώτη ρύθμιση ἀφορᾷ στὶς φορολογικὲς ὑποχρεώσεις τῆς Ἐκκλησίας. Σήμερα τὰ τεράστια εἰσοδήματα ποὺ ἔχει ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ ἀκίνητα, κτήματα κ.λπ. φορολογούνται μὲ συντελεστὴ 10% (εὐνοϊκὸ ἔως προκλητικὸ, θὰ τὸν χαρακτηρίζα ἐγώ). Ἀκόμη ὅμως κι αὐτὸν τὸν προκλητικὸ συντελεστὴ (ποὺ καταστρατηγεῖ τὴν ἀρχὴ τῆς ἰσότητος τοῦ Συντάγματος, ἀφοῦ ἡ ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δὲ συνεισφέρει στὰ δημόσια βάρη ἀνάλογα μὲ τὴ δύναμὴ τῆς), ἡ Κυβέρνηση μὲ τὸ νέο φορολογικὸ νόμο τὸν μειώνει σταδιακά, γιὰ νὰ τὸν καταργήσῃ ἐντελῶς τὸ 2008!

Ἡ δεύτερη ρύθμιση ἀφορᾷ στὴ φορολογικὴ μεταχείριση τῶν δωρεῶν, ποὺ μία ἐπιχείρηση μπορεῖ νὰ κάνῃ πρὸς τὴν Ἐκκλησία. Μὲ τὴν ἀπὸ 14-1-05 ἀπόφαση τοῦ ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν, ποὺ ἐξειδικεύει τὸ νέο φορολογικὸ νόμο, ὀρίζεται ὅτι: «οἱ δωρεὲς σὲ χρῆμα ἀπὸ ἐπιχειρήσεις πρὸς ἱερὰς μητροπόλεις ἐκπίπτουν ἀπὸ τὰ ἀκαθάριστα κέρδη τῆς ἐπιχείρησης, χωρὶς τὴν παρακράτηση φόρου εἰσοδήματος 10%». Ἀφορολόγητες ἐντελῶς δηλαδὴ δωρεές, ἔμμεση ἐπομένως μεταφορὰ πόρων ἀπὸ τὸ Κράτος πρὸς τὴν Ἐκκλησία!

Ἐρωτηματικὰ ὅμως γεννᾷ καὶ ὁ Ν. 3299/04, ποὺ θεσμοθετεῖ κίνητρα γιὰ τὴν πραγματοποίηση ἰδιωτικῶν ἐπενδύσεων. Ὁ νόμος αὐτός, μεταξὺ τῶν φερέων ποὺ μποροῦν νὰ ἐπιχορηγηθοῦν γιὰ νὰ πραγματοποιήσουν ἐπενδύσεις, περιλαμβάνει καὶ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος! Ἐρωτήματα (σημειώωνε ὁ κ. Δραγασάκης), ποὺ ἐτέθησαν γιὰ τὸ ἀν πρόκει-ται γιὰ ἐπενδύσεις ἐμπορικοῦ-κερδοσκοπικοῦ χα-

ΕΝΑΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ ΑΝΑΛΥΕΙ ΤΗΝ ΑΝΘΕΛΛΗΝΙΚΗ ΥΣΤΕΡΙΑ

Κύριε διευθυντά,

Στὸ τεῦχος 276, σελίδα 18257, ὑπὸ τὸν τίτλο «Σιωνιστικὴ Τυμπανοκρουσία», κάνατε πολὺ εὐστοχεῖς παρατηρήσεις σχετικὲς μὲ τὴν διεθνὴ ἐπίθεση ποὺ ἔχει ἐξαπολυθῇ κατὰ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. Βεβαίως ἡ ἐπίθεση αὕτη –μέσα στὴν ὁποία ἐντάσσεται καὶ ὁ τρόπος παρουσίας τῆς σχέσης Ἀχιλλέα-Πατρόκλου στὴν κινηματογραφικὴ ταινία «Τροία»– εἶναι μόνον ἡ κορυφὴ τοῦ παγόβουνου. Εἶναι λιγώτερο γνωστὸ ὅτι ὑφίσταται μία προσπάθεια σπιλώσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ ὡς βασιζόμενον στὴν παιδεραστία καὶ τὴν ὁμοφυλοφιλία.

Πρόσφατα διάβασα τὸ βιβλίο τοῦ Paul Catledge: «Τὸ μεγαλεῖο τῆς Σπάρτης». Ὁ συγγραφεὺς κατατάσσει τὸν ἑαυτὸ του μεταξὺ τῶν ἐλαχίστων ἐιδικῶν στὰ «Σπαρτιατικὰ Θέματα». Ἀναφέρει στὴ σελίδα 25: «δὲν μπορῶ νὰ ἀποδείξω ὅτι τὰ γεγονότα καὶ οἱ διαδικασίες, γιὰ τίς ὁποῖες γράφω πῶς καὶ πῶς συνέβησαν στὴν πραγματικότητα καὶ πολὺ λιγώτερο πῶς καὶ γιὰ ποῖό λόγο θεωρῶ ὅτι συνέβησαν» (!) Καὶ παρακάτω: «μὲ διακατέχει ἀκόμη μιὰ βαθιὰ ριζωμένη ἀνομολόγητὴ ἐπιθυμία νὰ πιστέψω πῶς συνέβησαν καὶ ἡ ἄσβεστη ἐλπίδα πῶς θὰ πείσω καὶ ἄλλους νὰ μοιραστοῦν τὴν ἀποψή μου»! Θρασύτατο ἄλλοθι γιὰ αὐθαίρετες ἀπόψεις καὶ συμπεράσματα. Εἰδὼ βέβαια ἔχουμε τὴν μίαν ἀντίφαση πᾶντο στὴν ἄλλη. Δὲν ὑπάρχουν –λέει– σαφεῖς μαρτυρίες καὶ στοιχεῖα, ἀλλὰ παρ' ὅλα αὐτὰ στὸ κείμενό του ἀμφοισβητεῖ τίς μαρτυρίες τοῦ Ξενοφῶντος, τοῦ Πλουτάρχου κ.ἄ. ὡς φίλα προσκείμενων καὶ μεροληπιτῶν ὑπὲρ τῆς Σπάρτης καὶ διατείνεται ὅτι ἡ ἐκπαιδευσις τῶν Σπαρτιατῶν στηριζόταν στὴν παιδεραστία καὶ ἀργότερα στὴν ὁμοφυλοφιλία μεταξὺ τῶν ὀπλιτῶν. Τέλος συσχετίζει τὸ προσωνύμιον «Λωριεύς» μὲ τὸ «ὁμοφυλόφιλος», μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε ὀνομάσει τὸν γνωστὸ ὁμοφυλόφιλο ἥρωά του στὸ μυθιστόρημα «Πορτραῖτο τοῦ Ντόριαν Γκρέι» ὁ ὁμοφυλόφιλος

ρακτηρα, έμειναν άναπάντητα, ένω έπιπλέον τó άρθρο 5 τού νόμου προβλέπει ότι «οί ίερές μονές για την πραγματοποίηση έπενδύσεων δέν ύποχρεούνται σέ σύσταση εταιρείας». Νά συμπεράνουμε δηλαδή ότι δέν ύποχρεούνται ούτε σέ δημοσίευση ίσολογισμού, οί δραστηριότητές τους θά θεωρούνται πάντοτε **μή** κερδοσκοπικές και τά κέρδη τους θά είναι πάντα άφορολόγητα; Έπιγραμματικά λοιπόν, ó συνδυασμός τών ρυθμίσεων αυτών δημιουργεί τó έξής νέο καθεστώς: Ή Έκκλησία θά έχη άφορολόγητα εισοδήματα άπό άκίνητα ή δωρεές, τά εισοδήματα αυτά στή συνέχεια μπορούν νά έπενδυθούν με όποιοδήποτε τρόπο και με την έπιχορήγηση τού Κράτους. Έπιπλέον ή Έκκλησία δέ θά δημοσιεύη ποτέ ίσολογισμό, δέ θά ύπόκειται σέ έλεγχο και δέ θά πληρώνη φόρο! Κι άν άκόμη τó Κράτος δέχεται τó έργο της Έκκλησίας ως κοινωφελές (;) και την άπαλλάσσει άπό τή φορολογία, γιατί τά

ταμεία κοινωνικής ασφάλισης (ΙΚΑ, ΤΕΒΕ, κ.λπ.) νά πληρώνουν φόρο 38%; Ύπαρχει πιδ ίερό κοινωφελές έργο άπό εκείνο της κοινωνικής ασφάλισης; Σέ ποιά ήθική, πολιτική, κοινωνική βάση στηρίζεται αυτή ή διακριτική μεταχείριση; Πρέπει τέλος νά σημειωθεί ότι προκάλεσε έντύπωση στή Βουλή ή στάση τών πολιτικών κομμάτων, καθώς τόσο τó ΠΑΣΟΚ όσο και τó ΚΚΕ άπέφυγαν νά τοποθετηθούν μπροστά σέ αυτές τις έξοργιστικές και αντισυνταγματικές ρυθμίσεις! Καί μιάς και άκούγονται πολλά αυτές τις μέρες, πού ή μία άποκάλυψη έκκλησιαστικής διαπλοκής έρχεται μετά την άλλη, έγω άπορώ: Είναι δυνατό με τέτοιου είδους ρυθμίσεις και τέτοιου είδους άνοχη νά ύπάρξη ποτέ χωρισμός Έκκλησίας-Κράτους;

Μετά τιμή,

Χρυσόστομος Μακίσσογλου
Φοιτητής Νομικής, Θεσσαλονίκη

Ή παρουσία τού κ. Μαυρομμάτη στο «Έκ-κεντρικό Δελτίο»

Άξιότιμε κ. Λάμπρου,
Άναφέρομαι στήν παρουσία τού συνεργάτου τού Δαύλου κ. Μαυρομμάτη στο «Extra Channel» (11/2/05) σέ έκπομπή με θέμα τις έρευνες τού «Δαυλού» για τόν βιαστή άνηλίκων κληρικό Παπουτσά-

κη και τόν άδελφό του άρχιεπίσκοπο Κρήτης, πού έχει καταδικασθή για φόνο. Πώς είναι δυνατόν νά τόν άφηναν νά μιλήσει άνθρωποι πού είναι φανατικοί λόγω άμάθειας, πού άμφισβητούν άτράνταχτες άποδείξεις κρίνοντας έξ ίδιων τά άλλότρια,

Όσκαρ Γουάιλντ. Αντιθέτως οί Χέρντερ, πόν Χοϊμπολτ, Κάρλ Ότφριντ Μίλερ θεώρησαν τούς Δωριείς σάν προγόνους τού Γερμανικού λαού. Τουτό δέν θεωρεί άξιο μνείας ó Κάτιλτζ.

Είναι λυπηρό πώς διάφορες «αυθεντίες», παρά τις πιθανές στήν πλειονότητά τους καλές προθέσεις τους, βγάζουν άβασάνιστα συμπεράσματα και χαλκεύουν ιδεολογήματα περί τού Αρχαίου Έλληνικού Κόσμου. Έχω την έντύπωση ότι ó βαθύτερος -άσυνείδητος λόγος είναι ότι κάποιον άπό αυτούς δέν είναι σέ θέση νά υπερπηδήσουν την ιουδαιοχριστιανική παιδεία τους και τις άπόψεις τους περί ήθικής και όλα τά βλέπουν μέσα άπό αυτό τó πρίσμα. Κάποιον πάλι, όντας οί ίδιοι όμοφυλόφιλοι, προσπαθούν, άναφερόμενοι σέ πρότυπα παγκοσμίου έμβέλειας και άποδοχής, νά «νομιμοποιήσουν» ή «έξευγενίσουν» την διαστροφή τους. Δέν μπορώ νά φανταστώ ότι έπιστήμονες πού έντρυφούν τόσο έπισταμένως στήν Αρχαία Γραμματεία, δέν γνωρίζουν την αρχαιοελληνική έννοια τού έρωτος και ότι ή σχέση έραστου και έρωμένου ήταν καθαρώς παιδαγωγική και ούδεμία σχέση είχε με σεξουαλικές έπιλογές -σαφέστατη ή έπεξηγηματική άναφορά στο «Συμπόσιο» τού Πλάτωνα. Έτσι γίνεται σαφές ότι πρόκειται για καθόβουλες «έκτιμήσεις».

Η όμοφυλοφιλία είναι σαφώς περιγραφόμενη ψυχική έκτροπη σέ κάθε ψυχιατρικό σύγγραμμα και διαγιγνώσκεται ως «σεξουαλική διαστροφή», και βεβαίως ούδόλως μιά ένδιάφερον οί άτομικές έπιλογές και οί προσωπικές σχέσεις, τις όποιες πρέπει νά σεβώμεθα, όποιες κι άν είναι. Είναι όμως άισχρόν και ένδεικτικό της σημερινής γενικής παρακμής τó ότι αυθαίρετα χαρακτηρίζονται ως διεστραμμένοι και όμοφυλόφιλοι ή παιδεραστές ήρωες και ήγέτες γενικής άποδοχής και πρότυπα άναφοράς, με τά όποια γαλονηθήθηκαν γενεές όλόκληρες σέ παγκόσμια κλίμακα. Ύπό την έννοια αυτή, ότι δηλαδή στρατός όπως ó Σπαρτιατικός ή ó Ίερός Λόχος τών Θηβαίων, πού στηρίζονταν για την έπιβίωση και την νίκη στήν φιλία και άλληλοπροστασία έν καιρώ μάχης, είχαν όμοφυλοφιλικές σχέσεις, άποτελούν άπαράδεκτες διαστρεβλώσεις της ιστορίας.

Θά πρέπει νά έπισημάνουμε ότι: ❶ Για την έπικράτηση τού έξουσιασμού στοχεύεται ή πλή-

άνθρωποι που παρουσιάζονται σαν έλληνιστές αλλά κατηγορούνται από άλλους πεφωτισμένους σαν ιεχωβάδες ή άλλο τι, άλλοι που παρουσιάζονται σαν έλληνιστές αλλά αλληθωρίζουν και πρὸς τὴν κρατοῦσα ἡθικὴ καὶ τέλος showmen που θέλουν νὰ πουλήσουν; Πῶς νὰ συννενοηθῇ μαζί τους ὅταν χρησιμοποιοῦν τὴν Ἑλληνικὴ μας γλῶσσα κατὰ τὸ δοκοῦν;

Καὶ τοὺς μὲν φανατικούς τοὺς παίρνει ὁ κόσμος χαμπάρι καὶ ἡ τοὺς δέχεται ἢ τοὺς ἀπορρίπτει.

Ἀλλὰ τὴν ζημία τὴν κάνουν οἱ ἀλληθωρίζοντες

καὶ οἱ κατ' ἐπάγγελμα «ἐλλαδέμποροι», πού, ἐνῶ φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως ὅτι συμφωνοῦν μὲ τὶς πραγματικὲς ἐλληνικὲς θέσεις, ρίχνουν καὶ κανένα «ναὶ μὲν ἀλλά» που προκαλεῖ σύγχυση καὶ ἀποπροσανατολισμό.

Καὶ εἶναι τόση ἡ διαπλεκόμενη δυσωδία τῆς κατεστημένης ἡθικῆς, πού ὅσο πιὸ μακρυνὰ περνᾶμε, τόσο πιὸ καθαροὶ μένουμε.

Μὲ ἐκτίμηση
Χαρίλαος Σωτηριάδης

Τὸ ἐλληνικὸ σκοτάδι καὶ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ

Κύριε Λάμπρου,

«...Ἄς μεταφερθοῦμε μερικὲς ἑκατοντάδες χρόνια πίσω. Σκοτάδι βαθὺ καὶ ἀτέλειωτο ἔχει σκεπάσει τὴν οἰκουμένη. Παντοῦ νύχτα καὶ σκοτάδι φοβερό. Σκοτάδι σὸ μυαλό, ἀλλὰ πιὸ ζοφερό εἶναι τὸ σκοτάδι τῆς ψυχῆς... Καὶ νά! Τὸ ἄστρο τῆς Βηθλεὲμ ἀνατέλλει... Γεννήθηκε Ἐκεῖνος που ἔφερε στὸν κόσμο τὸ φῶς καὶ τὴ χαρά... Ἐφερε τὴν ἀγάπη, τὴν εἰρήνη, τὴ στοργή...»

Τὰ παραπάνω εἶναι ἀποσπάσματα ἀπὸ ὁμιλία ἐκπαιδευτικοῦ σὲ δημοτικὸ σχολεῖο, πού ἔγινε ἐνώπιον γονέων καὶ μαθητῶν στὴν τελευταία χριστου-

γενιάτικη γιορτῇ. Τὰ λόγια αὐτὰ δὲν ἀποτελοῦν πρωτοτυπία, ἀφοῦ κάθε χρόνο τὰ ἴδια λέγονται ἀπὸ τοὺς ὁμιλητὲς ἐκπαιδευτικούς. Εἶμαι καὶ ὁ ἴδιος ἐκπαιδευτικός, καὶ λυπᾶμαι πού ἐκφωνοῦνται ἀπὸ συναδέλφους ὁμιλίες μὲ τέτοιο περιεχόμενο. Θὰ μπορούσε κανεὶς, λόγια σαν τὰ παραπάνω νὰ τὰ χαρακτηρίσῃ ἡλιθιότητες. Τέτοιες ὁμιλίες ἀκούγονται μόνο ἀπὸ τοὺς ἄμβωνες τῶν χριστιανικῶν ναῶν. Μοῦ φαίνεται πῶς ἐμεῖς οἱ ἐκπαιδευτικοὶ ξεπεράσαμε τοὺς χριστιανοὺς ἱεροκλήρες.

«Γεννήθηκε Ἐκεῖνος που ἔφερε στὸν κόσμο τὸ φῶς καὶ τὴ χαρά...» Ὑπῆρχε πρὶν τὴ γέννηση τοῦ Ἰ-

ρης ἀποσάθρωση τοῦ κοινωνικοῦ ἴστού σὲ ὅλες του τὶς παραμέτρους (παιδεία-οἰκογένεια-εὐνομία-εὐσυνειδησία κ.ἄ.). ❷ Οἱ διάφορες ἐλληνικὲς κυβερνήσεις μόνο διαχείριση (καὶ δυστυχῶς ἐνίοτε πολὺ κακή) κάνουν στὸν τομέα τῆς ἀναδείξεως τῆς ἀλήθειας στὴν Ἑλληνικὴ Ἱστορία. Οἱ ἐντολοδοτὲς ἐδρεῖουν ἄλλοι. Αὐτοὶ κινοῦν τὶς μαριονέττες. Ἐτσι οἱ πολιτικοὶ μας ὄχι μόνο δὲν ἀντιδρῶν, ἀλλὰ κάποιοι ἐξ αὐτῶν ἐνεργῶς προωθοῦν αὐτὲς τὶς ἀθλιότητες.

❸ Ἡ ἀντίδραση πρέπει νὰ προέλθῃ ἀπὸ τὸν λαό, τοὺς πολίτες, πού συνειδητὰ πρέπει νὰ αὐτοεκπαιδεύονται καὶ νὰ ἐνημερώνονται, ὥστε νὰ κρίνουν καὶ νὰ μὴν ἀποδέχονται ὅ,τι ὁ ἐξουσιασμός προσπαθεῖ νὰ ἐπιβάλῃ. Τί θὰ μπορούσαμε νὰ κάνουμε; Νομίζω ἀρκετά. Νὰ ἐνημερώνουμε σὲ συζητήσεις συμπολίτες μας, ἴσως νὰ ὀργανωθοῦμε σὲ ὁμάδες πίεσης. Νὰ ἔχουμε τὴ δύναμη νὰ κλείνουμε τὴν TV ἢ νὰ ἀλλάζουμε σταθμὸ μὴ ὑποκύπτοντας στὰ τηλεσκοινίδια τὰ δῆθεν προβάλλοντα τὸ ἐλληνικὸ παρελθόν, ἀλλὰ πού στὴν πραγματικότητα συντηροῦν τὴ σύγχυση τοῦ «Ἑλληνοχριστιανικοῦ ἰδεολογήματος». Νὰ ἀποφεύγουμε τὰ ἐντυπα (περιοδικὰ, ἐφημερίδες κ.ἄ.) ἀποπροσανατολιστικοῦ περιεχομένου. Ὁ πολίτης ἔχει ἀκόμη μεγάλη δύναμη, ἀρκεῖ νὰ τὴν συνειδητοποιήσῃ καὶ νὰ ἀντιδράσῃ.

Μεγάλη σημασία ἔχει νὰ ἀφυπνιστῇ καὶ ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Διασπορᾶς καί, ἀνεξαρτητοποιούμενος ἀπὸ τὸν ἐκκλησιαστικὸν στραγγαλισμὸ τοῦ Φαναρίου, νὰ στηρίξῃ στὶς κοινότητες τὴν Ἑλληνικὴ Γλῶσσα, τὰ ἥθη καὶ ἔθιμα. Ἐν ἀνάγκη ἂς μὴν χρηματοδοτῆται ὁ κλήρος ἀνπαράκλητη ἀνθελληνικὸς καὶ ἂς στηριχθοῦν οἱ κοινωνικὲς δραστηριότητες τῶν ἀποδήμων πρὸς ὄφελος τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας. Ἄς καταλάβουμε, ὅτι τὸ μεῖζον εἶναι ὁ Ἑλληνισμὸς καὶ ὄχι ὁ ξενόφερτος ἐπιβληθεὶς μὲ τὸ πῦρ καὶ τὸ ξίφος Χριστιανισμός. Εἶναι ντροπὴ, ξένοι νὰ ἐνδιαφέρονται καὶ νὰ γνωρίζουν περισσότερα γιὰ τὸν Ἑλληνισμὸ ἀπὸ τοὺς Νεοέλληνες.

Δυστυχῶς εὐρισκόμεθα ὑπὸ κατοχῇ. Αὕτῃ ἐπιβάλλεται μὲ ἔμμεσο τρόπο ψυχολογικοῦ βιασμοῦ (ΜΜΕ, κινηματογράφος, διαφήμιση κ.ἄ.). Ἡ κατοχὴ καὶ ὑποδούλωσις αὕτῃ εἶναι πολὺ χειρότερη καὶ πολὺ πιὸ καταστρεπτικὴ ἀπὸ τὴν κατοχὴ πού ἐπιβάλλεται μὲ ἀνοικτὴ βία ἢ πόλεμο, διότι εἶναι «ἀφανής» καὶ στηρίζεται στὴν ἀποχαύνωση καὶ ἀδράνεια τῶν πολιτῶν.

ησοῦ σκοτάδι στὸν κόσμο; Μὰ τότε πῶς μπόρεσαν καὶ δημιουργήθηκαν οἱ πολιτισμοὶ ποὺ σήμερα μνημονεύει ἡ Ἱστορία; Στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα, ὅπου γεννήθηκε ἡ ποίηση, τὸ θέατρο, ἡ ρητορική, ἡ φιλοσοφία, οἱ ἐπιστῆμες καὶ οἱ τέχνες, ὅπου ἔλαμψε τὸ κάλλος, ὅπου χτίστηκαν Παρθενῶνες κ.λπ., ὑπῆρχε σκοτάδι; Καὶ ἦρθε ἐκεῖνος ὁ Ναζωραῖος, νὰ φέρῃ τὸ φῶς; Μὰ ἂν ἐκεῖνος ἔφερε τὸ φῶς, πῶς προέκυψαν ἀμέσως, μὲ τὴν ἐξάπλωση τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὁ Μεσαίωνας καὶ ἡ Ἱερὰ Ἐξέταση;

Ἀλήθεια, ἔφερε καὶ τὴ χαρά; Μὰ τότε γιατί οἱ χιλιάδες καλόγεροι καὶ ἀσκητὲς ἔπαψαν ἢ ξέχασαν νὰ χαμογελοῦν; Στὶς ἀγιογραφίες γιατί βλέπουμε «τεθλιμμένες» μορφές; «Ἐφερε τὴν ἀγάπη, τὴν εἰρήνη, τὴ στοργή...» Σοβαρά; Γ' αὐτὸ οἱ χριστιανοί, γιὰ νὰ ἐπικρατήσουν, ἐξόντωσαν χιλιάδες ἀλ-

λόθηρησους; Ἄς θυμηθοῦμε πόσους ἐξόντωσε ὁ «Μέγας» καὶ «Ἅγιος» Κωνσταντῖνος («ἐν τούτῳ νίκα»), ὁ «Μέγας» καὶ «Ἅγιος» Θεοδόσιος, οἱ Στανροφόροι καὶ τόσοι ἄλλοι.

Σήμερα χριστιανικά δὲν εἶναι τὰ κράτη τοῦ πλανήτη μας ποὺ δημιουργοῦν ἐστῖες πολέμων; Οἱ ΗΠΑ μὲ τὸν μέγα χριστιανὸ πλανητάρχη δὲν σπέρνουν τὸν ὄλεθρο καὶ τὴ ραδιενέργεια μὲ τὰ σύγχρονα ὅπλα τους; Ποῦ εἶναι λοιπὸν ἡ εἰρήνη ποὺ ἔφερε ὁ Ναζωραῖος; Σταμάτησάν ποτε οἱ πόλεμοι;

Κύριε Λάμπρου, δυστυχῶς σήμερα –καὶ γ' αὐτὸ λυπᾶμαι πολὺ– ἓνα μεγάλο ποσοστὸ ἐκπαιδευτικῶν, ἀντὶ νὰ φωτίξῃ, σκοτίζει καὶ συσκοτίζει.

Μὲ τιμὴ

Γιῶργος Βαλιώτης
Δάσκαλος, Ἐλασσόνα

Ἀρκεῖ ἡ ἀνάγνωση τῆς Βίβλου στὶς Ἐκκλησίες...

Κύριοι,

Ἀτελείωτες συζητήσεις σ' ὅλα σχεδὸν τὰ κανάλια γιὰ τὰ θεάρεστα ἔργα τῆς Ἐκκλησίας πρὸς σωτηρία τῶν ψυχῶν τῶν πιστῶν. «Χάβρα Ἰουδαίων» παντοῦ. Γνώμη μου εἶναι ὅτι, ἂν καθιερωθῇ ἀπὸ τὸ ἱερατεῖο σὲ κάθε ναὸ καὶ κάθε ἀκολουθία τοῦλάχιστον 15λεπτή ἀνάγνωση ἀπὸ τὴν Βίβλο τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ σὲ πιστὴ κατανοητὴ νεοελληνικὴ με-

τάφραση, ἃς μᾶς ποῦν στὸ τέλος τοῦ πρώτου χρόνου πόσους πιστοὺς θὰ μετροῦν στοὺς ναοὺς. Γιατί ἀναλισκόμεθα σὲ ἀνώφελες δραστηριότητες γύρω ἀπὸ τὸ ἐκκλησιαστικὸ θέμα τῆς χώρας; Ὅμιλῶ σοβαρά, δὲν εἰρωνεύομαι.

Μὲ τιμὴ

Νίκος Λιόσης
Βοῦλα

ὑπηκόων. Ὁ Λένιν ἔλεγε «**δώστε σὲ ὅλους ἀπὸ ἓνα ποδήλατο, καὶ οὐδεὶς θὰ διαμαρτύρεται**». Τώρα δίνεται σὲ ὅλους ἀπὸ ἓνα αὐτοκίνητο καὶ μάλιστα χρωμένο. Οἱ λαοὶ ὅμως ἔχουν ἀρχίσει νὰ ἀφυπνίζονται καὶ ὁ ἐξουσιασμοὺς καταφεύγει σὲ δικαστικούς διωγμοὺς τῶν ἀντιδρώντων μὲ τὴν κατηγορία τοῦ «ἀντισημιτισμοῦ». Καὶ ἐδῶ πάλι πρόκειται γιὰ δόλια χρῆση τοῦ ὄρου, διότι Σημίτες δὲν εἶναι μόνο οἱ Ἑβραῖοι ἀλλὰ καὶ οἱ Ἀραβες. Ἔτσι, ἀντὶ νὰ χρησιμοποιεῖται ὁ ὄρος ἀντισιωνισμοῦ, ὅπως εἶναι τὸ σωστὸ, ὑποκλέπτουν τὸν ὄρο ἀντισημιτισμοῦ (τὸ ὄλον ἀντὶ τοῦ μέρους) καὶ ὑποκαθιστοῦν μὲ αὐτὸν τὸν ἀντισιωνισμό. Ἐδῶ ἃς σημειωθῇ ὅτι ὁ ἑβραϊκὸς λαὸς οὐδεμία σχέση ἔχει μὲ τὸν σιωνιστικὸ ἐξουσιασμό, ἀντίθετα οἱ ἀπλοὶ Ἑβραῖοι ἀνὰ τοὺς αἰῶνες βάρβαρα καὶ ἀνεπιδόιστα ἔχουν χρησιμοποιηθῇ καὶ ὑποφέρει περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο λαὸ, γιὰ νὰ ἐπιτευχθοῦν οἱ στόχοι τῶν σιωνιστῶν. Στὸ Ταλμὺδ (Σοτ'χ 49 β) ἀναφέρεται: «**καταραμένος ὁποῖος ἐκτρέφει γουρούνια, καταραμένος ὁποῖος διδάσκει στὰ παιδιὰ του τὴν ἐλληνικὴ σοφία**». Αὐτὸ ἀραγε δὲν ἐξηγεῖ, ποιά εἶναι ἡ ἰδεολογικὴ πηγὴ –ἂν ὄχι συνολικά, τοῦλάχιστον κατὰ ἓνα μεγάλο μέρος του– τοῦ διεθνοῦς διασυρμοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ;

Ὅπως καὶ νὰ τὸ κάνουμε ὅμως, ὅλοι ἔτσι ἢ ἄλλιῶς ἀσχολοῦνται μὲ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας καὶ τὸν πολιτισμὸ τους. Μόνο ἀπὸ ἐκεῖ ἀντλοῦν τὰ ὅποια πρότυπά τους. Ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς εἶναι καὶ διαχρονικὸς καὶ οἰκουμενικὸς καὶ δὲν ἀντιμάχεται τὴν εὐδαιμονία, ἀλλὰ ἀγάπησε τὴν ζωὴ καὶ ὠδήγησε τὴν ἀνθρωπότητα στὴν καταξίωσή της. Ἡ ἰδεολογικὴ κυριαρχία τῶν ἐλληνικῶν πολιτιστικῶν ἀξιών εἶναι πολὺ σαφής. Ἡ Ἑλληνικὴ Παιδεία ἰδιαίτερα στὸν σημερινὸ πολιτιστικὸ ἐκπεσμό εἶναι ἡ μόνη «σταθερά», καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐπιφοβὴ γιὰ τὸν ἐξουσιασμὸ καὶ τὰ ψευδοἰδεολογήματα ποὺ κατασκευάζει.

Μὲ τιμὴ

Δρ Ἀντώνιος Λυράκος
Ψυχίατρος

«ΔΕΝ ΥΠΟΓΡΑΦΩ, ΘΑ ΠΡΟΤΙΜΗΣΩ ΤΗΝ ΑΠΟΚΟΠΗΝ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΣ ΜΟΥ»

Οί περιπέτειες τῆς Ρωμαϊκῆς Δικαιοσύνης:
Ἀναστ. Ποθυζωίδης καὶ Γεώργιος Τερτσέτης

υμπληρώθηκαν φέτος 130 καὶ 129 χρόνια ἀπὸ τὸ θάνατο δύο ἐπιφανῶν Ἑλλήνων, τοῦ Ἀναστασίου Πολυζωίδη καὶ τοῦ Γ. Τερτσέτη, ποὺ σὰν ἀσίγαστοι φάροι θὰ ἔπρεπε νὰ φωτίζουν τὴ ζωὴ ὅλων μας καὶ πολὺ περισσότερο ἐκείνων ποὺ θεωροῦν τοὺς ἑαυτούς τους ἱκανοὺς νὰ διοικοῦν τὴ Δικαιοσύνη αὐτοῦ τοῦ τόπου. Πρὶν ὅμως ἀπὸ κάθε ἄλλη ἀνάπτυξη τοῦ ἥθους τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν καὶ τὴν ἐλεύθερη στάση τους στὴ δίκη τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη, ὅπου ὁ Πολυζωίδης ἦταν πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου καὶ ὁ Τερτσέτης δικαστής, θὰ ἦταν σκόπιμο νὰ γίνη μία σύντομη βιογραφικὴ τους ἀναδρομή.

Ὁ Πολυζωίδης παρέμεινε μαχόμενος στὶς ἐπάλξεις τοῦ ἀγῶνα ὅλο τὸ χρονικὸ διάστημα τῆς Ἐθνεγερσίας. Μετὰ τὴν ἐκλογὴ τοῦ Καποδίστρια ὡς κυβερνήτη τῆς ἐλευθέρης πιά πατρίδας καί, γιὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ ὄνειρό του γιὰ τὴν ὁλοκλήρωση τῶν σπουδῶν του, μεταβαίνει στὸ Παρίσι, ὅπου παραμένει μέχρι τὸ 1830. Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1830, καὶ μετὰ τὴν κατάσχεση ὅλης του τῆς περιουσίας στὸ Μελένικο ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ἐπιστρέφει στὸ Ναύπλιο, πρωτεύουσα τότε τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους καὶ ἀρχίζει νὰ δημοσιογραφῇ. Στὴν σχετικὴ προκήρυξη τῆς ἔκδοσης τῆς ἐφημερίδας του «Ἀπόλλων» διατυπώνει τὴν ἄποψη ὅτι ἡ Ἐλευθερία καὶ ἡ Παιδεία εἶναι «αἱ μόναι τῶν λογικῶν ἀνθρώπων χαρακτηριστικαὶ ἀρχαί». Μετὰ τὴ δολοφονία τοῦ Καποδίστρια καὶ τὴν ἄφιξη τοῦ Ὁθωνα ἡ ἀντιβασιλεία διὰ τοῦ ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης, πρῶην προέδρου τοῦ Ἑγκληματικοῦ Δικαστηρίου Ναυπλίου Γεωργίου Πραΐδη, διορίζει στὴ θέση του τὸ φίλο του καὶ συναγωνιστὴ του στὸ Μεσολόγγι Πολυζωίδη. Μὲ τὴν ιδιότητά του αὐτὴ μετέχει στὴν ἱστορικὴ, ὅπως ἐξελίχθηκε, δίκη τοῦ Κολοκοτρώνη.

Ὁ τρόπος διεξαγωγῆς τῆς σκηνοθετημένης αὐτῆς δίκης, ἡ στάση του κατὰ τὴ διάρκειά της, ἀλλὰ κυρίως τὴν ὥρα τῆς ἀνακοίνωσης τῆς ἀπόφασης τὸν κατέ-

ταξαν στο Πάνθεον εκείνων που πρόσφεραν ανεκτίμητες υπηρεσίες προς την πατρίδα.

Ο Γεώργιος Τερτσέτης, γόνος παλιάς οικογένειας από τη Μασσαλία, που έγκαταστάθηκαν στη Ζάκυνθο στις αρχές του 17ου αιώνα, το 1831 εγκαθίσταται στο Ναύπλιο, όπου σε αναγνώριση της αξίας του διορίζεται καθηγητής της Ελληνικής Ιστορίας στην τότε νεοϊδρυθείσα Σχολή των Ευελπίδων. Παράλληλα με την πολεμική του δράση ή τη διδασκαλική δεν σταματάει να ασχοληθεί με τη λογοτεχνία και την ποίηση, που υπήρξαν πάντοτε, και ως το τέλος της ζωής του, οι μεγάλες του αγάπες. Αργότερα διορίζεται από την Αντιβασιλεία δικαστής στην Τρίπολη και έπειτα μέλος του Εγκληματικού Δικαστηρίου, που συστήθηκε για να δικάσει τους Κολοκοτρώνη και Πλαπούτα υπό την προεδρία του Πολυζωΐδη.

Η στάση του στη δίκη αυτή, μαζί με τον πρόεδρο του δικαστηρίου και ή μετέπειτα θέσις του στη δική του δίκη, μαζί με τον Πολυζωΐδη, κατατάσσουν και αυτόν στο Πάνθεον των άριστων Ελλήνων.

«Τὸν κακόβλεπαν, τοῦ λογάριασαν δύναμιν ποῦ δὲν εἶχε»

 ὲν προχωρήσει κανείς στην εξέταση των γεγονότων που συνέβησαν στη διάρκεια της δίκης αυτής, είναι αναγκαίο να εξετασθούν ἔστω και περιληπτικά τὰ αἷτια που ὠδήγησαν σ' αὐτή την δίκη-ντροπή της Ἑλληνικής Πολιτείας. Εἶναι γνωστό ὅτι ὁ Κολοκοτρώνης ἀνῆκε στο λεγόμενο φιλορρωσικό κόμμα, τὸ ὁποῖο ἔμενε πιστὸ στη μνήμη τοῦ Καποδίστρια. Μὲ την ἄφιξη τοῦ Ὁθωνος ὁ γηραιὸς στρατηγὸς ἐξέφρασε τὴν εἰλικρινὴ ἀφοσίωσή του καὶ ἔδωσε ὄρκο πίστεως πρὸς τὸν βασιλέα, καὶ στη συνέχεια μὲ δική του πρωτοβουλία καὶ ἄλλοι φίλοι του στρατιωτικοὶ ἐθελουσίως ἀφωπλίστηκαν. Ἡ ἀντιβασιλεία δὲν πείσθηκε καὶ θεώρησε ὅτι ὅλα αὐτὰ ἦταν μία ὑπουλή ἐκδήλωση ἀδυναμίας ἐνὸς κόμματος ποῦ εἶχε χάσει τὴν ἰσχὺ του. Ἔτσι ἀποφάσισε, διὰ τῆς κυβέρνησης, νὰ ἐξοντώσῃ ὀριστικὰ καὶ ἀμετάκλητα ἓνα κόμμα, ποῦ ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ πιστὸ στη μνήμη τοῦ κυβερνήτη καὶ νὰ καυχᾶται ὅτι αὐτὸ μὲ τὰ ὅπλα ἦταν ἐκείνο ποῦ ἐπέτυχε τὴν ἐλευθερία τῆς πατρίδας.

Ὁ Τερτσέτης στὰ προλεγόμενα τῆς αὐτοβιογραφίας τοῦ «Γέρου τοῦ Μοριᾶ» γράφει γι' αὐτόν: «Ζωγραφισμένος εἰς τὰ μάτια τῆς Ἀντιβασιλείας μὲ τὴν χολὴν τῶν φατριῶν... εἶδαν παραμορφωμένον τὸν ἄνδρα μὲ τὴν φιλύποπτον πρὸς σχεδὸν ἀντίμαχον ἐξουσίαν. Τὸν κακόβλεπαν, τοῦ ἐλογάριασαν δύναμιν ποῦ δὲν εἶχε...».

Ἀποφασίσθηκε λοιπὸν ἡ σύλληψη, ἡ στημένη δίκη καὶ ἡ θανατικὴ καταδίκη κατ' ἀρχὴν τῶν δύο στρατηγῶν, τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη καὶ τοῦ Δ. Πλαπούτα. Μὲ αὐτὲς τὶς ἀποφάσεις λοιπὸν ἡ ἀντιβασιλεία ἔδωσε ἐντολὴ γιὰ τὴν ἄμεση σύλληψη τῶν δύο στρατηγῶν, καὶ ἀργότερα καὶ ἄλλων καὶ τὴν προφυλάκισή τους στο φοβερὸ Ἰτς Καλὲ καὶ ἀνέθεσε στο βασιλικὸ ἐπίτροπο (τὸν τότε εἰσαγγελέα) Σκῶτο Ἐδουά-

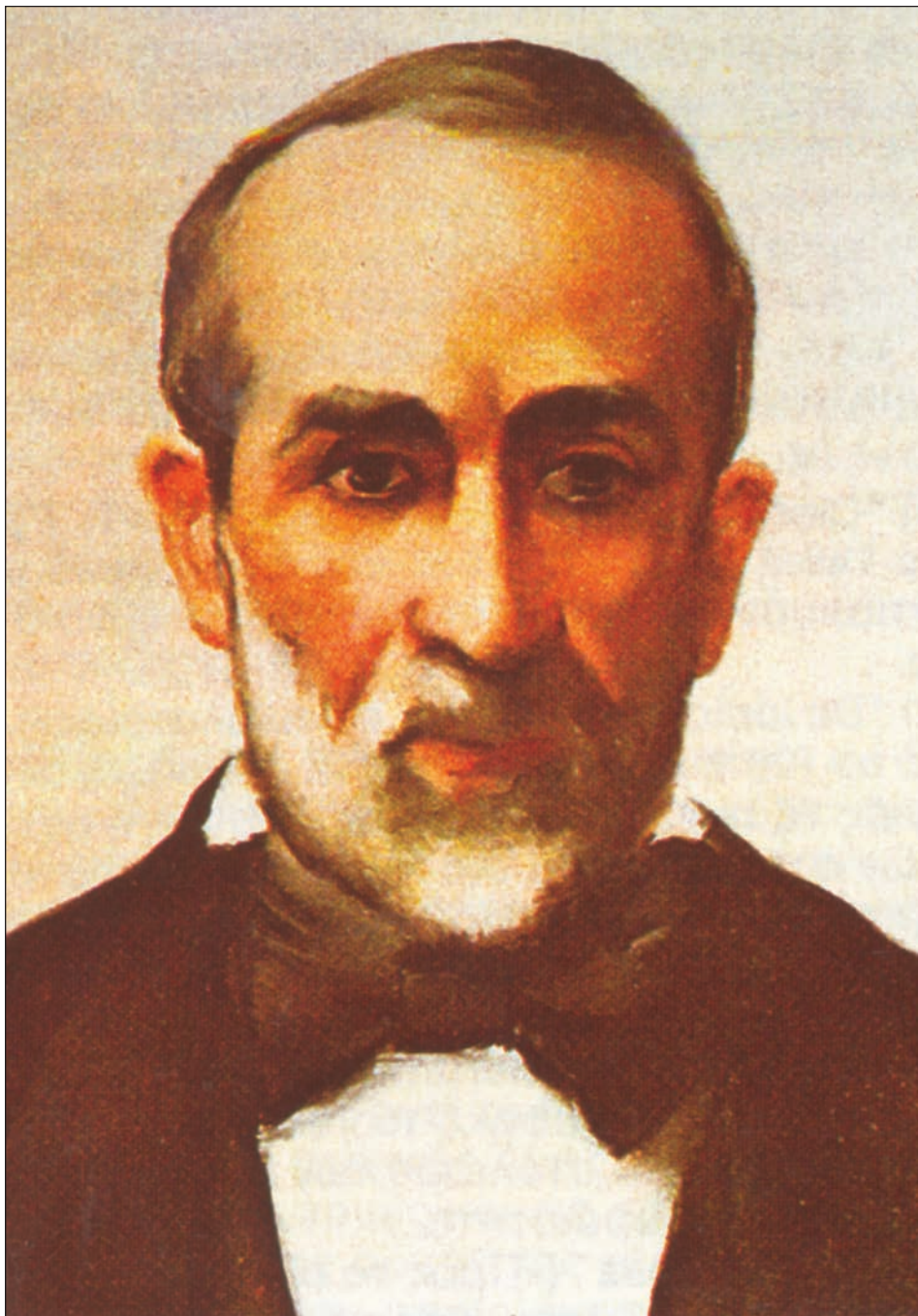
ρδο Μάσσω να έτοιμάσει τὸ ἀποδεικτικὸ ὑλικὸ τῆς δίκης μετὰ τὴ βαρύτατη κατηγορία τῆς ἐσχάτης προδοσίας, ἢ ποινὴ τῆς ὁποίας ἦταν θάνατος.

Παράλληλα ἡ Κυβέρνηση σὲ συνεδρίαση μετὰ πρόεδρο τὸν Α. Μαυροκορδάτο, καὶ παρουσίας τῆς ἀντιβασιλείας, ὥρισε καὶ τὸ δικαστήριον, τὸ ὁποῖο κατὰ τὴν ἄποψιν τῆς θὰ ἐξασφάλιζε τὴν καταδίκην τῶν στρατηγῶν. Ἔτσι ὥρισε ὡς πρόεδρο τοῦ δικαστηρίου τὸν Ἀναστάσιο Πολυζωΐδη, γνωστὸ ἐχθρὸ τοῦ Κολοκοτρώνη, δεδομένου ὅτι ἦταν ἀντίπαλος τῶν Ναπαιῶν, δηλαδὴ τοῦ καποδιστριακοῦ κόμματος, ἐπειδὴ θεωροῦσε τυραννικὴ τὴ διακυβέρνηση τοῦ Καποδίστρια, τὸ Γεώργιο Τερτσέτη, ποὺ τὸν πίστευε τυφλὸ ὄργανό της, τὸν Δ. Σοῦτσο, γαμπρὸ τοῦ ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης Κ. Σχοινᾶ, καὶ μετὰ ἀπὸ μεταγενέστερη ἀποπομπὴ δύο δικαστῶν, ποὺ θεωροῦνταν ὅχι τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης της, τοὺς Α. Πάικον καὶ Ἀλ. Λουγκόπουλο, μετὰ τὸν μὴ ἔχοντα νομικὰς γνώσεις γραμματέα τοῦ ὑπουργείου Ἑσωτερικῶν Δ. Βούλγαρη καὶ τὸν Φωκᾶ Φραγκοῦλη, δικαστὴ στὴ Χαλκίδα καὶ ἐπιθυμοῦντα διακαῶς τὴ μετακίνησίν του στὴν πρωτεύουσα τοῦ Κράτους.

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ἐπίτροπος δὲν εἶχε κατορθώσει, παρὰ τὶς ἀφόρητες πιέσεις σὲ πολλοὺς ὁπλαρχηγοὺς ἢ ἄλλους πολίτες ποὺ εἶχαν σχέσεις μετὰ τοὺς δύο στρατηγοὺς, νὰ συγκεντρώσῃ ἱκανὸ ἀποδεικτικὸ ὑλικό, λίγες ἡμέρες πρὶν τὴ δίκην, ἴσως καὶ μετὰ ὑπόδειξιν τῆς ἀντιβασιλείας, συγκάλεσε τὸ δικαστήριον σὲ σύσκεψιν μετὰ πρόθεσιν νὰ ἐπηρεάσῃ τοὺς δικαστὰς ὑπὲρ τῶν ἀπόψεών του.

Στὴ σύσκεψιν αὕτη φάνηκε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ ἠθικὸ ἀνάστημα τοῦ Πολυζωΐδου, ὁ ὁποῖος εἶπε τὰ ἑξῆς: «Θάπτω εἰς τοὺς κρυψῶνας τῆς σιωπῆς τὴν ἀντάμωσίν μας ἐδῶ, τὸ διατὶ καὶ τὸ πῶς. Κανένας ὅμως δὲν θὰ εἴπῃ γνώμην, πρὶν ἢ ὥρα τοῦ νόμου τὸ καλέσῃ. Ἄν εἶναι δὲ ἀνάγκη νὰ προειποῦμεν τί, προλέγω ὅτι, ἂν οἱ στρατιωτικοὶ Ἕλληνες εἶναι ἀθῶοι, ἔχομεν τὴν τιμότητα νὰ τοὺς ἀθωώσωμεν, ἂν δ' ἐνοχοί, ἀρκετὴν ἀγάπην τῆς Πατρίδος νὰ τοὺς καταδικάσωμεν εἰς δεσμά, εἰς θάνατον...».

Ἡ δίκη ἐπὶ τέλους ἄρχισε στὶς 30 Ἀπριλίου 1834. Ὁ Πολυζωΐδης διηύθυνε ἄψογα τὴ διαδικασίαν παρὰ τὴ λυσσώδη ἀντίδραση τοῦ ἐπιτρόπου, τὶς διαρκεῖς παρεμβάσεις του καὶ τὶς ἐκνομους ἐνέργειές του. Στὴ διάρκειαν τῆς δίκης, ὅταν πιά εἶχε ἀρχίσει νὰ διαφαίνεται ἡ ἀθωότητα τῶν δικαζομένων, δημοσιεύθηκε στὴν ἐφημερίδα «Σωτήρ» κατάπτυστο ἄρθρον ὑποκινημένο ἀπὸ τὴν Κυβέρνηση, ποὺ πρόλεγε τὴν ἀπόφαση τοῦ δικαστηρίου, πράγμα ποὺ ἀνάγκασε τοὺς συνηγόρους τῶν κατηγορουμένων Κλωνάρη καὶ Βαλσαμάκη νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὸν ἐπίτροπον νὰ ἀποδοκιμάσῃ τὸ ἄρθρον καὶ νὰ ἀσκήσῃ δίωξιν κατὰ τοῦ συντάκτη τοῦ ἄρθρου. Ὅμως αὐτὸς ἀρνήθηκε, γιὰτὶ βέβαια δὲν τοῦ ἦταν δυνατὸ νὰ ἀντιταχθῇ στὴν ἀντιβασιλείαν καὶ στὸν ὠρμισμένο ἐχθρὸ του Γέρο Κωλέτη, ποὺ κινοῦσε τὰ νήματα. Τότε ὁ πρόεδρος σηκώθηκε καὶ μετὰ πικρία καὶ ὀργὴν εἶπε: «Τὸ Δικαστήριον δὲν ἔχει ἄλλο συμφέρον παρὰ τὸ τοῦ Νόμου, δὲν ἔχει ἄλλον σκοπὸν παρὰ τὴν Δικαιοσύνην...» ὅτι «δὲν πρέπει κανεὶς νὰ προλαμβάνῃ τὴν Δικαιοσύνην...» καὶ ὅτι «τὸ δικαστήριον ἀποδοκιμάζει τὸ ἀνόητον ἄρθρον», προσκάλεσε δὲ τὸν ἐπίτροπον νὰ ἐναγάγῃ τὸν ὑπεύθυνον συντάκτη.

Ό Γεώργιος Τερτσέτης, όπως απεικονίζεται σέ προσωπογραφία, πού βρίσκεται στή Βιβλιοθήκη τής Βουλής.

Ό Άναστάσιος Πολυζωίδης (1802-1873), όπως άπεικονίζεται σέ πίνακα, πού βρίσκεται στόν Άρειο Πάγο.

Σύμφωνα με τὸ Γ. Φραντζή, ὅταν προχώρησε ἡ δίκη, πλησίασαν ἐπίσημα πρόσωπα τὸν πρόεδρον καὶ τοῦ ἔταξαν μεγάλες ἀμοιβές καὶ λαμπρές θέσεις ἀρκεῖνὰ καταδίκαιζε τοὺς δύο στρατηγούς. Ὁ Πολυζωίδης ἀρνήθηκε κατηγορηματικὰ τὶς προτάσεις καὶ δήλωσε ὅτι, ἂν εἶχαν γίνει πρὸ τῆς ἔναρξης τῆς διαδικασίας, θὰ εἶχε ὑποβάλῃ τὴν παραίτησή του. Ἡ ἐφημερίδα «Ἀθηνᾶ» σημειώνει ἐπίσης: «Ἦσαν γνωσταὶ αἱ ὑψηλαὶ θέσεις, ἅς προώριζον διὰ τοὺς δύο δικαστάς. Ἐδειξαν ὅμως οὗτοι παράδοξον ἀφιλοκέρδειαν καὶ ἀσυνήθη περιφρόνησιν τῶν συμφερόντων αὐτῶν».

Ἔτοιμη ἀπὸ πρὶν ἡ θανατικὴ καταδίκη

τὶς 26 Μαΐου 1834 τελείωσε ἡ ἀκροαματικὴ διαδικασία καὶ οἱ ἀγορευεῖς τοῦ ἐπιτρόπου καὶ τῶν συνηγόρων, καὶ τὸ δικαστήριον ἀποσύρθηκε γιὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀπόφασης. Ἡ πλειοψηφία τῶν τριῶν δικαστῶν, χωρὶς νὰ κἀνῃ τὸν κόπο νὰ ἀκούσῃ τὴν ἐμπεριστατωμένη ἀνάλυσιν τῶν κατατεθέντων στὴ δίκη ἀπὸ τοὺς μάρτυρες κατηγορίας καὶ ὑπεράσπισης, ποὺ ἔγινε ἀπὸ τὸν Τερτσέτη καὶ τὶς ἀποδείξεις του γιὰ τὴν ἀθωότητα τῶν κατηγορουμένων, παρουσίασε ἕνα ἤδη ἔτοιμο κείμενο ποὺ καταδίκαιζε σὲ θάνατον τοὺς δύο στρατηγούς.

Ὁ Πολυζωίδης ἀντέτεινε πρὸς τοὺς τρεῖς συναδέλφους του ὅτι: «*Θεωρεῖ τὴν ἀπόφασίν των αὐτὴν ὡς ὅλως ἄδικον, καθ' ὃ μὴ στηριζομένην εἰς τὰς δημοσίως διεξαχθείσας ἀποδείξεις, οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ὡς ψευδεστάτης βάσεως καὶ ἐξελεγχομένην ὑπ' αὐτῶν τῶν πραγμάτων ὡς ἄδικον καὶ ἐνάντιαν τῆς κοινῆς γνώμης, κρίσεως καὶ πεποιθήσεως καὶ ὡς προσβάλλουσιν οὐ μόνον τὴν κοινὴν ταύτην γνώμην ἀλλὰ καὶ τὸ ἱερὸν ὄνομα τῆς ἀληθείας... καὶ ρητῶς ἀρνεῖται νὰ ἀπαγγεῖλῃ τοιαύτην ἐπονείδιστον ἀπόφασιν*».

Ἡ τριμελὴς πλειοψηφία ὑπὸ τὸ βάρος αὐτῆς τῆς ἄρνησης κάλεσε σὲ ἐπικουρίαν τὸν ἐπίτροπον, ὁ ὁποῖος ὅλη τὴν ὥρα τῆς σύσκεψης ἦταν δίπλα στὴν πόρτα, θλιβερὸς ὡτακουστὴς τῶν λεγομένων. Ὁ ἐπίτροπος μὲ τὴν εἰσοδὸν τοῦ προσπάθησε νὰ πείσῃ τοὺς μειοψηφούντες δύο δικαστὲς νὰ ὑπογράψουν, καὶ τότε ὁ Τερτσέτης τοῦ ἀποκρίθηκε: «*Ποῖος εἶσαι ἐσύ, ποὺ μὲ τὸ πρόσχημα τῆς παιδείας ἔλαβες ἀπὸ τὴν βασιλείαν ἐπάγγελμα τόσον ἐπικίνδυνον διὰ τὴν τιμὴν καὶ τὴν ζωὴν τῶν ὑπηκόων; Ποῖος εἶσαι σύ, ποὺ παίζεις μὲ ἡμᾶς εἰς τὴν γῆν τῆς γεννήσεώς μας;*» Ὁ Μάσσων κατάλαβε τὸ λάθος καὶ ἀποσύρθηκε, ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ λίγο ἐπανῆλθε ἀφοῦ καὶ πάλι προσκλήθηκε ἀπὸ τὴν πλειοψηφία. Τότε ὁ πρόεδρος Πολυζωίδης πλήρης ὀργῆς τοῦ εἶπε: «*Καταισχύνῃ! Καταισχύνῃ εἰς ἐσέ, ὦ Ἐπίτροπε! Τί ἔρχεσαι κάθε στιγμὴν εἰς τὸ συμβούλιον καὶ πότε κρυφομιλεῖς μὲ τὸν Σοῦτσον καὶ πότε μὲ τὸν Τερτσέτην; Εἶμαι Πρόεδρος! Je suis jaloux de la dignité et de l' independence du Tribunal!* (Θέτω ὑψηλὰ τὴν ἀξιοπρέπεια καὶ τὴν ἀνεξαρτησία τοῦ δικαστηρίου)».

Ἡ εἵδησις τῆς διαφωνίας τῶν δικαστῶν κατετάραξε τὴν ἀντιβασιλείαν καὶ ὅταν ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης κατέφθασε στὸ γραφεῖο τοῦ προέδρου τῆς Μάουρεο

μὲ τὸ ἀνυπόγραφο ἀπὸ τοὺς δύο δικαστὲς ἔγγραφο, διατάχθηκε νὰ μεταβῇ αὐτοπροσώπως γιὰ νὰ τοὺς πείσῃ. Ὁ Σχινᾶς, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν γραμματέα τοῦ Ὑπουργείου, δύο ὑπουργικοὺς γραμματεῖς μὲ πλήρη στολή, ὅπως τότε φοροῦσαν, καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ κουστωδία χωροφυλάκων ἔφθασε στὸ δικαστήριον καὶ μετὰ ἀπὸ ἔντονη συζήτηση στὸ τέλος λέει μὲ ὀργίλο ὕφος στοὺς δύο δικαστὲς: «*Ὡς ὀνόματι τοῦ Βασιλέως σᾶς ἐπιτάσσω νὰ υπογράψετε*». Ἀμέσως ὁ Πολυζωίδης τοῦ ἀπήντησε: «*Ὡς ὀνόματι τῆς Δικαιοσύνης καὶ τοῦ ἱεροῦ προσώπου τοῦ Βασιλέως, εἰς τοῦ ὁποίου τὸν θρόνον ἐπιστηρίζεται ἡ βάσις τῆς Δικαιοσύνης, δὲν υπογράφωμεν*». Τότε μαινόμενος ὁ Σχινᾶς φέρει τὴν ἀπόφαση καὶ διατάσσει τὸν πρόεδρο νὰ υπογράψῃ ἀμέσως, ἀλλὰ ἐκείνος μὲ ὀλύμπια γαλήνη τοῦ ἀπαντᾷ τὴν ἱστορικὴν φράση: «*Προτιμῶ τὴν ἀποκοπὴν τῆς χειρὸς μου, ἀλλὰ δὲν υπογράφω*». Ὁ ὑπουργὸς σὲ ἔξαλλη κατάστασις διατάσσει τὴν μειοψηφίαν νὰ υπογράψῃ, κάτι ποὺ τὸ πράττουν ἀμέσως καὶ εὐχαρίστως οἱ τρεῖς, καὶ διατάσσονται νὰ καταλάβουν τὶς θέσεις τοὺς στὴν ἔδρα τοῦ Δικαστηρίου.

Ἡ συνέχεια ἀποτελεῖ ὄνειδος τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας κατὰ τῆς ἀνεξάρτητης δικαιοσύνης. Ὁ Σχινᾶς διατάσσει τοὺς χωροφύλακες νὰ φέρουν βιαίως τοὺς ἀρνούμενους νὰ υπογράψουν δύο δικαστὲς ἐπὶ τῆς ἔδρας, πρᾶγμα ποὺ πράττουν μὲ ἀρκετὴ δυσκολία λόγῳ τῆς ἀντίστασός των, καὶ στὴ συνέχεια στηρίζουν τὶς λόγχες τοὺς στὸ στήθος καὶ τὸ λαιμὸ τοὺς, γιὰ νὰ μὴ μποροῦν νὰ σηκωθοῦν καὶ νὰ ἀποχωρήσουν. Τότε ὁ Πολυζωίδης εἶπε τὴν φράση ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι χαρακτηρισμὴν στὸ μυαλὸ κάθε σωστοῦ καὶ τίμιου ἀνθρώπου σὲ ὁποιαδήποτε ἐνέργειά του: «*Τὸ μὲν σῶμα μου δύνασθε νὰ τὸ κάμετε ὅπως θέλετε, ἀλλὰ τὸν στοχασμὸν μου, τὴν συνείδησιν ποτὲ δὲν θὰ δυνηθῇτε νὰ τὰ παραβιάσετε*», καὶ ἀρνήθηκε νὰ διαβάσῃ τὴν ἀπόφαση. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ δικαστὴς Σοῦτσος πρᾶξικοπηματικὰ ἀναλαμβάνει τὴν Προεδρίαν καὶ διατάζει τὸν γραμματέα νὰ ἀναγνώσῃ τὴν ἀπόφαση, ἀφοῦ προηγουμένως ἐπετράπη ἡ εἴσοδος τοῦ λαοῦ. Ἐκεῖ τελείωσε ἡ περιβόητος δίκη μὲ τὴν καταδίκη σὲ θάνατον τῶν δύο στρατηγῶν, ποὺ μετατράπηκε ὑπὸ τὸ βάρος τῆς κοινῆς γνώμης ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπέμβαση τῶν ξένων πρέσβων ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Ὅθωνα σὲ εἰκοσαετῇ εἰρκτή.

Ἀπόλυσις καὶ δίκη τῶν δυὸ δικαστῶν

πακολούθησε ἡ δίκαιη τῶν δικαστῶν Πολυζωίδη καὶ Τερτσέτη, ἡ ἀπόλυσή τους καὶ ἡ παραπομπή τους σὲ δίκη μὲ τὴν κατηγορία τῆς παράβασης καθήκοντος καὶ τῆς κακῆς ἐφαρμογῆς τῶν νόμων. Στὴ δίκη ποὺ ἐπακολούθησε μετὰ ἀπὸ τέσσερις περίπου μῆνες παραμονῆς στὴ φυλακή, ὁ Μάσσων ὡς ἐπίτροπος μὲ ἀγόρευση καταπέλτη κατὰ τῶν δικαστῶν ἐπέμεινε σχεδὸν μαινόμενος γιὰ τὴν καταδίκη τοὺς σὲ εἰρκτή. Οἱ δύο δικαστὲς δὲν ἐδέχθησαν τὴν παρουσία δικηγόρων καὶ υπεράσπισαν μόνοι τὸν ἑαυτοὺς. Δυστυχῶς ἡ ἀπολογία τοῦ Πολυζωίδη δὲν διασώθηκε, ἀλλὰ σύμφωνα μὲ δημοσιεύματα τοῦ ἡμερήσιου τύπου τῆς ἐποχῆς φαίνεται ὅτι ὑπῆρξε μνημειώδης. Ἡ ἀπολογία τοῦ Τερτσέτη

ὅμως διασώθηκε ὁλόκληρη, καὶ μέσα ἀπὸ αὐτὴ φαίνεται τὸ ἦθος, ἡ ἀξιοπρέπεια, ὁ πατριωτισμὸς καὶ ἡ ἐμμονὴ του στὴν ἐφαρμογὴ τῆς δικαιοσύνης. Ἀπὸ τὴν ἀπολογία του ἐπίσης φαίνεται καθαρὰ ἡ ἀπέραντη ἐκτίμηση καὶ θαυμασμὸς γιὰ τὸν πρόεδρο τοῦ δικαστηρίου: «...ἐπειδὴ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Προέδρου μας, γνωστὸν μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἕως τὴν εἰκοσιῆξι Μαΐου, ἔγινε ἔκτοτε καὶ θὰ γίνῃ γνωστὸν εἰς ὅλην τὴν πλάσιν» καὶ πρὸς τὸ τέλος τῆς ἀπολογίας του ἀντὶ νὰ μιλήσῃ γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, λέγει πάλι: «Σᾶς λέγω ὅτι τὸ κλειδὶ ποὺ θὰ κλειδώσῃ τὸν Πολυζωίδη, θὰ φυλακίσῃ καὶ τὴν Δικαιοσύνην». Τελικῶς ἡ δικαίωση ἦλθε μὲ τὴν ἀπαλλαγὴ τῶν δυὸ δικαστῶν καὶ τὴν ἀποκατάστασή τους μὲ Β.Δ. στὰ καθήκοντα ποὺ κατεῖχαν μέχρι τὴ δίκη τους.

Ἡ στάση τῶν δύο αὐτῶν δικαστῶν στὴ μνημειώδη ἐκείνη δίκη εἶναι, ἦταν καὶ ἴσως ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ὁρόσημο θάρρους, ἀκεραιότητος, περιφρόνησης ἀκόμη καὶ σὲ ἐνδεχόμενη προσεχὴ καταδίκη σὲ θάνατο καὶ πίστης στὸ ἰδανικὸ τοῦ δικαίου ἔστω καὶ ἀπέναντι στὸ ἐχθρό, ὅπως ἦταν ὁ Κολοκοτρώνης γιὰ τὸν Πολυζωίδη. Εἶναι γνωστὸ ὅτι οἱ δύο δικαστὲς δὲν ἦσαν πλούσιοι καὶ ἡ ἐργασία τους ἦταν τὸ μόνο μέσο ἐπιβίωσής τους. Ὅμως παρὰ τὴν ἔνδειά τους δὲν δίστασαν νὰ ἀπορρίψουν τίς προτάσεις γιὰ πλούσιες παροχὲς καὶ λαμπρὲς θέσεις. Στάθηκαν ἄκαμπτοι, μὲ ἀπαράμιλλο σθένος καὶ περίσσειμα ψυχῆς υπεράσπισαν τὸ δικαίωμα τῶν κατηγορουμένων γιὰ μία ἀπόφαση, ποὺ δὲν θὰ πρόσβαλλε τὴν ἔννοια τῆς δικαιοσύνης. Ἀφωσιωμένοι στὴν υπεράσπιση τοῦ δικαίου καὶ παρὰλληλα λόγῳ τῆς ἀφοσίωσής τους στὴν Ἑλλάδα, θεωροῦσαν ὅτι δὲν ἦταν δυνατὴ ἡ ἀνάπτυξη τῆς πατρίδας καὶ κατ' ἐπέκταση τῆς δημοκρατίας χωρὶς τὸ προπύργιο τῆς δικαιοσύνης. Ὁρμισμένοι ἀντίπαλοι κάθε μορφῆς τυραννίας καὶ αὐθαιρεσίας στάθηκαν ὄρθιοι στὶς ἀπειλὲς τοῦ ὑπηρεσιακοῦ προϊσταμένου τους τοῦ ἀνεκδιήγητου ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης Κωνσταντίνου Σχινᾶ, ποὺ ἐκτελοῦσε πρόθυμα τὶς ἐντολὲς τῆς ἀντιβασιλείας.

Βιβλιογραφικὲς ἐπιλογές

1. Ἑλλή Ἀλεξίου (Ἐπιμέλεια), «Ἄπαντα Κολοκοτρώνη», Ἱστορικὲς Ἐκδόσεις.
2. Στέργιος Ἀλεξιάδης, «Ἀναστάσιος Πολυζωίδης, 1802-1873», Λόγος Πανηγυρικός, Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης, Κομοτηνὴ 1980.
3. Πελαγία Γέσιου-Φαλτσῆ, «Ἡ δίκη τοῦ στρατηγοῦ Κολοκοτρώνη», 1999.
4. Τάκης Κανδηλῶρος, «Ἡ δίκη τοῦ Κολοκοτρώνη καὶ τοῦ Δημητρίου Πλαπούτα», Ἐκδ. Κόχυλας, 1960, σελ. 349.
5. Ντίνος Κονόμος, «Γεώργιος Τερτσέτης, Ἀνέκδοτοι Λόγοι», Διεθνὴ Βιβλία, 1969, σελ. 300.
6. Κ.Β. Χιώλος, «Ἀναστάσιος Πολυζωίδης (Ὁ δικαστής, ὁ λόγιος, ὁ πολιτικός)», Ἀθῆναι 1994, σελ. 31.

Κ.Κ. Θαναουλόπουλος
Καθηγητὴς Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

«ΕΝΤΕΤΑΛΜΕΝΗ» ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ Σ' ΟΛΑ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ

Τὸ Ὑπουργεῖο Ἑθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων σὲ ἐκτέλεση τοῦ νόμου 3218 ΦΕΚ Α/12/27-1-04 ἔστειλε σὲ ὅλα τὰ σχολεῖα τῆς χώρας τὸ μὲ ἀριθμὸ 6983/Γ2/24-1-05 ἔγγραφο, μὲ τὸ ὁποῖο ἔδωσε ἐντολή, κατὰ τὴν πρωινὴν προσευχὴ τῆς 27ης Ἰανουαρίου, «Ἡμέρα Μνήμης τῶν Ἑλλήνων Ἑβραίων μαρτύρων καὶ ἡρώων τοῦ Ὀλοκαυτώματος», νὰ διαβαστῇ στοὺς μαθητὲς ἓνα σχετικὸ τετρασέλιδο κείμενο. Στὸ κείμενο αὐτὸ ἐπαναλαμβάνονται ὅλα ὅσα ἀκούγονται τὶς τελευταῖες δεκαετίες γιὰ τὰ «6.000.000 θύματα τῆς πιδ φρικιαστικῆς ὁμαδικῆς γενοκτονίας (τῶν Ἑβραίων) ποὺ ἔχει γνωρίσει ποτὲ ἡ ἀνθρωπότης», γιὰ θαλάμους δηλητηριωδῶν ἀερίων, κρεματόρια κ.λπ. πασίγνωστα.

Ἐχουν ὥστόσο ἐκφραστῇ σοβαρώτατες ἐπιφυλάξεις καὶ ἀμφιβολίες γιὰ τὸ ἐὰν πράγματι ἔγιναν διωγμοὶ αὐτῆς τῆς ἔκτασης τῶν Ἑβραίων γενικῶς ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς καὶ εἰδικώτερα στὴν Ἑλλάδα ἐπὶ Κατοχῆς. Ἐὰν ἐπρόκειτο πράγματι γιὰ γενοκτονία, κανεὶς Ἑβραϊ-

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΣ ΠΡΟΣΗΛΥΤΙΣΜΟΣ Σ' ΟΛΑ ΤΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Κύριε διευθυντά,

Ἀφορμὴ γιὰ τὴν παροῦσα ἐπιστολή μου ἔδωσε τὸ ἄρθρο τῆς συνεργάτιδός σας Διοτίμας, ποὺ δημοσιεύσατε στὸ τεῦχος 272-273 καὶ ἀφωροῦσε στὴ θεοκρατικὴ προπαγάνδα στὰ σχολικὰ «Εγχειρίδια τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γλώσσας» τοῦ Γυμνασίου. Δεδομένου ὅτι εἶμαι καθηγητὴς καὶ πατέρας δύο γυμνασιόπαιδων, ἀποφάσισα νὰ ἀσχοληθῶ περισσότερο μὲ τὸ θέμα. Τὰ συμπεράσματά μου εἶναι:

Ἡ προπαγάνδα δὲν περιορίζεται μόνο στὸ μάθημα καὶ στὸ βιβλίο τῶν Θρησκευτικῶν. Ὅπως ἐπισημαίνεται στὸ ἄρθρο, ἡ προπαγάνδα ἐπεκτείνεται στὰ βιβλία τῆς «Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γλώσσας» (καὶ τῶν τριῶν τάξεων), στὰ βιβλία τῆς «Ἱστορίας» (εἰδικώτερα τῆς Β' Γυμνασίου), ἀλλὰ καὶ τῆς «Κοινωνικῆς καὶ Πολιτικῆς Ἀγωγῆς» (Γ' Γυμνασίου) κ.ἄ. Ὅποιο βιβλίο κι ἂν ἀνοίξης βρίσκεις ἀναφορὲς γιὰ τὴν ἐπικρατοῦσα θρησκεία καὶ γιὰ τὴ δῆθεν διαχρονικὴ συνεισφορὰ τῆς σὲ ὅλες τὶς φάσεις τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας.

Εἰδικώτερα γιὰ τὰ ἐγχειρίδια τῆς «Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γλώσσας», ἐνῶ τὸ τέλος τοῦ

ος δὲν θὰ ἐπιζοῦσε, ἀλλὰ καὶ κανεῖς δὲ θὰ ἄκμαζε ἐπὶ Κατοχῆς. Ὁ Κάρολος Κουν γιὰ παρὰδειγμα, Ἑβραῖος, ἄκμαζε τὸν καιρὸ ποὺ οἱ Ἕλληνες πῆθαιναν στοὺς δρόμους ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὶς ἐκτελέσεις κατὰ τὴν Γερμανικὴ Κατοχή. Ὁ Κουν ὄχι μόνον δὲν πείναγε, ὄχι μόνον δὲν καταδιωκόταν, ἀλλὰ εἶχε καὶ τὴν ἄδεια καὶ τὴν ἄνεση νὰ ιδρύσῃ –τὸ 1942– τὸ «Θέατρο Τέχνης», τὸ ὁποῖο λειτουργοῦσε τόσο ἐπὶ Κατοχῆς ὅσο καὶ μετέπειτα, ἐνῶ ἡ λειτουργία του συνεχίζεται καὶ ἡ μνήμη τοῦ Κουν «φωτίζει ἀκόμα τὴ ράμπα».

Ἡ ἐβραϊκὴ προπαγάνδα στὰ σχολεῖα δὲν σταματάει ὅμως στὸν ἐορτασμὸ τῆς 27ης Ἰανουαρίου. Στὶς πανελλήνιες ἐξετάσεις τῆς Β΄ Λυκείου, τῆς 6ης Ἰουλίου 2000, δόθηκε στὸ μάθημα τῆς ἔκθεσης ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ πλαστό, ὅπως ἀπεδείχθη μὲ ἀδιάσειστα στοιχεῖα, «*Ἡμερολόγιο τῆς Ἄννας Φράνκ*»: Ἡ ἐξέταση τοῦ ἡμερολογίου ἔχει δείξει ὅτι γράφτηκε μὲ στυλ διαρκείας τὸ 1950. Ἡ τόσο διαφημισμένη ἀντίσταση ἐξ ἄλλου τῆς κ. Φράνκ συνίστατο στὸ ὅτι ἀπλᾶ καθόταν σπῆτι της καὶ δὲν ἔβγαине ἔξω, διότι ἐφρουρεῖτο ἀπὸ Γερμανοὺς στρατιῶτες. Οἱ Ἕλληνες μαθητὲς ὑποχρεοῦνται νὰ καταγράψουν καὶ νὰ σχολιάσουν συμπτώματα ὁθὲν ρατσιστικῆς συμπεριφορᾶς τῶν Ἑλλήνων στὶς μέρες μας, ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τὸ (κατασκευασμένο) παράδειγμα τῆς Ἑβραίας Φράνκ. Ὅταν, πρὸ ἐτῶν, παιζόταν στὴν Ἀθήνα τὸ θεατρικὸ ἔργο «*Τὸ Ἡμερολόγιο τῆς Ἄννας Φράνκ*» ἀπὸ τὸ θίασο τοῦ Δημ. Παπαμιχαήλ, εἶχε ἐκδοθῇ ἐγκύκλιος στὰ σχολεῖα καὶ ἐπιβλήθηκε στοὺς μαθητὲς νὰ τὸ δοῦν.

Σήμερα ὑπάρχουν πολλὰ ἐρωτηματικὰ γύρω ἀπὸ τὸ «Ὀλοκαύτωμα». Π.χ. τὸ «Ἴδρυμα γιὰ τὴν Ἱστορικὴ Ἀναθεώρηση» τῆς Καλιφόρνιας τῶν Η.Π.Α. (ἡ διεύθυνσή του εἶναι: Institute for the Historical Review, P.O. Box 2739, Newport Beach, A 92659, USA· ἡ διεύθυνση τῆς ἱστοσελίδας του: www.ihr.org.) διατυπώνει 120 ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντᾷ μὲ ἰσχυρὲς ἀποδείξεις, ποὺ πείθουν ὅτι ἡ σχετικὴ προπαγάνδα εἶναι κατὰ τὸ μέγιστο μέρος τῆς κατασκευασμένη ἀπὸ ἐντελῶς ἀναπόδεικτα στοιχεῖα.

Μετὰ τὸ πέρασμα 60 καὶ πλέον χρόνων εἶναι δυνατό νὰ διαμορφωθῇ μία πιὸ ἀντικειμενικὴ εἰκόνα τῆς ἐποχῆς τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου ἀλλὰ καὶ τοῦ ρόλου προσώπων καὶ ομάδων (ἐθνικῶν καὶ κοινωνικῶν), ποὺ πρωταγωνίστησαν σ' αὐτόν. Εἶναι καιρὸς νὰ φα-

ἀρχαίου κόσμου τοποθετεῖται στὰ 330 μ.Χ., χρονολογία κτίσης τῆς Κωνσταντινούπολης, τὰ περισσότερα κείμενα εἶναι χριστιανικὰ καὶ μεταγενέστερα, ἀκόμα καὶ τοῦ 15ου αἰῶνα μ.Χ.. Παράλληλα πλεῖστοι μεγάλοι Ἕλληνες δημιουργοὶ ὑποβαθμίζονται ἢ παραλείπονται ἐντελῶς (π.χ. Ἡσίοδος, Σαπφὼ κ.λπ.).

Στὴν εἰκονογράφηση τῶν βιβλίων ποὺ ἀφοροῦν στὴν «Ἀρχαία Ἑλληνικὴ Γλῶσσα» θὰ περιέμενε κανεῖς νὰ βρῇ φωτογραφίες ἀγαλμάτων, τοιχογραφιῶν, ἀγγειογραφιῶν καὶ ἄλλων ἀρχαιολογικῶν εὐρημάτων, ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ συνοδεύουν τὰ κείμενα. Κι ὅμως οἱ περισσότερες εἰκόνες εἶναι χριστιανικῆς. Ὑπάρχουν γιὰ παράδειγμα ὁ «*Χριστὸς Ἐνθρονος*», ἡ «*Εἰς Ἄδου Κάθοδος*», ἡ «*Προσκύνηση τῶν Ποιμένων*», τὸ «*Ὅραμα τοῦ ἀποστόλου Παύλου*», ἡ «*Κρίση τοῦ Σολομῶντος*» κ.λπ.

Ἀκόμα –καὶ σὲ πολλὲς περιπτώσεις, ποὺ ἀπεικονίζονται ἀρχαῖοι Ἕλληνες–, ἔχουν ἐπιλεγῇ πίνακες τοῦ ἁγιογράφου Κόντογλου, στοὺς ὁποίους οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες μοιάζουν μὲ ὀρθόδοξους ἁγίους. Ἡ ἴδια πρακτικὴ ἀκολουθεῖται καὶ στὰ μουσεῖα μας, ὅπου τὰ ἀρχαιοελληνικὰ εὐρήματα τοποθετοῦνται μαζὶ μὲ δηθεν ὀρθόδοξα εὐρήματα (καντηλιέρια, λυχνάρια κ.λπ.), σχηματίζοντας ἔτσι ἓνα συνονθύλευμα, ποὺ σκοπὸ ἔχει νὰ διαιωνίσῃ τὸ ἀντίστοιχο συνονθύλευμα ποὺ ἔχει ἐπιφέρει τὸ ἑλληνοχριστιανικὸ ἰδεολόγημα στὴ σκέψη τῶν Νεοελλήνων. Ἀπώτερος σκοπὸς εἶναι ἡ ἐμπέδωση τῆς ιδέ-

Ὁ Δημοσθένης, ὁ Πελοπίδας, ὁ Ἐπαμεινών-
δας κι ὁ Πλούταρχος, ὅπως παρουσιάζονται
στὰ βιβλία τῆς «Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γλῶσ-
σας» τῆς Β' καὶ Γ' Γυμνασίου. Τὸ φωτοστέ-
φανο τοὺς λείπει...

ας, ὅτι ὅλα εἶναι ἴδια, σὲ ὁμαλὴ συμπόρευση καὶ τὸ ἓνα φυσικὴ συνέχεια τοῦ ἄλλου.

Ἡ διδασκαλία τῆς σύγχυσης ξεκινάει ἀπὸ τὸ Παιδαγωγικὸ Ἰνστιτοῦτο, τὸ ὁποῖο ἔχει ἐκδώσει τὰ «**Βιβλία τοῦ Καθηγητῆ**» γιὰ τὸ κάθε μάθημα, μὲ σκοπὸ νὰ «ὑποβο-
ηθήσουν» τὸ ἐκπαιδευτικὸ του ἔργο. Στὴ σελίδα 142 γιὰ παράδειγμα τοῦ «Βιβλίου
τοῦ Καθηγητῆ γιὰ τὴ Νεοελληνικὴ Γλῶσσα» ἀναγράφεται: «**Στὴ μέση καθόταν στὸ
χρυσὸ θρόνο ὁ Δίας, ἓνας θεόρατος ἄντρας, βαστώντας στὸ ἓνα χέρι τὸ σκήπτρο καὶ
στὸ ἄλλο τὸν οὐρανό!**» Παρατηροῦμε ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ ὑποβοήθηση, ἀλλὰ γιὰ
κατευθυνόμενη σύγχυση ποὺ τελικὸ στόχο ἔχει νὰ ἐμφανισθῇ ὁ Δίας περίπου σὰν
ἓνας «πεχλιβάνης».

Ὁ Ἑλληνισμὸς τὰ τελευταῖα 1.700 χρόνια, ἀπὸ τότε ποὺ ἐπεβλήθη ὡς ἐπίσημη θρη-
σκεία ὁ -ἐβραιογενής- Χριστιανισμὸς, βρίσκεται ὑπὸ συνεχῆ πνευματικὸ στραγγα-
λισμὸ. Εἶναι ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη νὰ ἀπαλλαγῇ τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας ἀπὸ τὸ «**Θρη-
σκευμάτων**» τότε μόνον θὰ γλυτώσουν οἱ ἐγκέφαλοι τῶν Ἑλλήνων τὴν ἀπὸ βρεφικὴ
ἡλικία προπαγάνδα ποὺ ὑφίστανται, ὥστε ἀπελευθερωμένοι νὰ ἀρχίσουν πάλι νὰ
παράγουν Πολιτισμὸ.

Μετὰ τιμῆς
Δημήτρης Παπαδόπουλος
Φιλολόγος, Θεσσαλονίκη

ΘΕΜΑ: «Ημέρα για τη μνήμη του Ολοκαυτώματος των Εβραίων»

Σας κοινοποιούμε το αριθ. 6983/Γ2/24-1-05 έγγραφο του ΥΠΕΠΘ, σύμφωνα με το οποίο πρέπει κατά την πρωινή προσευχή της 27ης Ιανουαρίου, ημέρα μνήμης των Ελλήνων Εβραίων μαρτύρων και ηρώων του Ολοκαυτώματος (νόμος 3218 ΦΕΚ Α/12/27-1-04), να διαβαστεί στους μαθητές το κείμενο που επισυνάπτεται.

Φωτοτυπία του κειμένου της εγκύκλιος διαταγής του Υπουργείου Παιδείας προς όλα τα σχολεία της Ελλάδος, με την οποία επιβάλλει την υποχρεωτική ανάγνωση στα ελληνόπουλα ενός «δοτού» κειμένου, που επισυνάπτεται και έχει συνταχθεί από άγνωστους (είναι άνωνυμο) και προφανώς έκφραζει ανεξέλεγκτα «θέσεις», δογματικά και χωρίς καμμία δυνατότητα ιστορικού ελέγχου από τους «έκφωνούντες» το κείμενο αυτό εκπαιδευτικούς μας, οι οποίοι αντιμετωπίζονται επί του προκειμένου ως «άναγνώστες», χωρίς δικαίωμα να συγγράψουν οι ίδιοι αυτά που θα πουν. (Το δικαίωμα αυτό δεν τους έχει αφαιρεθεί σε άλλες παρόμοιες περιπτώσεις, όπως π.χ. στους πανηγυρικούς των εθνικών μας εορτών, τους οποίους συγγράφουν ελεύθερα οι ίδιοι.)

νερωθή ή «κατασκευή» του ιδεολογήματος του «Όλοκαυτώματος» και η ιστορική μνήμη να φωτιστεί. Είναι καιρός να αποκατασταθεί η ιστορική αλήθεια και τα «φαντάσματα» του παρελθόντος να βγάλουν τα προσώπια, προκειμένου να φανούν πρόσωπα, ήθη, θεσμοί και περιεχόμενο θρησκειών, ιδεολογιών, πολιτικών και πολιτισμών.

Η ιστορία δικαιώνει –και όχι άβασάνιστα– το σεβασμό του Δυτικού Πολιτισμού και των εθνών απέναντι σε εξέχουσες φυσιογνωμίες της επιστήμης, της τέχνης και σε φορείς πολιτισμού. Άς μη γίνεται λοιπόν καπήλευση της ιστορικής αλήθειας τόσο για το κέρδος όσο και για έντυπώσεις όσων «λατρεύουν το Μαμωνά» εκ συστήματος – και μόνον αυτόν.

Γεώργιος Δαμίγος
Έκπαιδευτικός

ΣΥΜΦΩΝΗΣΑΝ ΟΛΑ ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ!

Στις 11 Δεκεμβρίου 2003 ή τότε κυβέρνησις του Ρωμαίικου κρατιδίου έφερε είσηγητική έκθεσι στην Βουλή, που ώριζε ως υποχρεωτική «παιδαγωγική» ημέρα μνήμης για την νεολαία μας το έβραϊκό «Όλοκαύτωμα». Αυτό έγινε σε μία μεταβατική περίοδο, δηλαδή λίγες ημέρες πριν την διάλυσι της Βουλής, και στα κρυφά (γιατί άραγε;), λίγο πριν τις έκλογες που άκολούθησαν στις 7 Μαρτίου. Έκθεσις άναφέρει πολλά για τις άγαστες σχέσεις που διέπουν διαχρονικά τον έλληνικό και τον έβραϊκό λαό: «Οί έβραϊκές κοινότητες της Ελλάδας ήταν οί παλαιότερες σε διάρκεια και συνέχεια στην Εύρώπη. Έβραίοι ζούσαν στην Αθήνα από τον 3ο αιώνα π.Χ. Η έβραϊκή κοινότητα μιλούσε Έλληνικά και είχε άφομοιώσει με το πέρασμα του χρόνου τον πολιτισμό, την αισθητική και την νοοτροπία της πόλης». Στο τέλος του κειμένου ή έκθεσις άναφέρει: «Επιδίδουμε λοιπόν ή καθιέρωσι ημέρας μνήμης για τους Έλληνες Έβραίους θύματα του Όλοκαυτώματος να μην άποκτήση ένα τελετουργικό αλλά βαθύ και σύγχρονο παιδαγωγικό χαρακτήρα». (Η δημοσίευσι του Νόμου στην Έφημερίδα της Κυβερνήσεως έγινε στις 27 Ιανουαρίου 2004.) Στην συνεδρίασι της Βουλής, συμφώνησαν όλα τα κόμματα άνεξαιρέτως ύπερ της καθιερώσεως της ημέρας μνήμης. Ήδη ή πρώτη ημέρα μνήμης και εορτής στα σχολεία ήταν ή 27η Ιανουαρίου του 2005.

B.M.

ΠΕΡΙ ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΩΝ –ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ– ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΜΕΣΩΝ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

Αξιότιμε κ. Λάμπρου,

Σας στέλνω τὸ πρωτοσέλιδο τοῦ φύλλου τῆς 28/1/2005 («Ἡμέρας τοῦ Ὀλοκαυτώματος») τῆς ἐφημερίδος «Μακεδονία» (**φωτοτυπία στὴν παρούσα σελίδα**), μιᾶς ἐφημερίδας ποὺ θὰ ἤθελα νὰ διευκρινίσω ὅτι εἶναι ἡ μεγαλύτερη καὶ ἀρχαιότερη στὴ Θεσσαλονίκη καὶ ὅχι στὴν Ἱερουσαλὴμ, ὅπως πολλὸ λογικὰ θὰ ὑπέθετε κάποιος διαβάζοντας τὸ κύριο θέμα της. Εἰλικρινὰ δὲν θὰ μὲ ἐνωχλοῦσε αὐτό, ὅπως καὶ τὸ γεγονός ὅτι ἀφιερώνει πλείστες σελίδες της στὸ ἴδιο θέμα, ἐὰν στὴ λογικὴ τῆς συγκεκριμένης (καὶ τῆς πλειοψηφίας τῶν ἀντίστοιχων ἐλληνικῶν) ἐφημερίδας κυριαρχοῦσε ἡ ἀντικειμενικότητα. Ἄν δηλαδὴ τὶς ἡμέρες τῶν δικῶν μας ἐθνικῶν ἐορτῶν (28 Ὀκτωβρίου καὶ 25 Μαρτίου) οἱ ἐλληνικὲς ἐφημερίδες κυκλοφοροῦσαν μὲ πρωτοσέλιδο θέμα τὴν «πάνδημη συγκίνηση» ἀπὸ τὶς ἱστορικὲς ἐπετείες τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Χρόνια τώρα πολιτικοί, δημοσιογράφοι, ἡθοποιοί, λόγιοι, Μ.Μ.Ε., ντοκυμαντὰρ ἔχουν πείσει τὴν πλειοψηφία τῶν πολιτῶν τοῦ πλανῆτη, ὅτι ὁ Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος διεξήχθη μεταξὺ Γερμανῶν καὶ Ἑβραίων, καὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ὑπόλοιπους λαοὺς δὲν ὑπέφερε καὶ δὲν εἶχε τόσες ἀπώλειες σὲ ζωὲς ὅσες οἱ δεῦτεροι μὲ τὸ περιφῆμο «Ὀλοκαύτωμα» καὶ τὰ 6.000.000 νεκρῶν. Ἀλλὰ τὸ ἐβραϊκὸ περιοδικὸ «American Jewish Year Book», ἀριθμ. 5702 ἀπὸ 22/9/1941 ἕως 11/9/1942, τόμος 43, ποὺ ἐκδίδεται στὴν Φιλαδέλφεια ἀπὸ τὴν Jewish Publication Society of America, ἀναφέρει στὴ σελ. 666 (!): «...ὑπῆρχαν στὴν Εὐρώπη, ποὺ εἶχε ὑποταχθῇ στὸν Χίτλερ, τρία ἑκατομμύρια ἑκα-

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΠΡΩΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 28 Ιανουαρίου 2005

ΔΕΥΤΕΡΗ: ΚΕΚ. Ι. ΒΕΛΛΗΛΗΣ

Αρ. Φύλ. 27.192 • Έτος 950 • 1,00 €

ΕΝΑΣ ΝΕΚΡΟΣ
Δύο ΙΧ βούτηξαν στο θερμαινόμενο
Δύο ΙΧ πύλας οχημάτων στη θάλασσα την τελευταία διετία, πέντε συνολικά οι νεκροί
ΣΕΛΙΔΑ 19

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Στο σκαμνί για προεκπτώσεις
Στη διεύθυνση Εμπορίου της νομαρχίας παρατέθηκαν 52 επιχειρήσεις μετά από καταγγελίες
ΣΕΛΙΔΑ 24

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ «STAGE»
13.187 άνεργοι ελπίζουν πάλι

ΝΑ ΘΥΜΟΜΑΣΤΕ ΝΑ ΑΓΡΥΠΝΟΥΜΕ

Σύσσωμος ο πολιτoμένης κόσμος τίμησε χθες, τα θύματα του Ολοκαυτώματος με την ευκαιρία της συμπλήρωσης 60 χρόνων από την απελευ-

θέρωση του Λουβριε από τους ναζ. Στο μαρτυρικό τόπο μετέβη ο πρόεδρος της Ελληνικής Δημοκρατίας Κ. Στεφανόπουλος.

Σημαντικές εκδηλώσεις έλαβαν χώρα και στη Θεσσαλονίκη, η οποία έχασε περίπου 50.000 κατοίκους της στο ναζιστικό κολαστήριο.

Η συμπλήρωσή μας Γιάννη Λαογιάλη-Σταυμάτου, 81 χρόνων σήμερα, δείχνει τον αριθμό που της χάριξαν στο Λουβριε. Στάθηκε ταχέως...

ΓΝΩΜΗ ΣΕΛ. 2 • ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΣΕΛ. 3-5

τὸν δέκα χιλ. ἑπτακόσιοι δύο (!) Ἑβραῖοι.» Πῶς γίνεται λοιπὸν νὰ σκοτωθοῦν 6 ἑκατομμύρια; (Ροζέ Γκαροντύ, «Οἱ Θεμελιώδεις Μῦθοι τῆς Ἰσραηλινῆς Πολιτικῆς».)

ἵναι ἐπιβεβλημένο ὅμως νὰ ὑπενθυμίσουμε ὅτι ὁ λαὸς αὐτὸς καὶ οἱ ἡγέτες του εἶναι οἱ «πρῶτοι διδάξαντες» τὶς γενοκτονίες (μὲ συνεχιστές τοὺς πάντοτε μόνο τοὺς καλοὺς μαθητὲς τοὺς, τοὺς χριστιανούς). Αἰῶνες τώρα χρησιμοποιοῦν αὐτὴ τὴν ἐγκληματικὴ πολιτικὴ ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τοὺς, ἀναφέροντας ἐλάχιστες μόνον, ἀδιανόητες γιὰ τὸν κοινὸ φυσιολογικὸ νοῦ, γενοκτονίες, ποὺ περιέχονται στὸ ἱερὸ τοὺς καὶ μετέπειτα ἱερὸ μας βιβλίον, τὴν «Παλαιὰ Διαθήκη». Ἄς ἐπικαλεσθοῦμε μόνο τὶς δικές τοὺς πηγές:

- Δολοφονία πρωτότοκων τέκνων, καὶ ὄχι μόνον τῶν ἐνήλικων Αἰγυπτίων, ἀπὸ τὸν Μωυσῆ μὲ «ἐντολὴν» τοῦ Γιαχβέ.

- Ἀφανισμὸς ἀπὸ τὸν Μωυσῆ καὶ τοὺς βοηθοὺς του τῶν Μαδιανιτῶν («Γῆς Μαδιάμ»), καὶ τῶν δικῶν του, ποὺ ἤρθαν σὲ ἐπαφὴ μαζί τοὺς καὶ μολύνθηκαν (ὁ σωβινισμός-ρατσισμὸς σὲ ὅλο του τὸ μεγαλεῖο). Αὐτοὶ μᾶς ἐπιβάλλουν τώρα τὴν παγκοσμιοποίηση – καὶ οἱ ἀρνητὲς τῆς εἶναι σωβινιστὲς καὶ ρατσιστὲς...

- Σφαγιασμὸς ἀπὸ τὸν ἀρχισφαγέα Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ τῶν Χαναναίων-Φιλισταίων καὶ πολλῶν ἄλλων λαῶν.

- Σταμάτημα τοῦ ἡλίου (!) ἀπὸ τὸν Γιαχβέ, γιὰ νὰ ὁλοκληρωθῇ τὸ θεάρεστο ἔργο τοῦ ἐξολοθρεμοῦ ἀπὸ τὸν διάδοχο τοῦ Μωυσῆ, Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ: «...καὶ ἔστη ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη ἐν στάσει ἕως ἡμῖνато ὁ Θεὸς τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν» (Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, κεφ. Ι-13). Ὑπενθύμιση: Αὐτὸν τὸν θεὸ λατρεύουν οἱ λεγόμενοι «Ἑλληνορθόδοξοι».

- Ὁλοκαύτωμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ καὶ γενοκτονία τῶν φιλοσόφων καὶ ἑλληνικὰ σκεπτομένων ἀπὸ τοὺς χριστιανούς – τὰ πνευματικὰ παιδιὰ τῆς Σιών.

Τελειώνοντας θὰ ἠθέλα νὰ παραθέσω μία ἀκόμη παράγραφο ἀπὸ τὸ βιβλίον «Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ» τῆς Π.Δ. τῶν Ο΄, γιὰ νὰ ἀντιληφθοῦν ὠρισμένοι τὸ θράσος καὶ τὴν ἱκανότητα τῶν ἐξουσιαστῶν τοῦ πλανήτη, ποὺ κατώρθωσαν τὰ στυγερώτερα ἐγκλήματα τῆς Ἰστορίας νὰ τὰ παρουσιάσουν σὰν θεϊκὲς ἐπιθυμίες, καὶ ἐπομένως ἄγιες λόγῳ φόβου ἀπὸ τό... ποίμνιο:

«Καὶ ἀπεστράφη ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ καὶ κατελάβετο (τὴν πόλιν) Ἀσὼρ καὶ τὸν βασιλέα αὐτῆς ἦν δὲ Ἀσὼρ τὸ πρότερον ἄρχουσα πασῶν τῶν βασιλειῶν τούτων. **Καὶ ἀπέκτειναν πᾶν ἔμπνεον** (=ἄνθρωποι καὶ ζῶα) **ἐν αὐτῇ ἐν ξίφει καὶ ἐξωλόθρευσαν πάντας καὶ οὐ κατελείφθη ἐν αὐτῇ ἔμπνεον καὶ τὴν Ἀσὼρ ἐνέπρησαν ἐν πυρὶ... αὐτοὺς δὲ πάντας ἐξωλόθρευσαν ἐν στόματι ξίφους, ἕως ἀπώλεσαν αὐτούς, οὐ κατέλιπον ἐξ αὐτῶν οὐδὲν ἔμπνεον.** Ὅν τρόπον συνέταξε Κύριος τῷ Μωυσῇ, τῷ παιδὶ αὐτοῦ, καὶ Μωϋσῆς ὡσαύτως ἐνετείλατο τῷ Ἰησοῖ, καὶ οὕτως ἐποίησεν Ἰησοῦς· οὐ παρέβη οὐδὲν ἀπὸ πάντων, ὧν συνέτρεξεν αὐτῷ Μωυσῆς... **ὅτι διὰ Κυρίου ἐγένετο κατισχύσαι αὐτῶν τὴν καρδίαν συναντᾶν εἰς πόλεμον πρὸς Ἰσραήλ, ἵνα ἐξολοθρευθῶσιν, ὅπως μὴ δοθῇ αὐτοῖς ἔλεος, ἀλλ' ἵνα ἐξολοθρευθῶσιν, ὃν τρόπον εἶπε Κύριος πρὸς Μωυσῆν... Καὶ ἦλθεν Ἰησοῦς ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ καὶ ἐξωλόθρευσεν τοὺς Ἐνακὶμ ἐκ τῆς ὄρεινῆς ἐκ Χεβρὼν καὶ ἐκ Λαβὶρ καὶ ἐξ Ἀναβὼθ καὶ ἐκ παντὸς ὄρους Ἰούδα σὺν ταῖς πόλεσιν αὐτῶν, καὶ ἐξωλόθρευσεν αὐτοὺς Ἰησοῦς.** Οὐ κατελείφθη τῶν Ἐνακὶμ ἀπὸ τῶν νιῶν Ἰσραήλ, ἀλλὰ πλὴν ἐν Γάζῃ καὶ ἐν Γέθ καὶ ἐν Ἀσεδὼθ κατελείφθη.» («Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ», ΙΑ΄ 10-22.)

Μετὰ τμῆς
Παναγιώτης Ἰατροῦ
Θεσσαλονίκη

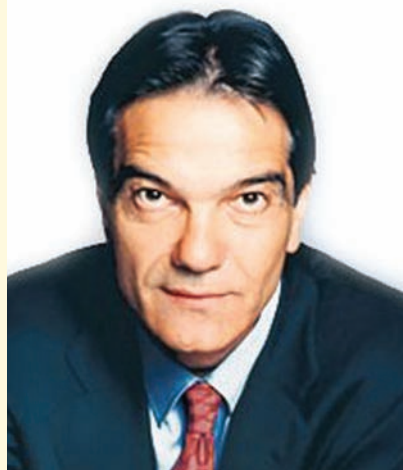
ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΘΟΥΚΥΔΙΔΗ...

**Ο Ν. Σηφουνάκης μιλά στὸν «Δαυλὸ»
γιὰ τὴ «Μάχη τοῦ Συντάγματος» στὴν Ε.Ε.**

*«Χρώμεθα γὰρ πολιτεία...καὶ ὄνομα μὲν διὰ τὸ μὴ ἐς ὀλίγους ἀλλ' ἐς
πλείονας οἰκεῖν δημοκρατία κέκληται.» (Θουκυδίδης Β, 37.)*

Τὶς 20 Ἰουνίου τοῦ 2003 ὁ πρόεδρος τῆς Συντακτικῆς Συνέλευσης τῆς Εὐρώπης Βαλερὺν Ζισκάρ ντ' Ἐσταὶν ἀνακοίνωνε στοὺς Εὐρωπαίους ἡγέτες τὸ Σχέδιο τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συντάγματος, τὸ ὁποῖο τελικῶς περιελάμβανε στὸ προοίμιό του τὸ παρὰπάνω ἀπόσπασμα τοῦ Θουκυδίδη, γιὰ τὸ ὁποῖο προηγήθηκε σειρὰ διαφωνιῶν ἀπὸ ἡγέτες κρατῶν ποὺ ζήτησαν τὴν ἀφαίρεσή του καὶ τὴν εἰσαγωγὴ παρὰλληλα ἀναφορᾶς περὶ χριστιανικῶν ἀξιών. Στὸ τελικὸ προσχέδιο τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συντάγματος τὸ ἀπόσπασμα τοῦ Θουκυδίδη προκάλυψε τὴν... ἔντονη ἀνησυχία τῶν Ἑλλήνων ἡγετῶν! Κατέβαλαν κάθε δυνατὴ προσπάθεια γιὰ τὴν ἀπάλειψή του. Μεγάλῃ βέβαια –ἀλλὰ εὐτυχῶς στιγμιαία– ἦταν ἡ ἱκανοποίησις ποὺ ἔνιωσαν, ὅταν πρὸς στιγμὴν θεωρήθηκε ὅτι τὸ ἀπόσπασμα θὰ ἀποβληθῇ, ἄνθρωποι ἀνήκοντες στὸν ἐκκλησιαστικὸ κύκλο –ἐκεῖνοι ποὺ τάχθηκαν ὑπὲρ τῆς ἀφαίρεσης τῆς ρήσης τοῦ Θουκυδίδη. Ὅσο ἡ πίεσις γιὰ τὴν ἀποβολὴ τοῦ ἀποσπάσματος τοῦ Θουκυδίδη ἐντεινόταν, ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία πανηγύριζε γιὰ τὴ «δικαίωσις».

Ὁ εὐρωβουλευτὴς κ. Ν. Σηφουνάκης.

Γιὰ τὸν ἀπώτερο στόχο ποὺ κρυβόταν πίσω ἀπὸ αὐτὸ τὸ γεγονός ὁ εὐρωβουλευτὴς κ. Νίκος Σηφουνάκης ὁ ὁποῖος ἦταν παρὼν στὴ συνεδρίαση αὐτὴ τοῦ Εὐρωκοινοβουλίου, μιλάει στὸ «Δαυλὸ», ἐστιάζοντας παρὰλληλα τὶς ἀπόψεις του στὴ δυναμικὴ καὶ τὸ ρόλο τῆς Ἑλλάδος στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἑνωσι.

«Δ»: Όσοι επέμεναν για άναφορά τών «χριστιανικών ριζών του Εύρωπαϊκού Πολιτισμού» στο Εύρωπαϊκό Σύνταγμα γνώριζαν την τελική κατάληξη, πού θα ήταν ή άπαλοιφή του προοιμίου του Θουκυδίδη; Τελικά αυτός ήταν ό στόχος;

ΝΙΚΟΣ ΣΗΦΟΥΝΑΚΗΣ: Θα έλεγα ότι ή άρχική σκέψη για άναφορά τών χριστιανικών άξιων στο Εύρωπαϊκό Σύνταγμα είχε ως άπώτερο στόχο την άπάλειψη του προοιμίου του Θουκυδίδη. Όρισμένα άπο τά κράτη μέλη στην άρχή της Διακυβερνητικής Διάσκεψης θεώρησαν σωστό να ύπάρχει άναφορά στις «θρησκευτικές άξίες της Εύρώπης», πράγμα όμως πού στη συνέχεια άπορρίφθηκε άπο την μεγάλη πλειοψηφία, μιάς και επικράτησε ή άποψη ότι ό Χριστιανισμός και οι άξίες του ναί μόν έχουν παίζει ρόλο στην διαμόρφωση της σημερινής Εύρώπης, ώστόσο, όπως κάθε θρησκεία έτσι και ό Χριστιανισμός, δέν χρειάζεται καμία συνταγματική κατοχύρωση. Για τó προοίμιο δέ του Θουκυδίδη δέν έγινε ποτέ μιá τόσο έκτενης κουβέντα, παρά θεωρήθηκε ότι δέν έπρεπε να άσκηθ ή βέτο για την άπάλειψή του, κάτι πού θα είχε άρνητικές επιπτώσεις στην περάτωση τών έργων για τó Σχέδιο του Συντάγματος.

«Δ»: Γιατί θεωρείτε ότι κάποιοι προσπαθούν να άγνοήσουν ότι ή Εύρώπη είναι ή «πολιτισμική θυγατέρα» της Ελλάδος, ότι έμβολιάστηκε βαθύτατα άπο τόν Έλληνικό Πολιτισμό και τις άξίες του;

Ν.Σ.: Δυστυχώς ύπάρχουν και στην Εύρώπη δυνάμεις με θεοκρατικές άντιλήψεις, πού πιστεύουν ότι τά πάντα γεννήθηκαν ή προέχονται άπο τόν Χριστιανισμό. Προσποιούνται δογματικά πώς δέν γνωρίζουν ότι ό πολιτισμός στο σύνολό του έφθασε στο άπόγειο της εξέλιξής του πολύ πριν την έλευση του Ίησου. Άποκρύπτουν επίσης ότι, όταν επικρατούσε ό Χριστιανισμός και έγινε κρατικό δόγμα, φανάτισε και κατέστρεψε όλη την προηγούμενη μοναδική δημιουργία δύο κορυφαίων πολιτισμών, του Έλληνικού και του Ρωμαϊκού. Ποιοί κατέστρεψαν και βεβίλωσαν τά άρχιτεκτονικά άριστουργήματα τών ναών της Κλασικής περιόδου; Μά βεβαίως ό χριστιανικός φανατισμός. Όλες λοιπόν οι άντιδραστικές φωνές και οι ήμιμαθείς της Εύρώπης άποκρύπτουν την ιστορική άλήθεια και την κυρίαρχη θέση της Ελλάδος στην διαμόρφωση της Εύρώπης και του πολιτισμένου κόσμου.

«Δ»: Οι Εύρωπαίοι ήγέτες άναγνωρίζουν την συμβολή της Ελλάδος στην εξέλιξη τών χωρών τους;

Ν.Σ.: Ό ρόλος της Ελλάδος στην Εύρωπαϊκή Ένωση έχει δυναμώσει πολύ τά τελευταία χρόνια. Η χώρα μας μετά άπο έπίπονες, έπίμονες και συντονισμένες προσπάθειες κατάφερε να αλλάξει την εικόνα πού είχαν οι Εύρωπαίοι γι' αυτήν. Τά τελευταία χρόνια ή Ελλάδα πέτυχε πολλά πράγματα και στην ουσία έγινε έποικοδομητικός παράγοντας στην Εύρώπη με άποκορύφωμα την Έλληνική Προεδρία τó 2003, όταν χειριστήκαμε έξ όνόματος όλων τών Εύρωπαίων εταίρων μας με ιδιαίτερη έπιτυχία τόν πόλεμο στο Ίράκ, δείχνοντας σε όλους ότι ή έξωτερική πολιτική πρέπει να άσκήται με ώριμότητα και σύνθεση.

«Δ»: Ποιοί προσπαθούν να κλονίσουν τώρα τις ελληνικές άξίες της Εύρώπης, παρασύροντάς την σε δύο φοβερές πολεμικές περιπέτειες, μία στο Κόσσοβο και μία στο Ίράκ;

Ν.Σ.: Κατ' άρχήν ή Ελλάδα δέν συμμετείχε σ' αυτούς τούς δύο πολέμους. Την άρνησή της να συμμετάσχει την εξέφρασε μετά παρρησίας. Σε κάθε περίπτωση ή Εύρώπη διχάστηκε, δυστυχώς, μ' ευθύνη εκείνων τών πλευρών πού τις διακρίνει πάντοτε ό ύπερατλαντισμός, καθώς και άπο χώρες πού πρόσφατα άπελευθερώθηκαν άπο τόν αυταρχισμό του κομμουνιστικού καθεστώτος.

«Α»: Τὸ μάθημα τῆς Ἱστορίας στὴν Ἑλλάδα ἔγινε προαιρετικό. Στὴν Εὐρώπῃ ὁμως διδάσκονται καὶ τὴν Ἀρχαία Ἑλληνικὴ Γλῶσσα καὶ τὴν ἱστορία μας. Πῶς τὸ ἐξηγεῖτε αὐτό; Γιατί ἐδῶ, στὴν Ἑλλάδα προσπαθοῦν νὰ μᾶς ἀπομονώσουν ἀπὸ τὸ παρελθόν μας;

Ν.Σ.: Γιὰ ἓναν πολιτικὸ ἡ Ἱστορία ἀποτελεῖ τὴν πιδ ἀγαπημένη διδακτικὴ ὕλη. Προσωπικά ἡ σύγχρονη πολιτικὴ ἱστορία μὲ συγκίνησε ἀπὸ τὰ πρῶτα παιδικὰ μου χρόνια. Κατανοῶ λοιπὸν τὴν ἐρώτησή σας, ἀλλὰ καὶ ταυτόχρονα δὲν μὲ βρῖσκει σύμφωνο. Ὅμως γιὰ τὸ Εὐρωπαϊκὸ Ἐκπαιδευτικὸ Σύστημα ἔχει συμφωνηθῇ νὰ ὑπάρξῃ σταδιακὴ ὁμογενοποίηση τῶν διδακτικῶν προτεραιοτήτων. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι νέα μαθήματα, ὅπως τῆς Πληροφορικῆς, τείνουν νὰ ἀντικαταστήσουν ὅχι τὴν ἀναγκαία ὕλη ἀλλὰ τὶς μεθόδους. Π.χ. μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι βασικὸ μάθημα ἐπιλογῆς ἡ Ἱστορία, ὅμως μέσω τοῦ Διαδικτύου, τῆς ταχύτατης ἀμεσότητας τῆς γνώσης μέσω τῆς Πληροφορικῆς, ποὺ γρηγορώτερα καὶ καλύτερα μᾶς ὁδηγεῖ στὴν κατανόηση τῆς Ἱστορίας, δὲν μποροῦμε νὰ τὴν παραβλέψουμε.

«Α»: *Θυμόμαστε πρὶν καιρὸ τὶς κινητοποιήσεις γιὰ τὴν ἀναγραφή τοῦ θρησκευματος στὶς νέες ταυτότητες. Τὸ κλίμα ποὺ εἶχε δημιουργηθῇ «παραγκώνισε» τὴν ἀντίστοιχη δυσφορία καὶ ἀντίδραση τῶν πολιτῶν γιὰ τὸ πιδ σημαντικό θέμα, ποὺ ἦταν ἡ διαγραφή ἀπὸ τὶς ταυτότητες τῆς ἐθνικότητας. Οὐσιαστικά εἴμαστε τὸ μόνο ἔθνος στὴν Εὐρώπῃ χωρὶς ἐθνικότητα! Πῶς τὸ σχολιάζετε;*

Ν.Σ.: Ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ σπεκουλάρισαν ὑπερεθνικά γιὰ τὸ θέμα τῆς ἀναγραφῆς τοῦ θρησκευματος στὶς ταυτότητες (καὶ ἀναφέρομαι στὴν ἡγεσία τῆς Ἐκκλησίας) ἔχουν ἀμαρτωλὸ παρελθὸν καὶ προῖστορία στὸν δοσιλογισμό. Πολλοὶ δὲ ἀπὸ αὐτοὺς, ὅπως στὶς μέρες μας αὐτοπαρουσιάζονται στὰ τηλεοπτικὰ παρὰθυρα, μοῦ θυμίζουν τοὺς στίχους τοῦ μεγάλου Ἰταλοῦ P. P. Pasolini: «ὅλη μέρα δουλεύω ὅπως ἓνας καλόγερος καὶ τὴ νύχτα σὲ γύρες, ὅπως ἓνας βρωμόγατος, ἀναζητῶντας ἔρωτα. Θὰ προτείνω στὴ Σύνοδο νὰ μ' ἀνακηρύξῃ ἄγιο». Αὐτὴ ἡ φράση τοῦ μεγάλου Ἰταλοῦ διανοητῆ περικλείει καὶ ἐρμηνεύει ὅλα ὅσα ζοῦμε στὶς μέρες μας.

«Α»: *Τὸ Σύνταγμα προβλέπει, γιὰ τὰ ζητήματα εὐρύτατης οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς πολιτικῆς νὰ διεξάγεται δημοψήφισμα. Θὰ μπορούσαμε νὰ εἴχαμε διατηρήσει τὸ νόμισμά μας, τὴ δραχμὴ μας, ποὺ εἶναι τὸ ἀρχαιότερο νόμισμα στὸν κόσμο, ὅπως ἔκαναν ἄλλες χῶρες. Χαρακτηριστικὸ δὲ εἶναι ὅτι ἡ ἐφημερίδα «Guardian» σὲ ἄρθρο της, ποὺ φέρει τὴν ἡμερομηνία 31/12/2001, ἀναφέρει ὅτι δὲν θὰ ἦταν ὑπερβολὴ νὰ ὠνομαζόταν τὸ ἐνιαῖο νόμισμα τῆς Εὐρώπης «Δραχμὴ». Ποιὰ εἶναι ἡ δική σας θέση;*

Ν.Σ.: Γιὰ τὴν πραγματοποιοίηση ἡ ὅχι δημοψηφισμάτων γιὰ θέματα σὰν καὶ αὐτὰ ποὺ ἀναφέρετε ἔχει ἀναπτυχθῇ μία πολὺ μεγάλη ἐπιχειρηματολογία καὶ ἀπὸ τὶς δύο πλευρές. Γιὰ τὸ ἂν τὸ νόμισμα ποὺ υἱοθετήσαμε θὰ ἔπρεπε νὰ λέγεται δραχμὴ, ἐγὼ ἔχω νὰ σᾶς πῶ ὅτι, ἀκόμα καὶ ἂν δὲν λέγεται δραχμὴ, ἔχει ἑλληνικὸ ὄνομα καὶ μάλιστα ἀναγράφεται στὰ Ἑλληνικά καὶ δὲν νομίζω αὐτὸ νὰ ἀμφισβητῆται ἀπὸ κανέναν.

«Α»: *Ποιές θεωρεῖτε ὅτι εἶναι οἱ προοπτικὲς τῆς Ἑλλάδος στὴν Εὐρώπῃ;*

Ν.Σ.: Μποροῦμε νὰ διαδραματίσουμε πλέον σημαντικό ρόλο. Μποροῦμε νὰ πρωταγωνιστήσουμε στὸν τομέα τῆς παροχῆς ὑπηρεσιῶν, ὅπως ὁ τουρισμός. Δὲν γίναμε βιομηχανικὴ χώρα, γιατί δὲν εἴχαμε προῖστορία, ὅπως ἡ Γαλλία ἢ ἡ Ἰταλία καὶ ἡ Ἀγγλία. Μποροῦμε ὅμως νὰ γίνουμε χώρα μὲ αὐτάρκεια ἀγαθῶν, μὲ αὔξηση τῶν γεωργικῶν ἐξαγωγῶν, ἀφοῦ ὅμως καθετοποιήσουμε σωστὰ τὰ παραγόμενα προϊόντα. Ἀπαιτεῖται ἐπίσης, ἂν θέλουμε ἀνάπτυξη στὸν τουρισμὸ –βασικὴ πηγὴ ἐσόδων μας–, νὰ λάβουμε δρακόντεια μέτρα γιὰ τὴν προστασία τοῦ περιβάλλοντος καὶ κυρίως τοῦ ἑλληνικοῦ τοπίου. Τὸ τοπίο τὸ ἑλληνικὸ εἶναι ἡ πηγὴ τοῦ μέλλοντός μας.

Ταξιαρχούλα Λαδᾶ

Ο ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ:

ὕτῃ τῇ στιγμῇ ποὺ γράφεται τὸ δοκίμιο αὐτό, σχεδὸν πάντες, Ἕλληνες καὶ ξένοι, καθ' ὅσον γνωρίζω, πιστεύουν πὼς ὁ Ἀριστοτέλης τῆς ἐλευθερίας, τοῦ ὀρθοῦ λόγου καὶ πατέρας πολλῶν ἐπιστημῶν, αὐτὸ τὸ καθολικὸ πνεῦμα τῆς ἀρχαιότητος, ὑποστήριξε τὴν κατὰ φύσιν δουλεία. Καὶ αὐτὸ καταγράφεται ὡς τὸ «μελανὸ σημεῖο τῆς φιλοσοφίας του». Ἀναληθέστατο! Καὶ ὁ ἀρμοδιότερος ὅλων νὰ δώσῃ ἀποστομωτικὴ ἀπάντησις εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Ἀριστοτέλης. Ὁ φιλόσοφος χωρίζει τὸ θέμα τῆς δουλείας: α) στὴν κατὰ φύσιν δουλεία τῆς ἀνισότητος, ποὺ δὲν κληρονομεῖται καὶ β) στὴν κατὰ νόμο δουλεία τῆς βίας, ποὺ καὶ κληρονομεῖται. «Δίχως (διττῶς) γὰρ λέγεται τὸ δουλεύειν καὶ ὁ δοῦλος.» («Πολιτικά» Α, 1255α, 6.)

ⓐ Η ΚΑΤΑ ΦΥΣΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΗΣ ΑΝΙΣΟΤΗΤΑΣ

❶ «Κατὰ τὴ φύσιν δὲ ἄρχον καὶ ἀρχόμενον συννύαρχον γὰρ τὴν κοινὴ σωτηρίᾳ. Γιατί τὸ μὲν δυνάμενον μὲ τὴ διάνοια νὰ προβλέπῃ ἄρχει κατὰ φύσιν καὶ δεσποῖ κατὰ φύσιν, τὸ δὲ δυνάμενον νὰ καταπονήται σωματικὰ ἄρχεται καὶ εἶναι κατὰ φύσιν δοῦλος. Γι' αὐτὸ ὁ δεσπότης καὶ ὁ δοῦλος ἔχουν τὸ ἴδιο συμφέρον.» («Πολιτικά» Α, 1252α, 2.)

❷ «Ἐπιστήμη θὰ μπορούσε νὰ εἶναι καὶ ἡ δεσποτικὴ καὶ ἡ δουλική. Δουλική, εἶναι αὐτὴ ποὺ κάποιοι δίδασκε στὶς Συρακοῦσες. Γιατί ἐκεῖ, λαμβάνοντας κάποιοι μισθόν, δίδασκε τὶς καθημερινὰς ἐργασίας στὰ παιδιὰ. Θὰ ἦταν δυνατό νὰ παρασχεθῇ καὶ ἐπὶ πλέον μάθησις, ὅπως ἡ μαγειρικὴ καὶ ἄλλα πράγματα ἀναγκαῖα τῆς διακονίας. Γιατί ὑπάρχουν διαφορετικά, ἄλλα μὲν πιδ πολῦτιμα, ἄλλα δὲ πιδ ἀναγκαῖα κατὰ τὴν παροιμία: “δοῦλος πρὸ δούλου, δεσπότης πρὸ δεσπότου”. Αὐτὲς λοιπὸν εἶναι ὅλες οἱ τέτοιες δουλικὲς ἐπιστήμες. Δεσποτικὴ δὲ εἶναι ἡ χρηστικὴ τῶν δούλων. Γιατί ὁ δεσπότης δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ ἀποκτᾷ δούλους, ἀλλὰ νὰ τοὺς χρησιμοποιῇ. Αὐτὴ δὲ εἶναι ἡ ἐπιστήμη, ποὺ δὲν ἔχει τίποτε τὸ σπουδαῖο καὶ τὸ ἄξιον προσοχῆς. Γιατί ἐκεῖνα, ποὺ ὁ δοῦλος γνωρίζοντας, πρέπει νὰ κἀνῃ, αὐτὰ ὁ δεσπότης γνωρίζοντας, πρέπει νὰ ἐπιτάσσῃ. Γι' αὐτὸ ὅσοι εἶχαν δυνατότητα νὰ μὴ κουράζωνται, ἀνέθεταν σὲ κάποιον ἐπίτροπο αὐτὸ τὸ ἔργο, αὐτοὶ πολιτεύονταν ἢ φιλοσοφοῦσαν. Ἡ κτητικὴ εἶναι διαφορετικὴ ἀμφοτέρων. Καί, γιὰ νὰ εἶναι δίκαιη, εἶναι σὰν τὴ στρατηγικὴ τῆς πολεμικῆς ἢ τῆς θηρευτικῆς τέχνης.» («Πολιτικά» Α, 1255β, 7.)

Ὁ Ἀριστοτέλης μὲ τὶς ἀπόψεις αὐτὲς τῆς φυσικῆς ἀνισότητος τῶν ἀνθρώπων (ἄρχων καὶ ἀρχόμενος) ἀναδεικνύεται στὸν πλέον σύγχρονο διανοούμενο. Ἀναφέρεται ἰδιαίτερα στὶς ἐργασιακὰς σχέσεις, ὅπου ὑπάρχει κοινὸν συμφέρον ἐργοδότη καὶ ἐργαζομένου. Καὶ μάλιστα, ὅταν σήμερα ὁ ἐργαζόμενος ἐπιδιώκῃ καὶ τὴν μονιμότητα. Προχωρεῖ ὁ Ἀριστοτέλης στὴν ἀνάγκη στρατολόγησις, ἐπιλογῆς καὶ ἐκπαίδευσις τῶν ἐργαζομένων. Καὶ καθορίζει τὴν ἱεραρχία στὶς ἐργασιακὰς σχέσεις. Ἐτσι ἀναδεικνύεται πατέρας τῶν σύγχρονων ἐπιστημῶν Διοίκησης καὶ Ἐκπαίδευσις τῶν ἐργαζομένων. Ἡ πρόσληψις τῶν ὑπαλλήλων γίνεται σήμερα στὸ Δημόσιο συνήθως μὲ ἐξετάσεις καὶ στὸν Ἰδιωτικὸ Τομέα μὲ διαδικασία ἐπιλογῆς.

Ἡ ὁρολογία περὶ δουλείας τοῦ ἀρχόμενου χρησιμοποιεῖται καὶ σήμερα μὲ συνήθεις ἐκφράσεις: «νὰ ἀνοίξουν νέες δουλειές, γιὰ νὰ δουλέψῃ ὁ κόσμος καὶ νὰ μειωθῇ ἡ ἀνεργία». «Ποῦ δουλεύεις;». «Ἐχεις καλὴ δουλειά;».

ⓑ Η ΚΑΤΑ ΝΟΜΟ ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΗΣ ΒΙΑΣ

❶ «...καὶ ἐκεῖνοι, ποὺ ἰσχυρίζονται τὰ ἀντίθετα, τρόπον τινὰ λένε ὀρθὰ καὶ δὲν εἶναι δύσκολο νὰ δοῦμε, γιατί λέγονται οἱ λέξεις δουλεύειν καὶ δοῦλος μὲ διπλὴ ἔννοια.. Γιατί εἶναι κάποιοι κατὰ νόμον δοῦλος καὶ δουλεύει. Γιατί ὁ νόμος εἶναι κάποια σύμβασις,

ΑΛΛΟ ΦΥΣΙΚΗ ΚΙ ΑΛΛΟ ΒΙΑΙΗ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ

ὅπου λέει πὼς εἶναι τῶν νικητῶν κατὰ τὸν πόλεμο ἐκεῖνα ποὺ ἀποκτήθηκαν» («Πολιτικά» Α, 1255α, 6.)

❷ «Τοιχορρίζονται δηλαδή αὐτοί, πὼς γεννιέται ἄνθρωπος ἀπὸ ἄνθρωπο καὶ ἀπὸ θηρίο θηρίο καὶ ἔτσι γεννιῶνται ἀπὸ ἄξιους ἄξιοι. Ἡ φύση ὁμῶς πολλὰς φορὲς θέλει νὰ κἀνῃ αὐτό, ἀλλὰ δὲν τὸ μπορεῖ πάντοτε. Ὅτι ἔχει κάποιον λόγο ἢ ἀμφισβήτηση καὶ δὲν εἶναι οἱ μὲν κατὰ φύση δοῦλοι, οἱ δὲ ἐλεύθεροι, εἶναι φανερὸ καὶ πὼς ἓνας τέτοιος διαχωρισμός, ποὺ συμφέρει στὸν μὲν νὰ δουλεύῃ, στὸν δὲ νὰ δεσπόζῃ (καὶ δίκαιο εἶναι) καὶ πρέπει τὸ μὲν νὰ ἄρχεται, τὸ δὲ νὰ ἄρχῃ, ἔτσι καὶ νὰ δεσπόζῃ. Ἀλλὰ τὸ “κακῶς νὰ δεσπόζῃ” εἶναι ἀσύμφορο σὲ ἀμφοτέρους (γιατί ἔχουν τὸ αὐτὸ συμφέρον καὶ στὸ μέρος καὶ στὸ ὅλον καὶ στὸ σῶμα καὶ στὴ ψυχή). Ὁ δὲ δοῦλος εἶναι μέρος τοῦ δεσπότη, σὰν κάποι ἐμπυρνο τοῦ σώματος, ποὺ εἶναι ξεχωριστὸ μέρος. Γι’ αὐτὸ καὶ εἶναι πρὸς τὸ συμφέρον ἢ φιλία μεταξὺ δοῦλου καὶ δεσπότη, ποὺ εἶναι κατὰ φύση ἄξιος, ἐνῶ σὲ ἐκείνους ποὺ δὲν ὑπάρχει σχέση μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο, ἀλλὰ κατὰ νόμο καὶ λόγῳ βίας, συμβαίνει τὸ ἀντίθετο.» («Πολιτικά» Α, 1255β.)

Προχωρεῖ ἐδῶ ὁ φιλόσοφος στὴ διαπίστωση, πὼς ἡ φυσικὴ ἀνισότητα τῶν ἀνθρώπων δὲν διαιωνίζεται κληρονομικά, ὥστε τὸ δοῦλον καὶ ἀρχόμενον μπορεῖ νὰ μεταβάλλεται κληρονομικά σὲ ἄρχον καὶ δεσπότη. Καὶ γιὰ νὰ εἶναι συμφέρουσα ἡ σχέση, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ψυχικὴ συνάφεια, ποὺ εἶναι φυσικὴ μεταξὺ ἐργοδοσίας καὶ ὑπαλλήλου. Ἐνῶ συμβαίνει τὸ ἀντίθετο, εἶναι συγκρουσιακὴ ἢ κατὰ νόμον καὶ βίαιη δουλικὴ σχέση. Τὸ δουλοκτητικὸ καθεστῶς εἶναι ἢ κατὰ νόμον καὶ μετὰ βίας δουλεία, τὴν ὁποία ὁ Ἀριστοτέλης ἀπορρίπτει σὲ μία εὐνομούμενη πολιτεία καὶ σὲ καμμία περίπτωση ἢ κατὰ φύση ἀνισότητα, ὅπου «δὲν εἶναι οἱ μὲν κατὰ φύση δοῦλοι, οἱ δὲ ἐλεύθεροι».

Ὁ Ἀριστοτέλης προσπαθεῖ νὰ οἰκοδομήσῃ μία ἀστασίαστη πολιτεία ἐλεύθερων καὶ ἴσων ἀνθρώπων. Τὴν κατὰ φύση νὰ ἐξισορροπήσῃ μὲ τὴν κατὰ νόμο ἰσότητα τῶν εὐκαιριῶν. Γι’ αὐτὸ προχωρεῖ ἐπαγωγικά στὴ συγκρότητὴ τῆς ἄριστης πολιτείας. Ξεκινᾷ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, ἄνευ οὐδεμίας διάκρισης, δοῦλον καὶ ἐλεύθερον, θεωρώντας πῶς: «ὁ ἄνθρωπος εἶναι φύσει πολιτικὸν ζῷον... Ὁ λόγος δὲ φανερώνει, ποῖο εἶναι τὸ συμφέρον καὶ ποῖο τὸ βλαβερόν, ὥστε νὰ γνωρίζῃ τὸ δίκαιο καὶ τὸ ἄδικο, γιατί αὐτὸ εἶναι τὸ κύριο γνώρισμα τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὰ ζῷα... Ὁ δὲ μὴ δυνάμενος ἢ μὴ ἔχων κανέναν ἀνάγκη (λόγῳ τῆς αὐτάρκειάς του) νὰ συμμετέχῃ σὲ κανένα μέρος τῆς πόλης εἴτε εἶναι θηρίο εἴτε θεός» («Πολιτικά» Δ, 1253α, 2). Συνεχίζει μὲ τὴν κατὰ φύση ἀνισότητα καὶ διαφορετικότητα τῶν ἀνθρώπων, πιστεύοντας πὼς ἡ πολιτεία τῶν ἀνθρώπων: «δὲν εἶναι μόνον ἄθροισμα περισσώτερων ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ ποιοτικὰ διαφορετικῶν, γιατί δὲν γίνεται πολιτεία ἀπὸ ὁμοίους» («Πολιτικά» Β, 1261α, 2.) Καὶ «οἱ ἄνθρωποι ἀγαθοὶ καὶ σπουδαῖοι γίνονται διὰ τριῶν. Τὰ δὲ τρία εἶναι ἡ φύση, ἔθος, λόγος» («Πολιτικά» Ζ, 1332α, 13).

Μὲ μοναδικὸ ὕλικὸ τὸν ἄνθρωπο, πολιτικὸ ζῷο τοῦ λόγου, τῆς φυσικῆς ἀνισότητος καὶ τῆς πολύμορφης διαφορετικότητος, προσπαθεῖ νὰ τὸν ἐντάξῃ σὲ μία ἄριστη πολιτεία ἐλευθερίας καὶ ἰσότητος τῶν εὐκαιριῶν, γιατί «τῆς ἐλευθερίας μετέχουσι πάντες» («Πολιτικά» Γ, 1280α)· «πανταχοῦ γὰρ διὰ τὸ ἄνισον στάσις» («Πολιτικά» Ε, 1301β).

Ἔτσι ὁ Ἀριστοτέλης ἀναδεικνύεται μέγας φιλόσοφος τῆς ἀνατομίας τῆς ἀνθρώπινης φύσης καὶ μέγας πολιτειολόγος, ποὺ κανέναν διανοούμενο, καθ’ ὅσον γνωρίζω, μπόρεσε νὰ τὸν ξεπεράσῃ οὔτε τὰ κράτη, δυστυχῶς, μπόρεσαν νὰ θεομοθετήσουν συνταγματικὰ ὠλοκληρωμένα τὴν ἀριστοτέλεια διάκριση τῶν ἐξουσιῶν.

Γεράσιμος Καζάνας
Οἰκονομολόγος

Ο ΑΛΛΟΣ ΛΟΓΟΣ

Ἄθλα ἀθλητῶν

Βεβαίως καὶ εἶναι ἀπολύτως φυσιολογικὸ ὥρι-
σμένοι ἱεράρχες νὰ φωνάζουν «παροῦσα», ὅταν
τοὺς καλοῦσαν στὴν Ἱερὰ Σύνοδο, ὅπου ξεκατινι-
άζονται μὲ τὶς εὐγενέστατες ἐκφράσεις «Κάτσε κάτω, μωρή» καὶ
«Ποῦ κάνεις πιάτσα, μωρή;». Ἀλλὰ καὶ τέτοια πιά φαντασία στὰ
καλλιτεχνικὰ ψευδώνυμα; Ποὺ ἀκόμη ἀναρωτιέμαι, ποιὸς σεβά-
σμιος ἱεράρχης αὐτοαπεκαλεῖτο «Σουλτάνα τοῦ Αἰγαίου». Ἡ ἀλη-
θῶς χριστιανικὴ αὐτὴ ἀγάπη τῶν σεβασμίων ἱεραρχῶν μας πρὸς
ἀλλήλους καταφαίνεται ἀπὸ τὶς κασσέτες ποὺ ἔχουν βουλιάξει κυ-
ριολεκτικὰ τὰ κανάλια. Καὶ νὰ τρέχη ὁ πατὴρ Ἐπιφάνιος νὰ ἀγο-
ράση ὅσες μπορῇ, πρὶν τὸ περιεχόμενό τους βγῇ στὸν ἀέρα.

Μέσα σὲ ὅλην αὐτὴ τὴν κατανυκτικὴ ἀτιμόσφαιρα μάθαμε καὶ
γιὰ τὴν ὑπαρξὴ τῆς Ἱερᾶς ΚΥΠ, ποὺ μὲ ὀργάνωση δολοφονιῶν,
σαμποτάζ καὶ προβοκάτσιας μεθώδευσε τὴν ἄνοδο Πατριάρχου
στὸν θρόνο τῶν Ἱεροσολύμων.

Πάντως τὸ κόσμημα ὠρισμένων ἱεραρχῶν μας εἶναι ἡ ἀκτημοσύ-
νη, ὅπως ἀκριβῶς τὴν διδάσκει ὁ θεῖος λόγος. Τώρα, ἂν μερικοὶ
εἶχαν κάτι ὄφ-σὸρ ἐταιρεῖες, καταθέσεις ἑκατομμυρίων δολλαρί-
ων, πανάκριβες βίλλες, κτηματικὲς περιουσίες ἢ ἔβαζαν χέρι στὰ
ταμεῖα τῶν ἰδρυμάτων, αὐτὸ δὲν εἶναι ἁμαρτία. Ἀντιθέτως δημι-
ουργεῖ τὴν πλατφόρμα προσέγγισης τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὴν κοινω-
νία στὴν πιὸ τέλεια ἰδεολογικὴ τῆς ὑπόστασις. Μικρὸ δεῖγμα τῆς
ὁποίας ἦτο ἡ ἱερὰ τοκογλυφία, ποὺ ἀσκοῦσε συγκεκριμένη μονὴ
εἰς βάρος ἐταιρειῶν.

Εὐτυχῶς ὅμως ὠρισμένοι ἱεράρχες εἶναι φωτισμένοι καὶ προο-
δευτικοί. Καὶ δὲν ἀνέχονται τὸν σκοταδισμό. Σὰν ἐκείνον ποῦ,
μόλις ξέσπασαν τὰ σκάνδαλα, παρώτρυνε τοὺς πιστοὺς νὰ μὴ δια-
βάσουν ἐφημερίδες, νὰ μὴν ἀκοῦν ραδιόφωνο καὶ νὰ μὴν βλέπουν
τηλεόραση.

Γιῶργος Πετρόπουλος

«ΑΣΤΕΡΕΣ ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ»

**Μέχρι ποῦ ἔφθασαν οἱ γνώσεις
τῶν Ἀρχαιοελλήνων ἀστρονόμων;**

ναρίθμητες ἐκρήξεις συμβαίνουν συνεχῶς στὶς ἐσχατιὲς τοῦ Σύμπαντος. Οἱ Ἕλληνες, ὅταν ἀναφέρωνται στὸ «*θεσπέσιον καῦμα*» καὶ στὸν «*μέγα δοῦπον*», μὲ κανένα τρόπο δὲν ἐννοοῦν ἓνα «*Big Bang*». Αὐτὸ ποὺ οὐσιαστικὰ περιγράφουν εἶναι ἡ γενεσιουργὸς διαδικασία δημιουργίας ἐνὸς γαλαξία. Κι αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ θέμα θὰ πραγματευτοῦμε σ' αὐτὸ τὸ ἄρθρο. Ἄς δοῦμε λοιπόν, πῶς γεννιέται ἓνας γαλαξίας:

Μποροῦμε νὰ φανταστοῦμε ἓναν δημιουργικὸ νόμο, ποὺ ὠθεῖ τὰ ἄτομα σὲ μία στροβιλώδη κίνηση, νὰ συμπλέκωνται περιστρεφόμενα καὶ προοδευτικὰ νὰ δημιουργοῦν σφαιρικούς, ὑπερμεγέθεις ὄγκους, μέσα στοὺς ὁποίους ἐμφανίζονται κι ἄλλοι κύκλοι-τροχιᾶς καὶ μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς ἐσωτερικοὺς κύκλους νὰ ὑφαίνωνται κι ἄλλες τροχιές, κι ἄλλες σφαῖρες. Ὅπως ἔλεγε ὁ Ἱεροκλῆς: «...ἦν ὁ δημιουργικὸς νόμος ἅμα τῇ οὐσίᾳ αὐτῶν συμπροήγαγε τάξας αὐτῶν τοὺς μὲν ἐπὶ τῆς πρώτης σφαίρας, τοὺς δὲ ἐπὶ τῆς δευτέρας καὶ ἐπὶ τῆς τρίτης ἄλλους καὶ οὕτω ἐφεξῆς μέχρι τῆς πάσης τῶν οὐρανίων κύκλων συμπληρώσεως».¹

Ἀπὸ τὰ πῦρ πάνω φαίνεται καθαρὰ ὅτι ἡ φύση τῶν γαλαξίων ἦταν γνωστὴ στοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες. Ὅλοι γνώριζαν ὅτι αὐτοὶ ἀποτελοῦν τεράστια συμπλέγματα ἐκατομμυρίων ἡλιακῶν συστημάτων. Ὁ Μητροδωρὸς ὁ Χῖος μάλιστα, ἀναφερόμενος στὸν δικό μας Γαλαξία, συνέδεσε τὰ ἀχανῆ του ὅρια μὲ τὴν τροχιά τοῦ «*Μεγάλου Ἐνιαυτοῦ*», ποὺ ἀκολουθεῖ ὁ ἥλιος μας. Ἐπίσης ὁ Ἄρατος περιγράφει στὸ σύγγραμμά του «*Φαινόμενα*» τοὺς ἀστερισμοὺς καὶ τὰ νεφελώματα καθὼς καὶ τοὺς γαλαξίες. Τὸν δικό μας Γαλαξία ὀνομάζει «*Γαλάξιον*». Τὸ ἴδιο καὶ ὁ Μητροδωρὸς ὁ Χῖος καθὼς καὶ ὁ Πτολεμαῖος, ὁ ὁποῖος στὸ ὄγδοο βιβλίο του ἀφιερώνει ὁλόκληρο κεφάλαιο μὲ τὸν τίτλο «*Περὶ τῆς θέσεως τοῦ γαλακτίου κύκλου*», στὸ ὁποῖο περιγράφει μὲ κάθε λεπτομέρεια τὸν Γαλαξία μας.

Ὅπως εἴπαμε, οἱ ἀστέρες δὲν βρίσκονται ἀναρχα διεσπαρμένοι στὸ γαλαξιακὸ σῶμα. Κινοῦνται κατὰ ὁμάδες, ἐνῶ ἡ κάθε ὁμάδα ἔχει ἓνα κέντρο συμπυκνώσεως, ὅπου τὰ ἀστέρια ἐκεῖ εἶναι πυκνότερα. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Δημόκριτος, ἀναφερόμενος στοὺς γαλαξίες, θεωρεῖ ὅτι: «...πολλῶν καὶ μικρῶν καὶ συνεχῶν ἀστέρων συμφωτισομένων ἀλλήλοις συναναγασμὸν διὰ τὴν πύκνωσιν».² Μάλιστα κατὰ τὴν ἀρχαιοελληνικὴ ὀνο-

ματοθεσία «ἄστρον» καλεῖται μιὰ ομάδα ἀστέρων (πύκνωση), ἐνῶ «ἀστήρ» εἶναι τὰ φωτεινὰ σώματα ποὺ ἀπαρτίζουν αὐτὴ τὴν «πύκνωση»: «Ἄστρον ἀστέρος διαφέρει· ἄστρον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐκ πολλῶν ἀστέρων συνιστάμενον σχῆμα, ἀστήρ δὲ αὐτὸς ὁ λάμπων.»³ Σήμερα ὑπολογίζεται ὅτι ὁ δικός μας Γαλαξίας (ὁ Γαλάξιος τοῦ Μητροδωρου) ἀποτελεῖται ἀπὸ 225 «πυκνώσεις», δηλαδὴ 225 ομάδες ἀστέρων, ἐνῶ ὑπάρχουν ἄλλες 38 τέτοιες πυκνώσεις πέραν τοῦ γαλαξιακοῦ κύκλου. Ὅλες αὐτὲς οἱ πυκνώσεις ἀκολουθοῦν τὴν περιστροφικὴ κίνηση τοῦ γαλαξία γύρω ἀπὸ ἓναν ἄξονα, ποὺ εἶναι κάθετος πρὸς τὸ γαλαξιακὸ ἐπίπεδο.

Τὸν κεντρικὸ πυρῆνα τοῦ Γαλαξία μας, γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖο περιστρέφεται καὶ ὁ δικός μας Ἥλιος, οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες τὸν ὠνόμαζαν Ὑπερίωνα. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ κωδικοποιημένος μῦθος θέλει τὸν Ὑπερίωνα πατέρα τῶν ἄστρον. Διότι, λέει ὁ Διόδωρος Σικελιώτης, ἀκριβῶς σ' αὐτὸν ὀφείλουν τὴν γέννησή τους: «Ὁ Ὑπερίων, λένε, εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ἐπηρεάζει τὴν κίνηση τοῦ Ἥλιου, τῆς Σελήνης καὶ τῶν ἄλλων ἄστρον, μέχρι καὶ τίς ἐποχὲς ποὺ προκύπτουν ἀπὸ αὐτὲς τίς κινήσεις. Πρῶτοι οἱ ἀρχαῖοι διὰ προσοχῆς καὶ παρατηρήσεως κατανόησαν αὐτὴ τὴν γνώση καὶ τὴν μετέδωσαν στοὺς μεταγενέστερους. Καὶ γι' αὐτὸ τὸν λόγο ὠνόμασαν (τὸν Ὑπερίωνα) πατέρα ἐκείνων τῶν ἄστρον.»⁴

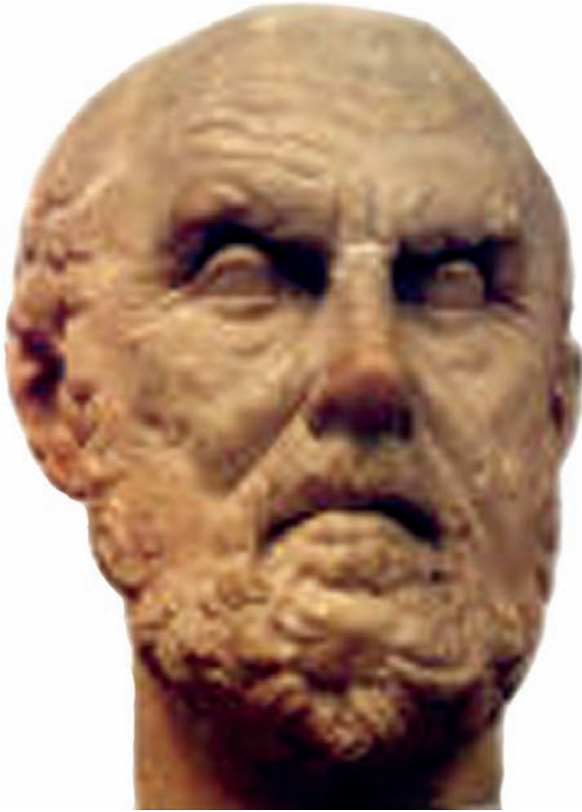
Ὁ δικός μας Ἥλιος («τέκνο» κι αὐτὸς τοῦ Ὑπερίωνος) ὑπάγεται στὴν πύκνωση, ποὺ ὠνομάστηκε ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες σοφοὺς «Ἀργώ» (ὄνομα ποὺ χρησιμοποιοῦμε καὶ σήμερα) καὶ βρίσκεται ἀρκετὰ μακριὰ ἀπὸ τὸ κέντρο τοῦ Γαλαξία. Ἀπέχει κάπου 30 ἔτη φωτὸς ἀπὸ τὸ γαλαξιακὸ ἐπίπεδο, ἐνῶ ἀπὸ τὸ κέντρο τοῦ Γαλαξία ἀπέχει 33.000 ἔτη φωτὸς. Βέβαια ὁ Ἥλιος δὲν εἶναι ἀκίνητος στὸν γαλαξιακὸ χῶρο. Ὁ ἀρχαῖος προσδιορισμὸς «ἀπλανεῖς ἀστέρες» δόθηκε συμβατικά, ἀπλᾶ καὶ μόνο γιὰ νὰ ὑποδηλωθῇ ἡ διαφορὰ τοὺς ἀπὸ τοὺς πλανῆτες. Στὴν πραγματικότητα ὅμως καί: «τὸν μὲν Ἥλιον καὶ τὸ λοιπὸν πλῆθος τῶν ἄστρον ἐναπολειφθῆναι τῇ πάσῃ δίνῃ», ὅπως σημειώνει ὁ Διόδωρος Σικελιώτης.⁵

Ὅπως οἱ πλανῆτες περιφέρονται γύρω ἀπὸ τοὺς ἀστέρες, ἔτσι καὶ οἱ ἴδιοι οἱ ἀστέρες ἀκολουθοῦν τὴν δική τους τροχιά γύρω ἀπὸ τὸ δικό τους γαλαξιακὸ κέντρο ἀναφορᾶς. Κάτι ποὺ σαφέστατα γνώριζαν οἱ Πυθαγόρειοι. Ὅπως λέει ὁ Ἀχιλλεὺς Τάτιος, «οἱ δὲ Πυθαγόρειοι οὐ μόνον τοὺς πλάνητας ἀστέρας βούλονται ἰδίαν κίνησιν ἔχειν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀπλανεῖς οὕτω μέντοι κινεῖσθαι καὶ περὶ τὸν ἴδιον κυκλεῖσθαι κύκλον, ὥσπερ τοῦ παντὸς μὴ μεταβαίνοντος ἐτέρωθι, ἀλλὰ περὶ τὸν αὐτὸν τόπον εἰλουμένον».⁶ Γι' αὐτὸ ἄλλωστε καὶ οἱ Ἕλληνες ὠνόμασαν τοὺς ἀπλανεῖς ἄστρα, διότι εἶναι ἄστατα καὶ ποτὲ δὲν στέκονται ἀκίνητα: «Καὶ τὰ ἄστρα γὰρ οἰοῖναι ἄστατα ἐστίν, ὥς οὐδέποτε ἰστάμενα.»⁷

ΓΝΩΡΙΖΑΝ ΠΩΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙΤΑΙ ΕΝΑ ΑΣΤΡΟ

ν ἀπομονώσουμε μία ἀπ' αὐτὲς τίς ομάδες ἀστρικών νεφῶν, μπορούμε νὰ τὴν φανταστοῦμε σὰν μιὰ σχετικὰ πυκνὴ σφαῖρα ἀερίου, μέσα στὴν ὁποία ἀπειρα στοιχεῖα περιπλέκονται πρὸς ἄλληλα. Ὁ Ἰππόλυτος, ἀποδίδοντας αὐτὴ τὴν θεωρία στὸν Λεύκιππο, μᾶς δίνει μιὰ λεπτομερῆ περιγραφή γιὰ

Ἡρατοῦς (305-240 π.Χ.).

τὸ πῶς ἀκριβῶς δημιουργεῖται ἓνα ἀστέρι: «Ὁ Λεύκιππος δέ, ὁ συνάδελφος τοῦ Ζήνωνος, τοῦ ὁποίου τὴν θεωρίαν διατήρησε, θεωρεῖ ὅτι τὰ ὄντα εἶναι ἄπειρα καὶ ἀεικίνητα μέσα σὲ μία διαρκῆ γένεση καὶ μεταβολή. Γεμάτα στοιχεῖα, λέει, εἶναι τὸ πλήρες καὶ ὁ κενὸς χώρος, καὶ κόσμοι γεννιοῦνται ἐδῶ. Ὅταν μέσα σὲ ἓναν μεγάλο κενὸ χώρο, ὁ ὁποῖος ὅμως περιέχει πολλὰ σώματα, ἐκεῖνα συναθροισθοῦν σὲ μιὰ συρροή, τότε ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν ὅμοια σχήματα καὶ παραπλήσιες μορφές ἀρχίζουν νὰ προσκρούωνται μεταξύ τους καὶ νὰ συμπλέκωνται. Ἀπὸ τὴν συμπλοκὴ αὐτὴ αὐξάνεται καὶ ἡ μάζα τους καὶ γίνονται τὰ ἄστρα.»⁸

Ἔχει ἀποδειχθῇ, ὅτι σὲ τέτοιες θερμοκρασίες προκαλοῦνται τεραστίου μεγέθους θερμοπυρηνικὲς ἀντιδράσεις, ποὺ ὁδηγοῦν στὴν συνένωση τεσσάρων πρωτονίων ὑδρογόνου καὶ τὸν σχηματισμὸ ἑνὸς πυρῆνα ἡλίου. Ὁ ρυθμὸς καὶ τὸ μέγεθος αὐτῶν τῶν μετατροπῶν τοῦ ὑδρογόνου σὲ ἥλιο ἐξαρτᾶται ἄμεσα ἀπὸ τὴν θερμοκρασία. Ὅσο ὅμως αὐξάνονται οἱ θερμοπυρηνικὲς ἀντιδράσεις, τόσο περισσότερο αὐξάνεται καὶ ἡ θερμοκρασία, ἡ ὁποία πάλι μὲ τὴν σειρά της ἐπαυξάνει καὶ τὴν ἐξέλιξη τοῦ ἀστέρος.

Ἔτσι λοιπὸν αὐτὲς οἱ ἀλυσιδωτὲς θερμοπυρηνικὲς ἀντιδράσεις ξεκινοῦν μὲ τὴν διεξαγωγὴ ἑνὸς «ιδιόμορφου πολέμου», ποὺ προκαλεῖ ἡ «ἐπίθεση» ἑνὸς ἀτόμου ἀνθρακα. Σ' αὐτὲς τὶς συγκρούσεις «πεθαίνουν» τέσσερα πρωτόνια ὑδρογόνου καὶ «γεννιέται» ἓνας πυρῆνας ἡλίου.

[Μήπως τὸ πιδό πάνω παράδειγμα ἀποσαφηνίζει κάπως καὶ τὸ ρητὸ τοῦ Ἡράκλειτου «πατήρ πάντων πόλεμος»; Πάντως ἀποτελεῖ ἓνα κλασικὸ παράδειγμα δημιουργίας ἐνὸς νέου στοιχείου, ὅπως ἐν προκειμένῳ εἶναι τὸ ἥλιον. Ὁ «πόλεμος» εἶναι τὸ βασικὸ αἷτιο τῆς δημιουργίας. Γενικὰ θὰ λέγαμε ὅτι οὐσιαστικὰ στὸν «θάνατο» τῶν πρωτογενῶν στοιχείων ὀφείλουν τὴν γέννησίν τοὺς τὰ δευτερογενῆ. Ὅπως λέει ὁ Ἡράκλειτος: «Ζῆι πῦρ τὸν γῆς θάνατον καὶ ζῆι τὸν πυρὸς θάνατον· ὕδωρ ζῆι τὸν ἀέρος θάνατον, γῆ τὸν ὕδατος».⁹ Καὶ κατὰ ἀκόμα: Τὸ χημικὸ στοιχεῖο τοῦ ἡλίου ἔχει 2 πρωτόνια καὶ 2 ἠλεκτρόνια. Μήπως ἄραγε εἶναι τυχαῖο, ποὺ ὁ μῦθος θέλει τὸν Ἥλιο νὰ σύρεται ἀπὸ 4 ἄλογα (Πυρρόης, Ἡῶς, Αἴθων καὶ Φλέγων); Μήπως γνωρίζαν οἱ Ἕλληνες σοφοὶ ὅτι ὁ Ἥλιος συνίσταται κυρίως ἀπὸ τὸ χημικὸ στοιχεῖο τοῦ ἡλίου; Μήπως ἐπίσης κατεῖχαν ἀρχαιότατες πληροφορίες γιὰ τὴν μοριακὴ σύνθεση αὐτοῦ τοῦ στοιχείου;]

«ΕΙΜΑΣΤΕ ΦΤΕΙΑΓΜΕΝΟΙ ΑΠΟ ΑΣΤΡΟΣΚΟΝΗ»

Σμπλίκιος ἔλεγε πὼς ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς φύσης συνίστανται ἀπὸ ἐνώσεις ἄλλων, πρωταρχικῶν στοιχείων, τῶν ὁποίων ἀποτελοῦν ποικιλότροπες παραλλαγές: «Διότι, ὅπως τὰ ὑλικά στοιχεῖα συναρτῶνται μὲ τὰ ἄτομα ποὺ τὰ γέννησαν, <ὁ συνδυασμὸς ἐκείνων τῶν ἀτόμων> δημιουργήσε καὶ τὴς διαφορὰς τοὺς. Καὶ οἱ βασικὲς ιδιότητες τῶν ἀτόμων εἶναι αὐτὲς οἱ τρεῖς: ὁ ρυθμὸς (ρυθμὸς, συχνότητα κραδασμοῦ), ἡ τροπὴ (θέση καὶ μεταβολισμὸς) καὶ ἡ διαθιγὴ (συνθετικὴ ἱκανότητα), ἥ ὅπως ἀλλιῶς λέμε: τὸ σχῆμα, ἡ θέσις καὶ ἡ τάξις.»¹⁰

Κατὰ τὸν Λεῦκιππο ὁ δικός μας Ἥλιος καὶ οἱ πλανῆτες τοῦ σχηματίστηκαν ἀπὸ τὸ ἴδιο γαλαξιακὸ νεφέλωμα, τὸ ὁποῖο συνεπεία τῆς βαρύτητας ἄρχισε νὰ συστέλλεται καὶ νὰ περιστρέφεται ὅλο καὶ πιδό γρήγορα. Ἀποτέλεσμα ὅμως τῆς φυγοκέντρου δύναμης ποὺ δημιουργήθηκε ἀπὸ τὴν γρήγορη περιστροφή, καὶ ὅταν αὐτὴ ἡ φυγόκεντρος δύναμη ὑπερέκρесе τὴν ἀντίθετη δύναμη τῆς βαρύτητας, τότε μεγάλα κομμάτια ὕλης ἄρχισαν νὰ ἀποσπῶνται ἀπὸ τὴν περιφέρεια τοῦ νεφελώματος καὶ νὰ σχηματίζουν μιὰ ζώνη δακτυλίων σκόνης καὶ ἀερίου στὸν ἰσημερινό. Ἐκείνοι ἀκριβῶς οἱ δακτύλιοι συνεπεία τῆς δικῆς τοὺς περιστροφῆς μετεξελίχτηκαν σιγά-σιγά στοὺς σημερινοὺς πλανῆτες, οἱ ὁποῖοι συνεχίζουν τὴν ἀρχικὴ περιφορὰ τοὺς γύρω ἀπὸ τὸν ἰσημερινό τοῦ Ἡλίου.

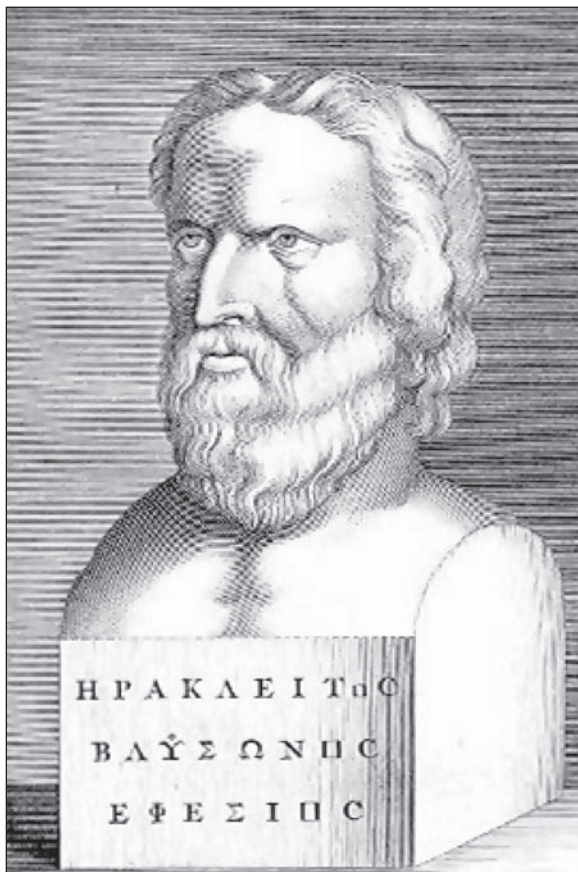
Οὐσιαστικὰ δηλαδὴ ἡ Γῆ, ὅπως καὶ ὅλοι οἱ πλανῆτες τοῦ ἡλιακοῦ μας συστήματος, κάλλιστα μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν τέκνα τοῦ Ἡλίου, ἀφοῦ προέρχονται ὅλοι ἀπὸ τὴν μᾶζα του. Τὸ ἴδιο βεβαίως ἰσχύει γιὰ ὅλους τοὺς ἀστέρες, οἱ ὁποῖοι κάλλιστα μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν γεννήτορες τῶν πλανητῶν τοὺς. Εὐστοχα ὁ Ὁρφεύς, ἐπικαλούμενος τοὺς ἀστέρες, τοὺς προσφωνεῖ «αἰὲ γενετήρας ἀπάντων».¹¹

Μὲ τὰ ἴδια γαλαξιακὰ ὑλικά, ποὺ συνέθεσαν τὴν Γῆ, δημιουργήθηκε σὺν τῷ χρόνῳ καὶ ἡ ἔμβιος φύση (ζῶα, φυτὰ, ἄνθρωποι κ.λπ.). «Ἀπ' οὐρανοῦ ἐστάξαντο σπέρμα γονῆς», ἔλεγε ὁ Ὁρφεύς.¹² Γι' αὐτὸ καὶ σήμερα λέμε ποιητικὰ ὅτι εἴμαστε πλασμένοι ἀπὸ ἀστρόσκονη. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ Ἡράκλειτος καὶ Ἰππασος¹³ ἐπέμεναν ὅτι ἀρχὴ τῆς ζωῆς εἶναι τὸ πῦρ. Διότι ἀκριβῶς ἀπὸ τὰ ὑλικά τῶν ἄστρον φτειάχτηκαν καὶ τὰ δικὰ μας σώματα.

Ἵδρὸγειος σφαῖρα κατασκευασθεῖσα ἀπὸ τὸν Martin Bahaim με βάση τὶς γνώσεις γιὰ τὴ γεωγραφία τοῦ πλανήτη μας, «ὅπως ἦταν γνωστὸς πρὶν ἀπὸ τὰ ταξίδια τοῦ Κολόμβου, ὁ ὁποῖος σύμφωνα με τὸν γιό του καὶ βιογράφου τοῦ Φερδινάνδου Κολόμβου γνώριζε τὰ ἔργα τοῦ Ἀριστοτέλη, τοῦ Πτολεμαίου καὶ τοῦ Στράβωνος», ὅπως ἀναφέρει ὁ Kenneth Nebenzahl στὸ ἔργο του «Age of

Discovery», ἔκδ. Times Books 1990, σελ. 3, ἀπ' ὅπου ἐλάβαμε τὴν εἰκόνα. Ἡ γνώση τῆς σφαιρικότητας τῆς Γῆς ἀποτελεῖ ἐπίτευγμα τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Ἀστρονομίας, ἀλλὰ ἀπαγορεύθηκε καὶ λησμονήθηκε στὴν συνέχεια ἀπὸ τὴν ἀνθρωπότητα χάρις στὸ σκοταδισμό τοῦ Χριστιανικοῦ Μεσαίωνα καὶ στὸν κατατρεγμὸ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Σκέψης ἀπὸ τὴ νέα θρησκεία.

Ηράκλειτος (544-483 π.Χ.). Η φιλοσοφία του κάλυψε σὲ ἀνυπέρβλητο ἔως σήμερα βαθμὸ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Πολιτικὴ, τὴν Ψυχολογία, τὴν Κοσμολογία καὶ τομεῖς τῆς Ἐπιστήμης ὅπως ἡ Ἀστρονομία καὶ ἡ Θεωρία τῆς Ταυτότητας Ὑλῆς-Ενέργειας.

Ἀλλὰ ὁ Δημόκριτος ἀποφαίνεται: «Τὸ πῦρ εἶναι τὸ πρωταρχικὸ στοιχεῖο καὶ ἀπὸ τὸ πῦρ προέρχονται ὅλα... Γεννιέται δὲ αὐτὸς (ὁ κόσμος) ἀπὸ τὸ πῦρ καὶ ξανὰ πάλι ἐκπυρῶνεται κατὰ τακτὲς περιόδους ἐναλλάξ στὸν σύμπαντα αἰῶνα. Ὅλο αὐτὸ γίνεται καθ' εἴμαρμένην. Ἡ δὲ φθορὰ καὶ ἡ γέννηση ἄγος λέγεται καὶ πόλεμος καὶ ἔρις».¹⁴ Νὰ καὶ πάλι ὁ «πατὴρ πάντων πόλεμος» τοῦ Ἡράκλειτου.

Τὴν ἴδια πεποίθηση, ὅτι δηλαδὴ εἴμαστε φτειαγμένοι ἀπὸ ἀστροσκοπὴ, εἶχε καὶ ὁ Παρμενίδης: «Ὁ Παρμενίδης λέει ὅτι τὰ φυσικὰ σώματα ἄρχισαν νὰ γίνωνται ὡς ἐξῆς: Ἡ Γῆ, ὅπως καὶ ὁ ἥλιος καὶ ἡ Σελήνη καὶ ὁ Αἰθὴρ ἐπίσης, ἦταν ἐνωμένα στὸ οὐράνιο γάλα (πρωτογαλαξιακὸ σμῆνος). Ἀπὸ τὴν ὀρμὴ καὶ τὸ μένος τῆς θερμοκρασίας ἐγίνε τελικὰ ὁ Ὀλυμπος καὶ τὰ ἄστρα καί, ἀφοῦ ἐγιναν αὐτὰ (τὰ ἄστρα), ἀπὸ τὴν φθορὰ τους προέκυψαν τὰ μόρια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἄρχισε καὶ ἡ γένεση τῶν ζώων.»¹⁵

Τὸ ἴδιο ὑποστήριξε καὶ ὁ Ἀναξαγόρας: «Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ εἶχαν τότε μία μορφή. Ἀπὸ τότε δὲ πού χωρίστηκαν μεταξύ τους, ἤρθαν στὸ φῶς καὶ γεννήθηκαν τὰ πάντα. Δέντρα, πουλιά, ζῶα, αὐτὰ πού τρέφει ἡ θάλασσα, καθὼς καὶ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.»¹⁶

ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΟΝΟΙ ΜΑΣ ΣΤΟ ΣΥΜΠΑΝ;

ὁ ἴδιο κοσμικὸ σχέδιο, ποὺ γέννησε τὸ δικό μας ἡλιακὸ σύστημα, δημιούργησε δισεκατομμύρια ἄλλους ἥλιους μέσα στὸν γαλαξιακὸ χῶρο δισεκατομμυρίων ἄλλων γαλαξίων. Γύρω ἀπὸ κάθε Ἥλιο περιστρέφονται πλῆθος πλανητῶν, ὅπως καὶ στὸ δικό μας ἡλιακὸ σύστημα. Γι' αὐτὴ τὴν ὑπαρξὴ κι ἄλλων πλανητικῶν συστημάτων πέραν τοῦ δικοῦ μας γνωρίζουν ὅλοι οἱ ἀρχαῖοι ἀστρονόμοι, οἱ ὁποῖοι σαφῶς ἀναφέρονται σ' ἐκεῖνες τὶς «ἔτερες διακοσμήσεις».

• «Περὶ οἶκον ἐκάστου ἀστέρες. Συνοικεῖσθαι δὲ καὶ οἱ πλανῆται», ἔλεγε ὁ Πτολεμαῖος.¹⁷

• Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀναξιμένης γνωρίζει τὴν ὑπαρξὴ ἀπειρῶν ἄλλων πλανητῶν, οἱ ὁποῖοι φυσικὰ εἶναι ἀόρατοι στὰ ταπεινά μας μάτια: «Ἀναξιμένης πυρίνην μὲν τὴν φύσιν τῶν ἄστρον, περιέχειν δέ τινα καὶ γεώδη σώματα συμπεριφερόμενα τούτοις ἀόρατα.» (Ἀέτιος, «Περὶ ἀρχῶν καὶ στοιχείων».)¹⁸

Καὶ πραγματικά! Ἄν καὶ ὑποπευώμαστε σήμερα τὴν ὑπαρξὴ κι ἄλλων πλανητῶν σὲ ἄλλα ἡλιακὰ συστήματα, ἐν τούτοις δὲν ἔγινε ἀκόμα δυνατὴ ἡ ἐπισήμανση οὔτε ἐνὸς τέτοιου πλανήτη. Κι αὐτό, διότι κάτι τέτοιο μὲ τὸ σημερινὸ ἐπίπεδο τεχνολογίας εἶναι ἀδύνατον. Κι αὐτὴ ἡ ἐν γένει τεχνολογικὴ ἀδυναμία μας, νὰ ἀντιληφθοῦμε ἄλλους πλανῆτες ἄλλων ἡλιακῶν συστημάτων, γεννᾷ τὸ ἀμείλικτο ἐρώτημα: Πῶς γνώριζαν οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνες ἀστρονόμοι τὴν ὑπαρξὴ ἐκείνων τῶν πλανητῶν;

Τὰ ἀνωτέρω δὲν ἀφήνουν καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι οἱ Ἑλληνες φιλόσοφοι-ἀστρονόμοι κάτι περισσότερο γνώριζαν ἀπὸ ἐμᾶς. Κατεῖχαν πληροφορίες, ποὺ ἐμεῖς σήμερα δὲν μποροῦμε νὰ διανοηθοῦμε.

Παραπομπές

1. Ἱεροκλῆς, «Υπόμνημα» (1, 1, 5-8).
2. Πλούταρχος, «Περὶ τῶν ἀρεσκόντων φιλοσόφοις φυσικῶν δογμάτων» (893, 1, 4-5).
3. Φίλων Ἐρέννιος, «Περὶ διαφόρους σημασίας» (κεφ. 2).
4. Διόδωρος Σικελιώτης, «Ἱστορικὴ Βιβλιοθήκη» (βιβλ. 5, κεφ. 67, 1).
5. Διόδωρος Σικελιώτης, «Ἱστορικὴ Βιβλιοθήκη» (βιβλ. 1, κεφ. 7, 1, 9-10).
6. Ἀχιλλεὺς Τάτιος, «Περὶ τοῦ παντός» (10, 23-27).
7. Κορνοῦτος, «Ἐπιδρομὴ τῶν κατὰ Ἑλληνικὴν θεολογίαν παραδεδομένων» (2, 14-16).
8. Ἰππόλυτος, «Τοῦ κατὰ πασῶν αἱρέσεων ἐλέγχου» (βιβλ. 1, κεφ. 12 1, 1 - 2, 4).
9. Ἡράκλειτος, «Περὶ Φύσιος» (76, 1-3).
10. Σμπλίκιος, «Εἰς τὸ Α τῆς Ἀριστοτέλους φυσικῆς ἀκροάσεως ὑπόμνημα» (9, 28, 17-19).
11. «Ὀρφικά» (7, 5).
12. Ὁρφεύς, «Ἀργοναυτικά» (στίχος 18).
13. Σμπλίκιος, «Εἰς τὸ Α τῆς Ἀριστοτέλους φυσικῆς ἀκροάσεως ὑπόμνημα» (9.3, 33 - 24, 2).
14. Διογένης Λαέρτιος, «Βίοι Φιλοσόφων» (βιβλ. 9, 8, 1-8).
15. Σμπλίκιος, «Εἰς τὸ Α τῶν Ἀριστοτέλους περὶ Οὐρανοῦ» (7. 559, 20-27).
16. Διόδωρος Σικελιώτης, «Ἱστορικὴ Βιβλιοθήκη» (βιβλ. 1, κεφ. 7, 5-9).
17. Πτολεμαῖος, «Πρὸς Σύρον Ἀποτελεσματικῶν» (βιβλ. 1, κεφ. 18, 1).
18. Ἀέτιος, «Περὶ ἀρχῶν καὶ στοιχείων» (342, 15-18).

Γεώργιος Ἱεροδιάκονος

«ΧΑΙΡΕ ΣΦΟΔΡΑ, ΘΥΓΑΤΕΡ ΣΙΩΝ»

Ἐξαφάνισαν ὁλοσχερῶς ὅλες
τὶς ἀρχαιότητες τῆς Ἑλευσίνας

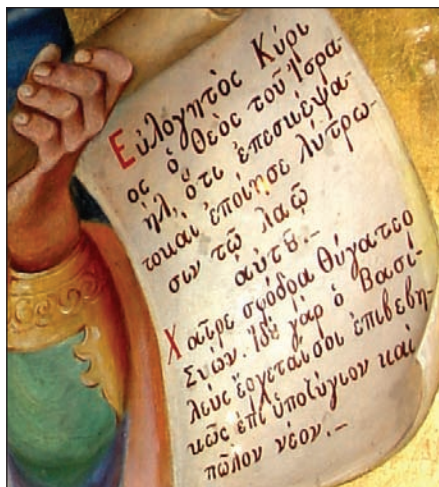

ὁ 396 π.Χ. ἀποτελεῖ ἱστορικὸ σταθμὸ. Ἡ Ἑλευσίς ἱσοπεδώνεται ἀπὸ τὸ χριστιανό-Γότθο Ἀλάρικο κατὰ διαταγὴ τοῦ Ἀρκαδίου, βυζαντινοῦ αὐτοκράτορα. «Ἐγκέφαλοι» τῆς καταστροφῆς οἱ εὐνοῦχοι παλατιανοὶ Εὐτρόπιος καὶ Ρουφίνος –«γεννήματα-θρέμματα» χριστιανοί. Ἡ πραγμάτωση τοῦ θεοδοσιανοῦ νόμου «Ἐς ἔδαφος φέρειν» ἱσχυρὰ μὲ γκρέμισμα τῶν ἐλληνικῶν ἀρχιτεκτονημάτων, καύση ἱερῶν καὶ

Συνεχίζεται στὴ σελίδα 18564 ►

Πῶς εἶναι σήμερα (κάτω) καὶ πῶς ἦταν στὴν ἀρχαιότητα (ἐναντι σελίδα) ὁ ἀρχαιολογικὸς χώρος τῆς Ἑλευσίνας. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια ἡ σημερινὴ εἰκόνα τοῦ εἶναι ἀπλῶς μιὰ περιφραγμένη ἔκταση, στὴν ὁποία δὲν ὑπάρχει ἵχνος ὄρθιας κολώνας. Ὁ χώρος χρησιμεύει καὶ σὰν ὑπαίθρια ἀποθήκη τεμαχίων ἀρχαίων μαρμάρων, τὰ ὁποῖα κατὰ καιροὺς ἀνευρίσκονται στὴ γύρω περιοχὴ. Τὰ τεμάχια αὐτὰ συνήθως ἀνευρίσκονται, ὅταν γίνονται ἐκσκαφὲς γιὰ τὴν ἀνέγερση συγχρόνων οἰκοδομῶν. (Δῆτε τὴν ταινία τοῦ Φίλιππου Κουτσάφτη, «Ἀγέλαστος Πέτρα»: «Δ», τ. 232.) Στὴν κορυφὴ τοῦ ἀρχαιολογικοῦ χώρου δεσπόζει ὁ χριστιανικὸς ναὸς τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου ἢ τῆς Παναγίας τῆς Μεσοσπορίτισσας (ἐπειδὴ ἐορτάζει στὰ μέσα τῆς σπορᾶς –21 Νοεμβρίου). ἔχει κτισθῇ ἀκριβῶς ἐπάνω ἀπὸ τὸ Πλουτώνειο Σπήλαιον, ὅπου σύμφωνα μὲ τὸ μῦθον ἐπέστρεψε ἀπὸ τὸν Κάτω Κόσμον ἡ Περσεφόνη στὴ μητέρα της θεὰ Δήμητρα, προστάτιδα τῆς ἀγροτικῆς ζωῆς.

«Θὰ ἐξεγείρω τὰ τέκνα σου, Σιών, ἐναντίον τῶν τέκνων τῶν Ἑλλήνων καὶ θὰ σὲ κάνω ὡς ξίφος πολεμικό...ὁ Κύριος ὁ παντοκράτωρ θὰ τοὺς ὑπερασπίσῃ (τοὺς Ἑβραίους), καὶ θὰ τοὺς κατασπαράξουν (τοὺς Ἕλληνες) καὶ θὰ τοὺς θάψουν κάτω ἀπὸ πέτρες σφεντόνας καὶ θὰ τοὺς πιούν σὰν κρασί καὶ θὰ γεμίσουν (μὲ τὸ αἷμα τους) φιάλες σὰν αὐτὲς τοῦ θνoισαστηρίου.» («Ζαχαρίας», 9, 13-16, βλέπετε «Δ», τ.154.) Τὸ ναὸ τοῦ φανατικοῦ ἀνθελ-ληνα προφήτη Ζαχαρία (ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος τὸν ἐορτάζει στὶς 5 Σεπτεμβρίου), ποὺ βρίσκεται ἐγγύτατα τῆς εἰσόδου τοῦ ἀρχαιολογικοῦ χώρου Ἐλευσίνας, τὸν ἐκτίσαν, ἀφοῦ γκρέμισαν τὸ προϋπάρχον ἱερὸ τοῦ Τριπτολέμου, χρησιμοποιώντας τὰ ἀρχαῖα του μέλη ὡς δομικὰ ὕλικά. Στὴν εἰκόνα τοῦ Ζαχαρία, ποὺ ὑπάρχει μέσα στὸ ναὸ, ὁ πάπυρος ποὺ κρατᾷε στὰ χέρια του ὁ ἅγιος ἀναγράφει: «Εὐλογητὸς Κύριος ὁ θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ ... Χαῖρε σφόδρα, θύγατερ Σιών».

Πολλά ἀρχαῖα μέλη εἶναι ἐνσωματωμένα στὴ λιθοδομὴ τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας τῆς Μεσο-σπορίτισσας καὶ τοῦ καμπαναριοῦ τῆς. Στὴν εἰκόνα ποὺ βρίσκεται ἐντὸς τοῦ ναοῦ εἰκονίζονται τὰ «Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου». Ἀριστερὰ τοῦ ἀρχιερέα ἡ ἐπτάφωτη λυχνία τοῦ Δαβὶδ, διαχρονικὸ σύμβολο τοῦ Ἑβραϊσμοῦ.

ἀγαλμάτων τῶν θεῶν, φόνο τῶν ἱερέων. Πρὸς τὸ σκοπὸ αὐτὸ συμπράττουν οἱ ὀρδὲς τῶν ἐκχριστιανισθέντων Γότθων καὶ χριστιανῶν μοναχῶν. Ἀλλόφυλοι καὶ μισαλλόδοξοι δυναμιτίζουν τὸν πολιτισμὸ καὶ πυροδοτοῦν τὴν ἀλλοτρίωση στὸν ἀττικὸ χῶρο τῆς Ἐλευσίνας.

Ἡ ἑλληνικὴ οἰκονομία, ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία καὶ ἡ ἑλληνικὴ λατρεία ἐξαφανίζονται διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου. Ὁ ἀνθρωπισμός, ἡ ἁρμονικὴ συμβίωση καὶ ἡ δημιουργικότητα γίνονται «βρώσις βεβήλου πυρός».

Ἡ οἰκιστικὴ ἀναστάτωση καὶ ἡ διαφθορὰ τῆς ἀρχαιοελληνικῆς οἰκολογικῆς συνείδησης δρομολόγησαν τὸ οἰκολογικὸ ζήτημα. Ἡ ἀποξένωση τοῦ Ἑλλήνα ἀπὸ τὸ περιβάλλον του –φυσικὸ, κοινωνικὸ καὶ πολιτιστικὸ– καὶ ἡ ἀποξένωση τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν ἴδια του τὴ φύση τοῦ «φόρτωσαν» ἓναν παρὰ φύσιν Γιαχβὲ «στὴν πλάτη», στὸ νοῦ καὶ στὴν ψυχὴ. Ἐνα Γιαχβὲ μεταφυσικὸ-ἐξωφυσικὸ κατακτητὴ, μὲ πόδι ἱερόσυλου καταπατητῆ. Ἀπὸ τότε ἐκπίπτει κάθε ἀληθινὴ ἀξία, ξεμωραίνεται ὁ νοῦς καὶ βεβηλώνεται τὸ μυστήριον.

Μυστήριον εἶναι ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος μυστήριον. (Μυστήριον Ἐλευσίνειο.) Καὶ τὰ μυστήρια εἶναι ἱερὰ καὶ σιωπηρά, ἄρρητα καὶ σεβάσµια. Μέσα στὸ μῦθο κρύβονταν, νὰ μὴν βεβηλωθοῦν ἀπὸ βαρβάρους. Στὸν ἱερὸ χῶρο τῆς «Ὀδοῦ», ποῦ πάει στὴ μυστηριακὴ Ἐλευσίνα, τίποτε δὲν εἶναι ὅπως ἦταν πρὶν τὴν ἔλευση τῶν βεβήλων. Σὲ ὅλα «ἔβαλαν χέρι» ἱερόσυλο. Κάναν κτίσµατα, μονῆς κι ἐκκλησιῆς, σπίτια καὶ γειτονιῆς ἀπὸ µπετόν κι ἀσέβεια, λάσπη καὶ φθόνον, πλιθιά κι εὐτέλεια: λίγα τετραγωνικὰ ἑλληνικῆς γῆς μὲ τὸ βεβηλωμένο παρελθὸν γεωμετρεῖ ὁ ἀρχαιολογικὸς χῶρος καὶ τὸ Μουσεῖο στὴν Ἐλευσίνα τῆς Δήμητρας, τῆς Περσεφόνης, τοῦ Τριπτόλεμου, τοῦ Πλούτωνος καὶ τοῦ Διονύσου. Βυζαντινὰ χαλάσµατα διεκδικοῦν τὴν πατρότητα τῆς ἱστορίας καὶ τὴ μητρότητα τῆς θεότητος. Καμμένο τὸ βυζαντινὸ ἐξάμβλωµα τῆς κορφῆς τοῦ λοφίσκου τὴν ἡμέρα τῶν «Εἰσοδίων» μὲ τίς ἐπὶ λαμπάδες, ποῦ τὴν εἶπαν τοῦ Νοέμβρη – καὶ τῆς χειμωνιάς. Ξένο σῶµα τὸ ἐξαμβλωματικὸ καμπαναριὸ μεταξὺ γῆς κι οὐρανοῦ, ἀνάμεσα στὴ ζωὴ καὶ στὸ θάνατο, ἀνάμεσα στὸ ἱερὸ καὶ στὸ βέβηλο, ἀνάμεσα στὸ ἄσεµνο καὶ στὸ σεπτό.

«Ἑλληνοχριστιανισμός», τὸ λένε τώρα τὸ παραµύθι. Παραµύθι, νὰ «πιπιλᾶνε» οἱ πονηροὶ καὶ νὰ καταπίνουν οἱ μωροί. Συμπλοκὴ, διαπλοκὴ κι ἀλληγορία. Τὸ αὐθεντικὸ καὶ τὸ πλαστό: Σχέση καµμιά. Καντήλια, σταυρουδάκια καὶ φυτίλια παραχαράσσουν τὴν ἱστορία στὰ ἑλληνικὰ μουσεῖα. Βυζαντινὸπρεπὴ διακόσμηση ἢ ἀντιγραφὴ καὶ τὸ «φογκλόρ». Ἀθῶες –δήθεν– ταμπελλίτσες πλάι σ' ἐκθέµατα ἱερῆς περιωπῆς ἰσοδυναμοῦν μὲ κατασυκοφάντηση. Ἑλληνισµὸς καὶ ἀρχαιότητα, Ἑλληνισµὸς καὶ ἀλήθεια, Ἑλληνισµὸς καὶ πολιτισµὸς «ἐνδύονται» πλαστὴ ταυτότητα. Ἡ ἀλλοτρίωση σὲ ὅλο της τὸ μεγαλεῖο τρυπώνει σήμερα σὲ κάθε ἀρχαιολογικὸ μουσεῖο.

Πρόκειται γιὰ συμπαγνία, γιὰ ἐμπαιγµὸ καὶ ἀλαζονεία; Ὁ «γάμος» εἶναι ἱερός: Μένει μονάχος ὁ γονιός; Ἡ Δήμητρα ἀναστενάξει, θρηγεῖ, πονάει, μὰ λουφάζει. Ἡ «Κόρη» πάει μὲς στὴ Γῆ καὶ ζῇ γαμήλια ζωὴ, ἀρχόντισσα στοὺς ἀπὸ κάτω: Ἡ χειμωνιά... Ἡ κοινωνία... Ἡ κάθε γενιά...

Γῆ, σιτηρά, κρασί, ζωὴ, ψυχὴ –κατ' ἔτος– ζωντανὴ μέσα στὴ μοῖρα τοῦ θανάτου. Οἱ ἐπὶ γῆς καὶ οἱ «ἀπὸ κάτω»... Γάμος καὶ «μύθος». Γέλιο καὶ «πόνος»... «Τίτ-τάκ» ὁ χρόνος...

Ἀριάδνη Ἐλευθερίου
Φιλολόγος, Θεσσαλονίκη

«ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ»: ΕΝΑ ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΟ «ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ» ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΩΝ

Τὰ κατηχητικά σχολεῖα πρωτοεμφανίσθηκαν στὸν ἑλληνικὸ χῶρο κατὰ τὸν 2ο μ.Χ. αἰῶνα. Ὁργανώθηκαν ἀπ' τὴν νεοσυσταθεῖσα τότε πολιτικοθηρησκευτικὴ ἰουδαϊκὴ αἵρεση τῶν Χριστιανῶν, καπελώνοντας καὶ παραποιῶντας τὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα τῶν Ζηλωτῶν καὶ τῶν Ἑσσαίων – (βλέπε «Δανλὸν», τ. 268, ἄρθρο «Ἑσσαῖοι Ζηλωτές») καὶ ἀπετέλεσαν τὸν «Δούρειο Ἴππο» κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀλλὰ καὶ τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας. Ἡ συνωμοτικὴ κατὰ τῆς Ρώμης καὶ τῶν Ἑλλήνων διδασκαλία τοὺς βασιζόταν στὸν μεταφυσικὸ φόβο καὶ στὴν ἐν γένει δεισιδαιμονία παλαιότερων ἐβραϊκῶν μεσσιανικῶν δοξασιῶν περὶ καταστροφῆς ὅλων τῶν πολιτισμῶν ἀλλὰ καὶ τοῦ κόσμου.

Ἡ κατήχησις τῶν νέων μελῶν γινόταν κατ' οἶκον («Πρὸς Ἐφεσίους» στ' 5, «Τιμόθεον» γ' 15) ἢ σὲ κρυφοὺς εἰδικὰ διαμορφωμένους χώρους, τὶς κατακόμβες («Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολή», στ' 1-2). Σκοπὸς τοὺς ἦταν ὁ προσηλυτισμὸς τῶν ἀπίστων «ἐθνικῶν», ποὺ θὰ δέχονταν σύντομα τὸ χριστιανικὸ βάπτισμα. (Μέχρι τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἰουστινιανοῦ τὸ χριστιανικὸ βάπτισμα γινόταν μόνον σὲ ἐνήλικες.) Ἀποτέλεσμα ἡ δημιουργία τῶν πρώτων φανατικῶν γενιτσάρων τῆς Ἱστορίας (στρατιῶτες τοῦ Χριστοῦ-Γιαχβέ). Στὴν σημερινὴ ἐποχὴ τὰ κατηχητικά ἀπευθύνονται στὴν νεολαία μὲ σκοπὸ τὸν προσηλυτισμὸ τῶν νέων στὸν Ἰουδαιοχριστιανισμό. Τὸ θρησκευτικὸ αὐτὸ «παιδομάζωμα» ἀποτελοῦσε καὶ ἀποτελεῖ τὸν προθάλαμο τῆς μοναστικῆς ζωῆς τῶν ἀσκητῶν καὶ τῶν μοναχῶν.

Πρῶτος γνωστὸς ἐπώνυμος κατηχητὴς μετὰ τὸν Παῦλο ὑπῆρξε ὁ αὐτοευνουχισθεὶς Ὁριγένης, ποὺ κατήχησε σὲ ἡλικία 17 ἐτῶν. Θ' ἀκολουθήσουν ὁ πατέρας καὶ ἅγιος Ἀγνουστίνος, ὁ Κύριλλος Ἀλεξανδρείας (ἠθικὸς αὐτουργὸς τῆς δολοφονίας τῆς φιλοσόφου Ὑπατίας), ποὺ ἔγραψε τὸ ἔργο «Κατήχησεις», οἱ φανατικοὶ ἀνθέλληνες Γρηγόριος Νύσσης μὲ τὸ ἔργο του «Λόγος Κατηχητικὸς ὁ Μέγας», Ι. Χρυσόστομος (προστάτης τῆς νεοελληνικῆς παιδείας!) μὲ τὸ ἔργο του ποὺ ἀπευθυνόταν στοὺς Ἑλλήνες «Περὶ Κενοδοξίας», ὅπως καὶ ὁ «μέγας καὶ ἅγιος» Βασίλειος κ.ἄ.

Γράφει ὁ γνωστὸς μητροπολίτης Φλωρίνης Ἀγνουστίνος Καντιώτης στὸ ἔργο του «Πρὸς τὸ χριστεπώνυμο πλήρωμα», σελ.127, κεφ. «Κατήχησις» γιὰ τὰ κατηχητικά: «Πᾶς χριστιανὸς εἰς τοὺς χρόνους ἐκείνους ἐγένετο ἓνας μικρὸς σπορευτής, ὁ ὁποῖος εἰς ὅποιον ἀνδήποτε θέσιν καὶ ἐὰν εὗρισκετο, ἐθεώρει ἱερὸν καθήκον νὰ σπεύρῃ καὶ νὰ διαδίδῃ τὸν λόγον τῆς ἀλήθειας. Ἐκ τῆς σπορᾶς ἐκείνης, ἡ ὁποία ἐγένετο μὲ δάκρυα καὶ αἷμα,

προήλθεν ἡ Ἐκκλησία τῶν ἡρώων καὶ τῶν μαρτύρων, ἡ Ἐκκλησία τῶν κατακομβῶν, ἡ αἰμοπότιστος αὕτη φυτεία». Τὰ κατηχητικά θὰ ὑποβαθμισθοῦν κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ δυν.μ.Χ. αἰῶνος λόγω τοῦ αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ποὺ ἐπέβαλε μὲ τὴν ἀπειλὴ τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου τὸν ὑποχρεωτικὸ νηπιοβαπτισμό τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν λοιπῶν ἐθνικῶν. Ἡ πορεία τους θὰ συνεχισθῇ μέσα στὴν Ἀνατολικὴ Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία («Βυζάντιο») καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τοῦ χριστιανικοῦ μεσαίωνα.

Κατὰ τὴν περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας ἡ ἀναζωπύρωσις τῶν κατηχητικῶν θ' ἀποτελέσῃ τὸν κύριο παράγοντα τῶν τεσσάρων αἰώνων ὑποδουλώσεως (τοῦ ἐξαφανισμένου ἀπ' τὸν Χριστιανισμό) Ἑλληνικοῦ ἔθνους.

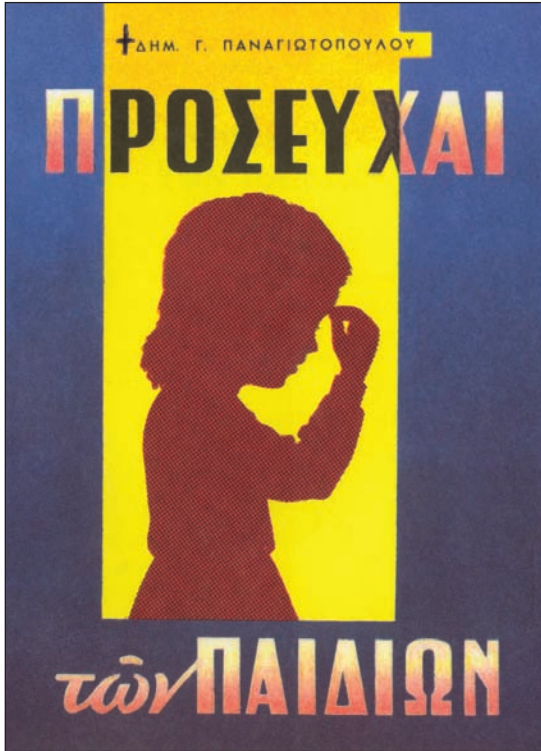
Οἱ ὀρθόδοξοι κατηχητὲς κήρυτταν καὶ δίδασκαν στοὺς Ρωμοὺς τὸν ραγιαδισμό καὶ τὴν πλήρη ὑποταγὴ στὸν Ὀθωμανὸ κατακτητὴ στηριζόμενοι στὰ λεγόμενα τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ ἱδρυτοῦ τῆς θρησκείας τους Παύλου: «Πᾶσα ψυχὴ ἐξουσίαις ὑπερεχούσαις ὑποτασσέσθω». Ἀναφέρει γι' αὐτὸ ὁ Ἀνώνυμος Ἕλληνας τῆς «Ἑλληνικῆς Νομαρχίας» στὴν σελ. 141-142: «Ἐσεῖς (οἱ ἱερεῖς) διδάσκετε ὅτι ὁ θεὸς μᾶς ἔδωκεν τὴν ὀθωμανικὴν τυραννίαν, διὰ τὴν μᾶς τιμωρήσῃ διὰ τὰ ἁμαρτήματά μας καὶ παιδεύοντάς μας εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν νὰ μᾶς ἐλευθερώσῃ μετὰ θάνατον ἀπὸ τὴν αἰωνίαν κόλασιν. Ὡς ἐχθροὶ τῆς ἀληθείας (...), μὲ αὐτὴν τὴν κακὴν σας καὶ ἄτοπον παρηγορίαν ὑποχερῶντε τοὺς Ἕλληνας, ἀντὶ νὰ μισήσουν τὴν τυραννίαν καὶ νὰ προσπαθήσουν νὰ ἐλευθερωθοῦν, ἐξ ἐναντίας νὰ τὴν ἀγαπῶσι καὶ μάλιστα νὰ νομίζονται καὶ εὐτυχεῖς (...) Ὡς ἀναίσχυντοι ἄφρονες (...), παρηγορεῖτε τοὺς Ἕλληνας, ὥσταν νὰ εἶχαν χάσει τὴν πατρίδα των καὶ τοὺς νομίζετε ὥσταν τοὺς Ἑβραίους». Μία ἀπ' τὶς πολλὲς ἀποδείξεις ἀποτελεῖ τὸ ἀρχεῖο τῆς Μονῆς Λαύρας μὲ ἡμερομηνία 9 Νοεμβρίου 1821, ὑπογεγραμμένο ἀπὸ εἴκοσι ἅγιους ἡγούμενους, οἱ ὁποῖοι καταδικάζουν καὶ ἀφορίζουν τὴν Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασι δηλώνοντας πίστιν καὶ ὑποταγὴ στὸν «κραταιὸν βασιλέα δν ἐδωρίσατο ἡμῖν ἡ ἄπειρος τοῦ Θεοῦ εὐσπλαχνία». (Γ. Λανριώτη, «Ἐγγραφα Ἁγίου Ὁρους Μεγάλης Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως».) Δηλαδή κατὰ τὴν ὀρθόδοξη κατὶχηση ἡ ὑποδούλωσις τοῦ ἔθνους στοὺς Ὀθωμανοὺς ἀποτελοῦσε ἐκδήλωσι τῆς ἀπείρου εὐσπλαχνίας τοῦ Θεοῦ τους Γλαχβε πρὸς ἐμᾶς.

[Ἡ σύγχρονη ἑλληνοχριστιανικὴ προπαγάνδα τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος μετωνόμασε τὰ ἀνθελληνικὰ αὐτὰ ἱεροδιδασκαλεῖα σὲ «κρυφὰ σχολεῖα» παραχαράσσοντας ἀλλὰ καὶ συγχρόνως ἀναβαθμίζοντας τὸν προδοτικὸ τους ρόλο ἔναντι τοῦ ἔθνους. (Γιὰ τὰ «κρυφὰ σχολεῖα» βλέπε ἄρθρα «Ἁγία Λαύρα, Κρυφὸ Σχολεῖο κ.λπ. ψεύδη τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ ἰδεολογήματος», τ. 231, Μάρτιος 2001 καὶ «Πῶς τὸ ὀστεοφυλάκιο μεταμορφώθηκε σὲ «Κρυφὸ Σχολεῖο» - Ἱστορικὴ ἀπάτη στὴ Μονὴ Πεντέλης», τ. 278, Μάρτιος 2005).]

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΛΑΣ

Ὁ πρῶτο κατηχητικὸ σχολεῖο τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος ἰδρύθηκε τὸ 1913 στὸν ναὸ τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης Πλάκας ἀπὸ τὸν ἱερέα Μάρκο Τσακτάνη καὶ συγκεκριμένα ἀπ' τὴν παραθρησκευτικὴ χριστιανικὴ ὁργάνωσι «ΖΩΗ» (ποὺ ἰδρύθηκε δύο ἔτη πρὶν, δηλαδὴ τὸ 1911). Ἐκτοτε καὶ μέσα στὰ ἐπόμενα ἔτη τὰ κατηχητικὰ σχολεῖα θὰ κατακλύσουν τὴν χώρα. Ἡ πανελλήνια ὁργάνωσή τους ἔγινε μὲ τὸν κρατικὸ νόμο 976 τοῦ 1946 «Περὶ Ἀποστολικῆς Διακονίας». Τὸ 1950 ὁ ἀριθμὸς τους ἔφθασε τὰ 2170 σὲ ὅλη τὴν ἐπικράτεια (Ἔγκ. «Ἡλιος», λήμμα «Κατηχητικὰ Σχολεῖα»). Τὸ 1960 δημιουργήθηκε ἡ πιδὸ σκληροπυρηνικὴ παραθρησκευτικὴ ὁργάνωσις τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, ὁ «ΣΩΤΗΡ», ἀπ' τὴν διάσπαις τῆς «ΖΩΗΣ», ποὺ βοήθησε στὴν κυριαρχία

Φωτοτυπία τοῦ ἐξωφύλλου τοῦ «Ἐγκολπίου» τῶν κατηχητόπουλων.

τῶν κατηχητικῶν ἐπὶ τῆς νεολαίας. Ἀπ' τὸ 1960 ἕως τὸ 1975 τὰ κατηχητικὰ εἶχαν περὶ τοὺς 60.000 μαθητές. Σήμερα, ἂν καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν τοὺς παραμένει σχετικὰ μεγάλος (15.000 περίπου), τὰ κατηχητικὰ καὶ ὁ ρόλος τοὺς ἔχουν ἀποδυναμωθῇ.

Οὐσιαστικῶς ὁμιλοῦμε γιὰ ἓνα διαχρονικὸ θρησκευτικὸ «παιδομάζωμα» τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας, ποὺ δημιουργεῖ τοὺς φανατικοὺς γενιτσάρους στρατιῶτες τῆς Ὁρθοδοξίας, καλόγηρους, μοναχοὺς. Τὰ σύγχρονα κατηχητικὰ προπαγανδίζονται στὰ σχολεῖα τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως μέσῳ τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν. Οἱ κατηχητὲς χρησιμοποιοῦν μὲ παραπλανητικὸ τρόπο διαφημιστικὰ φυλλάδια καὶ ἀφίσες, ποὺ μοιράζουν καὶ ἀναρτοῦν ἔξω ἀπ' ὅλα τὰ σχολεῖα τῆς ἐπικράτειας. Μουσικὴ, ἀθλητισμός, παιχνίδια, φιλανθρωπικὲς ἐκδηλώσεις, ἐκδρομὲς, κατασκηνώσεις κ.ἄ. προπαγανδίζονται ὡς δόλωμα στὰ διαφημιστικὰ φυλλάδιά τους.

Ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία μὲ παντοῖους τρόπους προσπαθεῖ νὰ «μαντρώσῃ» στὰ κατηχητικά της νέα παιδιὰ, νὰ τοὺς ἐμφυσήσῃ τὴν δεισιδαιμονία καὶ τὴν ψυχικὴ συντριβὴ καὶ νὰ τὰ προετοιμάσῃ γιὰ τὴν μοναχικὴ ζωὴ, ἐπανδρώνοντας ἢ ἐπαναγυναικῶνοντας τὰ χιλιάδες μοναστήρια της μὲ ἔμψυχο ὕλικό. Δύο χιλιάδες παιδιὰ χάνονται στὰ μοναστήρια κάθε χρόνο κατὰ μέσο ὄρο τὰ τελευταῖα σαράντα ἔτη. Περιουσίες ἀμυθῆτου ἀξίας πέρασαν στὰ χέρια τῶν μονῶν καὶ τῶν ἐκκλησιῶν ὕστερα ἀπ' τὸν κοινωνικὸ θάνατο πολλῶν ἀπὸ τὰ παιδιὰ αὐτά, ποὺ κατέληξαν νὰ γίνουν μοναχοὶ καὶ καλόγριες. Πέρυσιν σὲ δύο διαδοχικὲς ἐβδομαδιαῖες ἐκπομπὲς τοῦ δημοσιογράφου Κώστα Χαρδαβέλλα εἶδαμε τὸ δράμα χιλιάδων ἀνωνύμων (λόγῳ φόβου) τηλεθεατῶν, ποὺ κατέκλυσαν μὲ

τὰ τηλεφωνήματά τους τὰ στούντιο τῆς ἐκπομπῆς καὶ κατήγγειλαν τὰ βασανιστήρια, ψυχικά καὶ σωματικά, ποὺ γίνονταν στὰ παιδιά τους στὰ κατηχητικά. Εἶδαμε παιδιά, ποὺ κατήγγειλαν κατηχητὲς γιὰ σωματικὴ βία καὶ ψυχικὸ καταναγκασμό, γιὰ προτροπὲς νὰ παρατήσουν τὶς σπουδὲς τους, γιὰ διδαχὲς νὰ μισοῦν τὶς οἰκογένειές τους, τὶς διασκεδάσεις, τὸν ἔρωτα, τὴν φιλία, τὴν ζωὴ τους τὴν ἴδια, ἐνῶ ἔκρυβαν φοβισμένα τὰ πρόσωπά τους, γιὰ νὰ γλιτώσουν ἀπ' τὶς ἀπειλὲς τῶν κατηχητῶν τους. Καταγγέλλθηκαν ἐπώνυμοι μητροπολίτες, παπᾶδες, καλόγεροι. Ἰερωμένος τῶν νοτίων προαστίων τῆς Ἀθήνης ἀποσχηματίστηκε, γιατί εἶχε βιάσει 30 ἀγοράκια στὸ κατηχητικὸ του. Τὶς ἐπόμενες ἡμέρες ὁ Τύπος ἀκολουθώντας τὶς ἀποκαλύψεις ἔγραψε ἀνάλογα γιὰ τὸ θέμα.

Καὶ ἐνῶ ὅλα ἔδειξαν ὅτι θὰ ἔσπαγε τὸ ἀπόστημα τῶν κατηχητικῶν, μία ἄνωθεν ἐντολὴ ἀπὸ κάποιον «προκαθήμενο» ὡς διὰ μαγείας «ἐκλείσει» καὶ ἐξαφάνισε τὸ θέμα ἀπ' τὴν ἐπικαιρότητα. Ἐκτοτε ἕως καὶ σήμερα ἐπικρατεῖ ἄκρα τοῦ τάφου σιωπῆ. Σὲ πρόσφατὴ ἐκπομπὴ τοῦ δημοσιογράφου Σπύρου Καρατσαφέρη ἐπίσκοπος ἐδήλωσε ἐπὶ πρὸς τὸν ὅτι τὰ κατηχητικά σχολεῖα ἀποτελοῦν ἐκτροφεία ὁμοφυλοφίλων!

Ἄς θυμηθοῦμε τὴν παράνομη καὶ ἀντισυνταγματικὴ πράξη ποὺ ἔγινε πρὶν λίγο καιρὸ στὰ σχολεῖα τοῦ νομοῦ τῆς Αἰτωλοακαρνανίας, κατὰ τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, ὅταν ἱερεῖς ἐξωμολογοῦσαν ἀνήλικα παιδιά μέσα στὶς αἵθουσες διδασκαλίας. Οἱ ἱερεῖς προσεκλήθησαν νὰ ἐπιτελέσουν τὸ ἔργο τους ἀπ' τὸ τοπικὸ Γραφεῖο Ἐκπαιδεύσεως, πάντοτε μὲ τὴν συγκάλυψη τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων. Τὸ ἴδιο γεγονὸς ἔχει ξανασυμβῆ ἐπανειλημμένως κατὰ τὸ παρελθὸν σὲ διάφορα διαμερίσματα τῆς ἐπικράτειας. Ἡ προσπάθεια τῶν κληρικῶν νὰ μποῦν μέσα στὰ σχολεῖα βρίσκεται ἐν ἐξελίξει κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη.

Η ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

ς πάρομε τώρα μία γένση ἀπὸ μερικὰ ἀποσπάσματα προσευχῶν καὶ μαθημάτων γιὰ τὸ τί διδάσκουν στὶς παρθένες ψυχὲς τῶν ἑλληνοπαίδων οἱ σύγχρονοι κατηχητὲς στὰ κατηχητικά. Ἀπ' τὸ βιβλίον «Προσευχὰ τῶν Παιδιῶν» τοῦ Δημ. Παναγιωτόπουλου τῆς «Ἀδελφότητος Θεολόγων ὁ Σωτήρ»: «(...) Καὶ τώρα σὲ παρακαλῶ, πανάγαθε Πατέρα, προστάτενέ με πάντοτε καὶ νύχτα καὶ μέρα. Συγχώρεσέ με καὶ ἐμὲ τ' ἁμαρτωλὸ παιδί σου, γιὰ νὰ ἔχω τὴν ἀγάπη Σου καὶ ὅχι τὴν ὀργή Σου. Ἀξίωσέ με νὰ φανῶ ὑπάκουο παιδί Σου, νὰ ζήσω στὸν Παράδεισο, Πατέρα μου, μαζί Σου» (σελ. 17). Φόβος, προπατορικὰ ἁμαρτήματα, συγχώρεση, ὑποταγὴ καὶ ἄκρατὴ δεισιδαιμονία μέσα σὲ τέσσερις σειρές...

«Σ' εὐχαριστοῦμε, Χριστέ, οἱ ἁμαρτωλοὶ δοῦλοι Σου διὰ τὴν μεγάλην Σου πρὸς ἐμὰς ἀγάπη. Ἐσύ, ὁ Σωτήρ μας, ποὺ ἔχυσες τὸ αἷμα σου δι' ἐμὰς τοὺς ἁμαρτωλοὺς» (σελ. 63.) Ἄντὶ τὰ παιδιά νὰ γνωρίζουν ἀξίες καὶ ἀρετὲς ὅπως ἡ ἀνδρεία, ἡ σωφροσύνη, ἡ λογικὴ κ.ἄ., μαθαίνουν τὴν ὑποταγὴν, τὴν δουλοπρέπεια, τὴν ψυχικὴ συντριβή, τὸ παράλογο κ.ἄ. ἀρρωστημένες δεισιδαιμονίες ἀπ' τοὺς χριστιανοὺς κατηχητὲς. Λέει ὁ Α. Καντιώτης γιὰ τὰ προβλήματα τῶν κατηχητικῶν τῆς ἐποχῆς του: «Αἷτια ἐξωτερικά, ἔνεκα τῶν ὁποίων μαραίνεται καὶ ξηραίνεται τὸ δένδρον τῆς κατηχήσεως, εἶναι πολλὰ καὶ διαρκῶς αὐξάνονται. Ποδόσφαιρον, ἐκδρομὴ, ραδιόφωνον, τηλεόρασις, κινηματογράφος, θέατρον, φροντιστήρια ξένων γλωσσῶν, διάφοροι κοσμικοὶ ὁργανώσεις νέων, χοροὶ καὶ πάρτυ καὶ διάφορα ἄλλα ἀπορροφοῦν τὰ παιδιά. Ποῦ ὁ χρόνος διὰ τὸ κατηχητικόν;» (σελ.132).

Ὅλα αὐτὰ τ' ἀγαθὰ, ποὺ ἀπλόχερα μᾶς ἔδωσε ὁ λαμπρὸς μας πολιτισμὸς, ἀποτελοῦν

«Οἱ ὀρθόδοξες χριστιανικὲς ὁμάδες τῶν “Χαρούμενων Ἀγωνιστῶν” γιὰ μαθητὲς καὶ μαθήτριες Γυμνασίου καὶ Λυκείου, καὶ οἱ Ὅμαδες τῶν «Χελιδονίων» γιὰ τὰ παιδιά τοῦ Δημοτικοῦ προσφέρουν ἀπὸ δεκαετίες μέσα στοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας μας σὲ πολλὲς περιοχὲς τῶν Ἀθηνῶν καὶ σὲ διάφορες πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Κύπρου πλούσιες εὐκαιρίες ὀρθόδοξον κατηχήσεως καὶ ζωῆς.»
(Λεξάντα ἀπὸ εἰδικὸ «προσπέκτ» τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων.)

γιὰ τὸν Α. Καντιώτη καὶ γιὰ τοὺς συγχρόνους κατηχητὲς μέγιστα ἁμαρτήματα. Ἡ κατήχησις σύμφωνα καὶ μὲ τὶς μαρτυρίες λίγων νέων, ποὺ κατάφεραν νὰ μὴ βγοῦν ψυχικὰ κατεστραμμένοι ἀπ’ τὰ κατηχητικά, στρέφεται κυρίως ἐναντίον τῆς οἰκογενείας. «Τὸ παιδί, τὸ ὁποῖον ἐβαπτίσθη, ζῇ καὶ ἀναπτύσσεται μέσα εἰς ἓνα οἰκογενειακὸν περιβάλλον κατ’ ὄνομα μόνον χριστιανικόν, εἰς τὴν πραγματικότητά ὕλιστικόν, εἰδωλολατρικόν, ἄπιστον καὶ ἄθεον. (...) Οἱ γονεῖς, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐχθροὶ τῆς χριστιανικῆς ζωῆς, εἶναι παιδοκτόνοι.» (Σελ. 140-141.)

ΑΝΘΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ + ΕΒΡΑΪΚΗ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ

ς ρίξουμε καὶ μία ματιὰ στὰ περιεχόμενα τῶν μαθημάτων, γιὰ νὰ δοῦμε τὴν σφοδρὴ ἐπίθεσι τοῦ Χριστιανισμοῦ κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ. Οἱ ἅγιοι Δημήτριος, Αἰκατερίνη, Σπυρίδων, Ἐλεήμων, Ζακχαῖος, Φιλοθέη, ἀλλὰ καὶ παλαιότεροι πνευματικοὶ προκάτοχοί τους περιούσιοι Ἑβραῖοι (Καὶν καὶ Ἄβελ, Σαμουὴλ, Ἄχαρ, Ἀνανίας καὶ Σαπφείρα κ.ἄ.) ἀποτελοῦν τὰ «Μαθήματα» τοῦ βιβλίου. Ἄς πάρουμε ἀρχικῶς τὸ «Μάθημα 21» μὲ τίτλο «Οἱ ἑπτὰ Μακκαβαῖοι Παῖδες». Διαβάζουμε:

«Βρισκόμαστε στὴν ἐποχὴ ποὺ οἱ Ἑβραῖοι ἦταν σκλαβωμένοι στὸν Ἀντίοχο, ἓναν ἀπὸ τοὺς διαδόχους τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Σκληρὸς ἄρχοντας ὁ Ἀντίοχος, εἶχε μῖσος στοὺς Ἑβραίους γιατί λάτρευαν τὸν ἀληθινὸ Θεό. Τοὺς καταπίεζε. Κάποτε ἐπνίξε στὸ αἷμα μία ἐπανάστασι τῶν Ἑβραίων, ποὺ ζητοῦσαν τὴν λευτεριά τους. Σκό-

τωσε ὀγδόντα χιλιάδες. Ἀποφάσισε μάλιστα νὰ τοὺς πλήξῃ στὸ πιὸ εὐαίσθητο σημεῖο τοὺς: Στὴν θρησκεία τοὺς. Σύντομα ἔθεσε σ' ἐφαρμογὴ ἓνα σατανικὸ σχέδιο γιὰ τὴν ἐξόντωσή τοὺς». Τελειώνοντας τὸ κεφάλαιο αὐτὸ καὶ λόγῳ τῶν ὑποτιθεμένων φρικιαστικῶν βασανιστηρίων ποὺ περιγράφει, τὰ ἥδη παραπληροφορημένα ἱστορικῶς ἀγνὰ παιδιὰ, θύματα τοῦ κατηχητικοῦ (ἡ πρώτη πλῆσις τοῦ ἐγκεφάλου τοὺς ἔχει ἥδη γίνει ἀπ' τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν στὸ σχολεῖο), ὀρθῶς θὰ θεωρήσουν τὸν Ἀντίοχο σὰν τὸν χειρότερο ἐγκληματία ποὺ πέρασε ποτὲ ἀπὸ τὴν ἀνθρωπότητα. Ὅμως ὁ Ἀντίοχος κατεγράφη ἀπ' τὴν Παγκόσμια Ἱστορία ὡς Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανὴς γιὰ τὴν σπουδαία κοινωνικὴ του πολιτικὴ καὶ τὰ μεγάλα ἀρχιτεκτονικὰ καὶ πολιτιστικὰ του ἔργα.

Ἄς δοῦμε καὶ ἄλλο ἓνα κεφάλαιο στὸ «Μάθημα 19» μὲ τίτλο «Ὁ Ἅγιος Τιμόθεος», ποὺ βασίζεται στὶς «Πράξεις Ἀποστόλων» 1-3 ἀλλὰ καὶ στὶς δύο ἐπιστολὲς «Πρὸς Τιμόθεον». Διαβάζουμε: «Ὁ Τιμόθεος ἔμεινε μικρὸς ὄρφανὸς ἀπὸ πατέρα. Γεννήθηκε στὰ Λύστρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Μαζὶ μὲ τὸ γάλα του τὸν πότιζαν ἀπὸ βρέφος μὲ τὰ νάματα τοῦ Θεοῦ. Τοῦ μιλοῦσαν γιὰ τὰ ἱερὰ γράμματα. Ἡ Ἰουδαία μητέρα του τοῦ μιλοῦσε γιὰ τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ τὸν ἀναμενόμενο λυτρωτὴ. Σὰν ἔμαθε νὰ διαβάξῃ, τὸ πρῶτο βιβλίον ποὺ γνώρισε ἦταν ἡ Ἁγία Γραφή» (σελ. 173). Στὴν συνέχεια ὁ Τιμόθεος ἐνηλικιώνεται καὶ συναντᾷ τὸν γνωστὸ σὲ ὅλους μας Σαοὺλ Παῦλο. «Μαζὶ στὰ δύσκολα ταξίδια, στοὺς Φιλίππους, στὴν Θεσσαλονίκη, στὴν Κόρινθο, στὰ Ἱεροσόλυμα, στὴν Ρώμη. Μαζὶ του σὲ ὅλες τὶς περιπέτειές του. Εἶναι μάρτυρας τῶν μαρτυρίων ποὺ ὑπέστη ὁ Παῦλος» (σελ. 176).

Καὶ ἐνῶ ὁ Σαοὺλ Παῦλος βρίσκεται στὴν φυλακὴ τῆς Ρώμης ὕστερα ἀπ' τὴν σύλληψή του γιὰ συνομισία κατὰ τοῦ Νέρωνος καὶ τὸν ἐμπερησμὸ τῆς Ρώμης, θὰ στείλῃ στὸν φίλον του, ποὺ ἔχει γίνει ἐπίσκοπος τῶν Ἑβραίων τῆς Ἐφέσου, τὴν «Β' Πρὸς Τιμόθεον Ἐπιστολή». «Στὴν ἐπιστολὴ τοῦ θυμίζει τὸ μεγάλο καθήκον γιὰ τοὺς ἀσεβεῖς. -Νὰ ἐλέγξῃς, Τιμόθεε, τὸ κακὸ ποὺ γίνεται δημόσια στὴν Ἐφεσο. Ποιὸ κακὸ; Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ στὴν Ἐφεσο λατρεύανε πολλὴν τὴν ψεύτικη θεὰ Ἀφροδίτη. Πρὸς τιμὴ τῆς θεᾶς αὐτῆς ἔφτιαχναν κάθε τόσο μεγάλες γιορτὲς καὶ ἔκαναν πολλὲς κακὲς πράξεις. Οἱ εἰδωλολάτρες, γιὰ νὰ τιμήσουν τὴν θεὰ τους, ντύνονταν μασκαράδες, φοροῦσαν διάφορες μάσκες στὸ πρόσωπό τους, χόρευαν κάτι τρελλοὺς χορούς, ἔπιναν πολλὴν κρασί καὶ μεθοῦσαν, τραγουδοῦσαν αἰσχροὰ τραγούδια, χτυποῦσαν σὰν δαιμονισμένοι κάτι τύμπανα καὶ ἄλλα ὄργανα, κυλιόνταν μεθυσμένοι μέσ' στοὺς δρόμους καὶ ἔφτιαχναν εἰδωλολατρικὲς πομπές. Διέσχιζαν ἔτσι ὅλη τὴν πόλη. Δηλαδὴ παιδιὰ ἔφτιαχναν καρνάβαλο, ὅπως κάνουν καὶ σήμερα. Φαίνεται πὼς γίνονταν πολλὰ ἄσχημα πράγματα σ' αὐτὸν τὸν καρνάβαλο. Ὁ ἐπίσκοπος Τιμόθεος δὲν μπορούσε ν' ἀνεχθῇ αὐτὴν τὴν κατάστασι. Μιὰ μέρα, ποὺ ἔκαναν οἱ εἰδωλολάτρες τὴν σατανικὴ τους πομπή, μάζεψε ὅλους τοὺς χριστιανούς, τοὺς μίλησε μὲ φλόγα καὶ ὕστερα τοὺς κάλεσε νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. (...) Ὁ ἀπόστολος Τιμόθεος καὶ οἱ χριστιανοὶ κάνουν ὁδόφραγμα στὴν εἰδωλολατρικὴ πομπή. Πιάνουν τὸν δρόμον καὶ στέκουν ἀκίνητοι. Οἱ εἰδωλολάτρες ἀποροῦν καὶ ἀγανακτοῦν. Προσπαθοῦν νὰ περάσουν, μὰ συναντοῦν ἀντίστασι. Ὁ Τιμόθεος ἄφοβα τοὺς λέγει: -Εἶναι ντροπὴ αὐτὲς οἱ γιορτὲς, ψεύτικοι εἶναι οἱ θεοί σας. Μέχρι πότε θὰ ὀργιάζετε, ἁμαρτωλοί; Μετανοήστε! Γυρίστε στὸν ἀληθινὸ Θεὸ τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Φαντάζεστε, παιδιὰ, τί θὰ ἔγινε; Οἱ μεθυσμένοι εἰδωλολάτρες ὤρμησαν ἐπάνω στὸν Τιμόθεον. Κάνουν σὰν δαιμονισμένοι καὶ ὑψώνουν τὰ χέρια τους γροθιά. Πέφτουν μὲ μανίαν πάνω στὸν ἄοπλο ἀλλὰ γενναῖο στρατιώτῃ τοῦ Χριστοῦ. Οἱ ἄλλοι χτυποῦν τοὺς χριστιανούς. Ὁ Τιμόθεος πέφτει στὴν γῆ, τὸν ἔχουν κακοποιήσει ἄγρια. Γεμάτος αἵματα ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ. “Θάνατος, θάνατος”, φωνάζουν τὰ πλήθη. Ὁ

Τὸ ἐξώφυλλο τοῦ τεύχους Ἰανουαρίου 2004. Ο «Δ» πρὶν ἀπὸ ἓνα χρόνον εἶχε θέσει μὲ ὁλόκληρο ἀφιέρωμα τὸ θέμα ἐκεῖνο πὸν μετὰ ἀπὸ 10 μῆνες θὰ ἀπασχολοῦσε ὅλα τὰ Μ.Μ.Ε., πὸν ἕως τότε σιωποῦσαν.

(Χωρίς λόγια.)

Τιμόθεος και ἄρκετοὶ χριστιανοὶ θ' ἀφήσουν τὴν τελευταία τους πνοὴ στὸν δρόμο τῆς Ἐφέσου. Προτίμησαν τὸν θάνατο παρὰ νὰ ἐπιτρέψουν νὰ περάσῃ ἡ εἰδωλολατρεία μὲ τὰ ὄργια τῆς» (σελ. 177-178). Τὸ κεφάλαιο συνεχίζεται μὲ τὸ «Δίδαγμα» ποὺ λέει στοὺς κατηχούμενους: «Μακρὰ ἀπὸ εἰδωλολατρικὰς γιορτῆς».

Στὴν παράγραφο «Ἐφαρμογή» καταλήγει: «Υπάρχουν σήμερα εἰδωλολατρικὰς ἐκδηλώσεις; Ναί, τώρα ποὺ εἶναι Ἀπόκριες, γίνονται καρναβάλια, ποὺ εἶναι ἀναβίωση τῶν εἰδωλολατρικῶν γιορτῶν. (...) Ἀντὶ λοιπὸν τώρα τὸ Τριῶδιο νὰ γινώμαστε πιὸ καθαροί, γινώμαστε πιὸ βρώμικοι. Ἀντὶ τοῦ Θεοῦ κάνουμε παρέα μὲ τὸν Διάβολο, ποὺ κάνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ πιστεῦν στὶς Ἀπόκριες καὶ τὰ ὄργια» (σελ. 179-180). Τέλος ὁ κατηχητὴς ἀπαγορεύει στοὺς μαθητὲς του νὰ ξαναπᾶνε σὲ «εἰδωλολατρικά» καρναβάλια: «Σὰν κατηχόπουλα, παιδιὰ τοῦ Χριστοῦ, τί θὰ κάνουμε ἀπὸ δῶ καὶ πέρα;» Ἀπαντοῦν τὰ παιδιὰ: «Ποτὲ ξανὰ σὲ τέτοιες ἐκδηλώσεις, κύριε. Κι ἂν στὸ σχολεῖο ὀργανώσουν ἀποκριάτικο χορὸ; -Δεν θὰ πᾶμε, θ' ἀπουσιάζουμε. Μπράβο σας παιδιὰ, οἱ μέρες τοῦ Τριωδίου ἀνήκουν στὸν Θεό, ὅχι στὸν Διάβολο» (σελ. 181).

Τὸ μῖσος καὶ οἱ ὕβρεις πρὸς τὸν Ἑλληνικὸ Πολιτισμὸ, τὴν ἱστορία καὶ τὴν παράδοσή μας, ἡ ἀπέχθεια πρὸς τὴν διασκέδασι καὶ τὴν χαρὰ καὶ ἡ ἐν γένει δεισιδαιμονία ἀποτελοῦν μερικὰ ἀπὸ τὰ ἄρρωστα ψυχικὰ πάθη ποὺ διδάσκονται στὰ ἄνωθι ἀποσπάσματα. Ὡς μία μικρὴ προέκτασι τῶν διδασκῶν αὐτῶν ἃς θυμηθοῦμε τὴν πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἀπρόκλητη καὶ σύσσωμη ἐπίθεσι τῶν κληρικῶν κατὰ τῆς κ. Δόμνας Σαμίου καὶ τῶν «σκωπτικῶν» ἀποκριάτικων τραγουδιῶν τῆς πανάρχαιας Διονυσιακῆς μας παραδόσεως. Αὐτὰ τὰ δύο παραδείγματα εἶναι ἓνα δεῖγμα ἀπ' τὰ γνωστὰ ἐπίσημα μαθήματα τῶν κατηχητικῶν. Ἄς ἀφήσουμε τὴν φαντασία μας νὰ λειτουργήσῃ λογικά, γιὰ νὰ συνειδητοποιήσουμε τὰ κρυφὰ καὶ οὐσιαστικώτερα μαθήματα τῶν κατηχητικῶν...

ΕΠΙΜΕΤΡΟΝ

γράφων ἔχω βιώσει τραγικὴ προσωπικὴ ἐμπειρία φιλικῆς οἰκογενείας (καταγεγραμμένη στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα Πεντέλης πρὸ εἰκοσαετίας), ποὺ ἔπεσε θῦμα ἀπαγωγῆς τοῦ ἀνηλίκου κοριτσιοῦ τῆς, ἡλικίας 15 ἐτῶν (ποὺ ἦταν παιδική μου φίλη) μὲ βία ἀπ' τοὺς καλογήρους τῆς Μονῆς Πεντέλης. Ἡ Σοφία, ποὺ μετωνομάσθη σὲ Χριστονύμφη, ἦταν μαθήτρια τοῦ κατηχητικοῦ ἀπὸ τὰ 11 ἔτη τῆς. Στὰ 18 τῆς ἡ κοπέλα ἀπέδρασε ἀπὸ τὸ μοναστήρι καὶ ἐπέστρεψε στὸ σπίτι τῆς μητέρας τῆς στὰ Μελίσσια, ἄκρως κακοποιημένη σωματικῶς καὶ ψυχονοητικῶς. Τὸ ξύλο, οἱ βιασμοί, ἡ πόσις ξυδιοῦ ἀντὶ γιὰ νερό, ἡ ἐξαντλητικὴ νηστεία, ἡ ἀπομόνωσις ἀποτελοῦσαν καθημερινὸ μάθημα γιὰ τὴν ὁμορφὴ καὶ τρυφερὴ Χριστονύμφη-Σοφία, ὅπως τὰ διηγῆθηκε στὴν μητέρα τῆς. (Ὁ πατέρας τῆς Εὐστράτιος εἶχε πεθάνει πρὸ ἐνὸς ἔτους ἀπὸ καρδιακὴ προσβολή.) Δύο ἡμέρες ἀργότερα τέσσερις σωματώδεις καλόγεροι πῆγαν στὸ σπίτι τοῦ θύματος. Ἡ Χριστονύμφη βιάσθηκε ὁμαδικῶς μπροστὰ στὴν μητέρα τῆς ἀπ' τοὺς καλογήρους, ποὺ τὴν ἀπήγαγαν ξανὰ καὶ τὴν γύρισαν στὴν μονή. Ἐκτοτε ἀγνοεῖται ἡ τύχη τῆς. Ἡ μητέρα τῆς κοπέλας Ἑλένη, καθηλωμένη στὸ κρεβάτι μὲ ἀποκόλλησι ματιοῦ ἀπ' τὸ ἀτελείωτο κλάμα τῆς, πέθανε 5 μῆνες ἀργότερα βαρὴ ἄρρωστη ἀπὸ βαθεῖα κατάθλιψη. Τὸ δρᾶμα τῆς κατεστραμμένης οἰκογενείας ἐκκρεμεῖ (ὅπως καὶ χιλιάδες ἄλλες περιπτώσεις διαλυμένων ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν οἰκογενειῶν) στὸ ράφι τοῦ τοπικοῦ ἀστυνομικοῦ τμήματος. (Τὸ ἐπώνυμο τῆς οἰκογενείας, γνωστὸ σ' ἐμᾶς, γιὰ εὐνόητους λόγους δὲν τὸ δημοσιεύουμε.)

Βασίλειος Μαυρομαμάτης

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΓΟΝΕΙΣ

Στις 4 Μαρτίου του 2002 η Αρχή Προστασίας Δεδομένων Προσωπικού Χαρακτήρα συνήλθε σε τακτική συνεδρίαση υπό τον πρόεδρό της Κωνσταντίνο Δαφέρμο και συζήτησε την κατάργηση του υποχρεωτικού της καταχωρίσεως του θρησκευματος στους απολυτήριους τίτλους σπουδών Μέσης Εκπαιδεύσεως. Είχε προηγηθεί η εισήγησης του κ. Νίκου Άλβιζάτου στις 12/03/2001, που απήλλαξε τους έτεροδόξους ή τους άθρησκους ή ακόμη και τους ορθόδοξους μαθητές, που δεν ήθελαν να παρακολουθήσουν το μάθημα των Θρησκευτικών, καθ' ότι η ισχύουσα μεσαιωνική μας εκπαιδευτική νομοθεσία προέβλεπε μέχρι τότε την υποχρεωτική καταχώριση του βαθμού των Θρησκευτικών στα απολυτήρια των σχολείων Στοιχειώδους και Μέσης Εκπαιδεύσεως.

Πρόκειται για μία απόφαση, που, όταν εξεδόθη αρχικώς το 1997, οι συντελεστές της ήρθαν σε σύγκρουση με το θρησκευτικό κατεστημένο της Ρωμιοσύνης. Σύμφωνα με το άρθρο 2 παρ. α' και β' του Ν. 2472/1997 (Α' 50) το θρησκευμα αποτελεί πλέον δεδομένο προσωπικού χαρακτήρα και μάλιστα ευαίσθητο. Η Αρχή απηύθυνε σύσταση και κάλεσε τον υπεύθυνο έπεξεργασίας του Υπουργείου Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων, μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα να συμμορφωθεί προς το περιεχόμενο της αποφάσεως αυτής και ειδικώτερα:

❶ Να μεριμνήση για την άμεση τροποποίηση των σχετικών ρυθμίσεων και να λάβη και κάθε άλλο αναγκαίο μέτρο, προκειμένου να μην αναγράφεται (ούτε να επιτρέπεται ή αναγραφεί) του θρησκευματος στους απολυτήριους τίτλους σπουδών Δημοτικής και Μέσης Εκπαιδεύσεως.

❷ Να εκδώση κάθε αναγκαία οδηγία προς τις οικείες εκπαιδευτικές αρχές και τους διευθυντές των σχολείων, ώστε έφεξης απ' τους γονείς ή απ' τους κηδεμόνες που επιθυμούν τα παιδιά τους ν' απαλλαγούν απ' το μάθημα των Θρησκευτικών, να μην ζητηται να δηλώνουν αν είναι άθρησκοι, έτεροδόξοι ή έτεροθρησκοι, αλλά να ασκούν το δικαίωμά τους αυτό κατ' επίκλησιν των πεποιθήσεών τους και χωρίς να προβαίνουν σε καμία περαιτέρω διευκρίνιση.

Η απόφασις αυτή αποτελεί την τελευταία σπουδαία πολιτιστική κατάκτηση και σταθμό για την απελευθέρωση της θεοκρατικής χώρας μας. Όμως από το 2002 και έκτοτε το θέμα πάγωσε και υποβαθμίστηκε, με αποτέλεσμα οι πολίτες της χώρας να το ξεχάσουν. Επειδή η απόφασις είναι πάντοτε σε ισχύ, κάθε Νεοέλληνα πρέπει να την γνωρίζει, για να μεριμνή και ν' αποφασίσει ο ίδιος για τα θέματα αυτά.

Δημοσιεύουμε φωτοτυπία του υποδείγματος της αίτησης, όπως το συνέταξε η Αρχή Δεδομένων Προσωπικού Χαρακτήρα, για χρήση από τους ενδιαφερόμενους Έλληνες:

“

ΑΙΤΗΣΙΣ

Διά της παρούσης αιτούμεθα την απαλλαγή έκ του μαθήματος των ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ της κόρης μας μαθήτριας τής Τάξεως του Λυκείου λόγω αγεφύρωτου χάσματος μεταξύ των οικογενειακών μας φιλοσοφικών-θεοσεβικών προτύπων με τα διδασκόμενα εις το έν λόγω μάθημα.

Μετά τιμής
Οί γονείς

”

Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ «ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ» ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΙΝΔΟΥΣ

**Οἱ ἱεραποστολῆς, ἡ κατάχρηση δις δοῆν.
καὶ ἡ «βοήθεια» στὰ θύματα τοῦ τσουνάμι**

αλαιὸ «εὖρημα» οἱ ἱεραπόστολοι... Πρόκειται γιὰ διαχρονικὸ «φροῦτο» τῆς χριστιανικῆς θρησκείας καὶ μόνον αὐτῆς (φυσικὴ συνέπεια τοῦ ἰουδαιοχριστιανικοῦ δόγματος «οὐκ ἔσονται θεοὶ ἕτεροι πλὴν ἐμοῦ»). Ἡ ἑναρξὴ τῆς δράσης τους ἀνάγεται στὸν Μεσαίωνα. Τὸ Βυζάντιο γιὰ παράδειγμα προήγαγε τὸν Χριστιανισμὸ στὰ μισὰ κράτη τῆς Εὐρώπης, στὰ βάθη τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς· καὶ βεβαίως εἶναι σαφές ὅτι οἱ ἱεραποστολὲς εἶχαν πάντα τὴν στήριξη καὶ τὴν συνεργασία τοῦ αὐτοκράτορα. Ὁ Μιχαὴλ Γ΄ εἶναι ὑπεύθυνος γιὰ τὸν ἐκχριστιανισμὸ τῆς Μοραβίας, ὅπου ἔστειλε τὸν Κύριλλο καὶ τὸν Μεθόδιο νὰ διδάξουν τὴν χριστιανικὴ πίστη. Ὁ Ἰουστινιανὸς ἐκχριστιάνισε πολλοὺς λαοὺς σὲ Εὐρώπῃ, Ἀσία καὶ Ἀφρική. Ὁ προσηλυτισμὸς τῶν Νοτιοσλάβων εἶναι ἔργο τοῦ Ἡρακλείου. Οἱ κάτοικοι τῆς Δαλματίας ἐκχριστιανίσθηκαν ἀπὸ τὸν Βασίλειο Α΄ τὸν Μακεδόνα, ὁ ὁποῖος μάλιστα ἔστειλε μαζί μὲ τοὺς ἱεραποστόλους ἕναν ὑψηλόβαθμο ἀξιωματοῦχο, ὁ ὁποῖος προχώρησε σὲ μαζικὲς βαπτίσεις. Θὰ ἦταν ἱεροσυλία νὰ ξεχάσουμε τὸν Μ. Κωνσταντῖνο, ὁ ὁποῖος ἔφερε μὲ ἀπαράμιλλο ζήλο σὲ πέρας τὴν ἐπιβολὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς αὐτοκρατορίας του.

Ἡ ἴδια τακτικὴ ἐφαρμόσθηκε στὴν περίπτωσι τῶν Βουλγάρων καὶ τῶν Ρώσων. (Ἄς παραθέσουμε καὶ μία «συγκινητικὴ» λεπτομέρεια: Κατὰ τὴν βάπτισι τοῦ Μπόρις τῆς Βουλγαρίας ἀπὸ τὸν πατριάρχη Φώτιο νονὸς ἦταν ὁ αὐτοκράτορας Μιχαὴλ Α΄.) Ὅλα αὐτὰ φυσικὰ ἐξυπηρετοῦσαν τὰ πολιτικὰ σχέδια τοῦ ἐκάστοτε αὐτοκράτορα. Οἱ ἱεραπόστολοι στὴν πραγματικότητα ἦταν πράκτορες τοῦ Βυζαντίου. Τὸ Βυζάντιο βεβαίως δὲν εἶναι τὸ μοναδικὸ παράδειγμα κρατικοῦ ὁργανισμοῦ ποὺ ἀκολουθεῖ αὐτὴ τὴν πρακτικὴ. Κάθε αὐτοκρατορία ποὺ «σέβεται» τὸν ἐναντὶ τῆς πράττει τὸ ἴδιο.

Σήμερα λοιπόν, ποὺ στόχος τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶναι ἡ Ἀσία, ἡ χώρα ποὺ ἀντιμετωπίζει σὲ πιδὸ ὅξυ βαθμὸ τὴν μάστιγα τοῦ προσηλυτισμοῦ εἶναι ἡ Ἰνδία. Οἱ συνθήκες ποὺ ἐπικρατοῦν στὴν χώρα ἀποτελοῦσαν πάντοτε πρόσφορο ἔδαφος γιὰ τοὺς ἐπιτήδειους.

Τὸ κατήγγειλε καὶ ὁ Ἰνδὸς καθηγητὴς κ. Γκοὺμπτ στὴν συνέντευξή ποὺ ἔδωσε στὸν «Δαυλὸ» (τεῦχος 276, Ἰανουάριος 2005), πληροφορῶντας μας μάλιστα ὅτι οἱ ἱεραπόστολοι «κτυποῦν» ἀπομονωμένες φυλὲς σὲ δύσβατα μέρη τῆς χώρας, πιέζοντας φτωχοὺς, δυστυχεῖς καὶ ἀγρόματους ἀνθρώπους νὰ προσχωρήσουν στὴν χριστιανικὴ πίστη, μηχανευόμενοι ἐπιπλέον τεχνάσματα γιὰ νὰ ἀποδείξουν τὴν μὴ ἰνδικὴ ὑψηλότητά τους, δεδομένου ὅτι οἱ νόμοι τῆς Ἰνδίας ἀπαγορεύουν τὸν προσηλυτισμὸ σὲ Ἰνδοὺς ὑπηκόους.

«ΙΕΡΕΣ» ΚΑΤΑΧΡΗΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΔΙΣ ΔΟΛΛ.

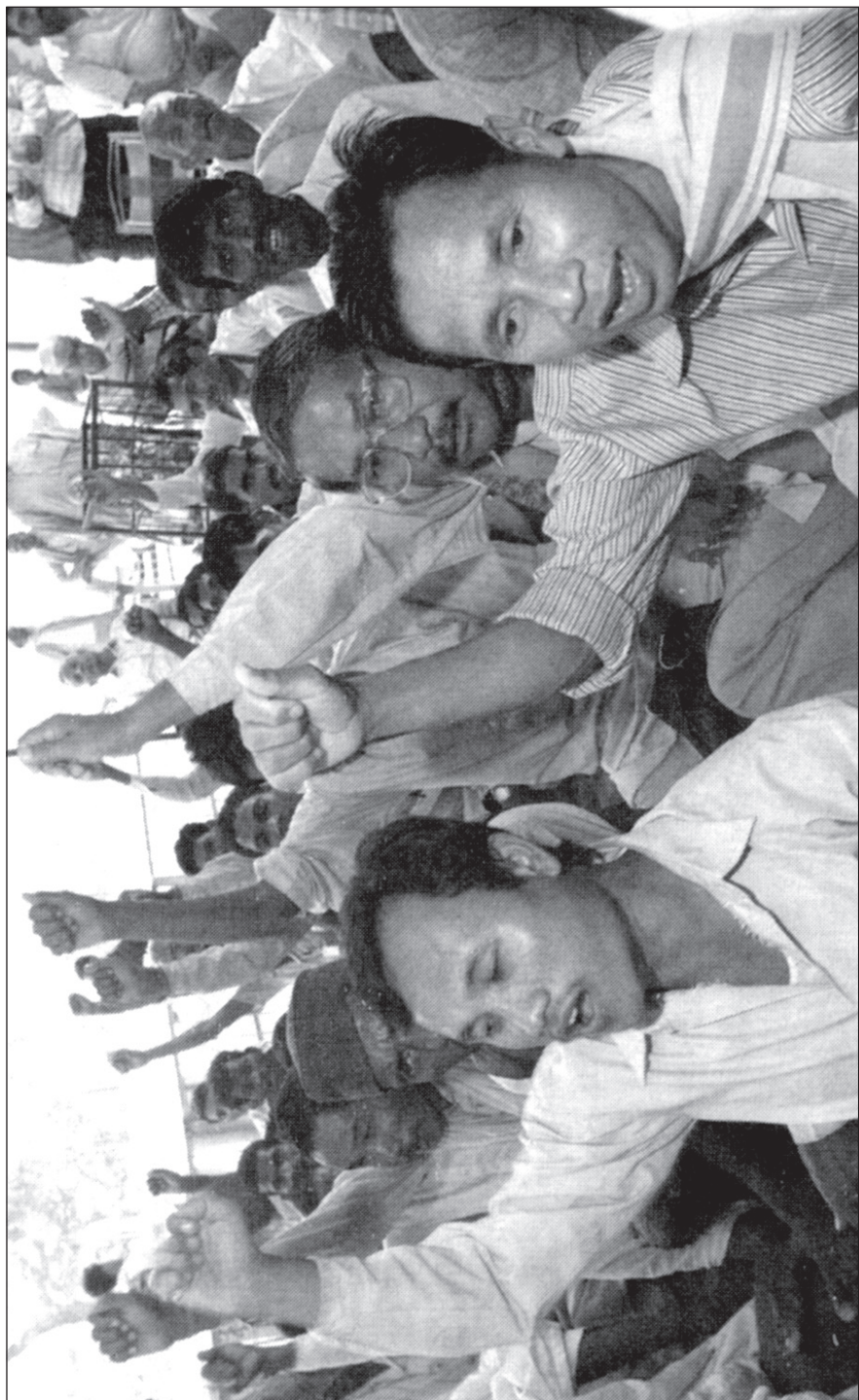
ὁ θέμα ἔχει πάρει τεράστιες διαστάσεις καὶ ἔχει γίνεи ἀντιληπτὸ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ εἶναι σὲ θέση νὰ ἀντιληφθοῦν. Εἶναι δὲ ἄκρως ἐπικαιρο, κυρίως μετὰ τὴν πρόσφατη «μαζικὴ βοήθεια» τῶν ἱεραρχιῶν διαφόρων χριστιανικῶν δογμάτων μὲ ἀφορμὴ τὴν καταστροφὴ ἀπὸ τὸ τσουνάμι τῆς 26.12.04.

Ἐπρόκειτο περὶ γενικευμένης «ἐπιχείρησης» τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἡ ὁποία, χωρὶς νὰ ἀποτελῇ ἀκριβῶς «ἱεραποστολικὴ δράση», εἶχε ὅλα τὰ χαρακτηριστικά της: ἐκμετάλλευση ἀφ' ἐνός τῶν χριστιανῶν πιστῶν μὲ ἐράνους κ.λπ. καὶ ἀφ' ἑτέρου τῆς δυστυχίας τῶν «εἰδωλολατρῶν» θυμάτων τοῦ τσουνάμι μὲ τὶς προσφορὰς κάποιων ἀναγκαίων εἰδῶν καὶ ταυτόχρονα κατάχρηση χρημάτων ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς εὐεργέτες. (Ἡ ὁργάνωση «Ἀλληλεγγύη» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀποτελεῖ μία ἀπὸ τὶς περιπτώσεις αὐτές.)

Γι' αὐτὸ θεωρήσαμε σκόπιμο νὰ μεταφέρουμε σὲ μετάφραση ἄρθρο τοῦ κ. Stephen R. Welch, ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ ἀμερικανικὸ περιοδικὸ «Free Inquiry» (Φεβρουάριος/Μάρτιος 2004, τόμος 24. ἀριθ. 2) καὶ φέρει τὸν τίτλο: «Ἀμαρτίες τῶν Ἱεραποστόλων».

“Κάθε χρόνο οἱ Ἀμερικανοὶ συνεισφέρουν ἑκατομμύρια δολλάρια στὸ ἀνθρωπιστικὸ ἔργο τῶν ὑπερπόντιων χριστιανικῶν ἀποστολῶν. Αὐτὸ τὸ ἔργο –τὸ νὰ ταῖζῃς τοὺς φτωχοὺς, νὰ ντύνῃς τοὺς γυμνοὺς, νὰ δίνῃς φάρμακα στοὺς ἀρρώστους – μοιάζει ἀνιδιοτελές, ἀγνό, ποὺ δὲν ἔχει μολυνθῇ ἀπὸ τὴν χυδαιότητα τοῦ Τύπου καὶ τὶς φτηνὲς διαμάχες στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Ἐκκλησίας. Ὅμως τὸ ἔργο τῶν ἱεραποστόλων τῆς Χριστιανοσύνης «σκιάζεται» ἀπὸ τὴν ἀμφισβήτηση καὶ τὴν ἐμπλοκὴ τους σὲ σκάνδαλα, ποὺ σχετίζονται μὲ ὑπαινιγμοὺς περὶ ληστρικῆς συμπεριφορᾶς τους ἀπέναντι σὲ ἀνθρώπους ἀδύναμους καὶ εὐάλωτους, κάτι ποὺ ἀγνοεῖ ἡ πλειοψηφία τῶν δωρητῶν, εἴτε πρόκειται γιὰ ιδιώτες εἴτε γιὰ ἐπιχειρήσεις ἢ ἰδρύματα. Παρ' ὅλο ποὺ τὰ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον φτωχὰ καὶ ἀγρόματα θύματα διαμαρτύρονται ἔντονα ἐδῶ καὶ δεκαετίες, οἱ κατηγορίες τους δὲν «κοσμοῦν» τὰ πρωτοσέλιδα τῶν ἐφημερίδων, καθ' ὅσον δὲν ἐμπεριέχουν πληροφορίες περὶ σεξουαλικῆς κακοποιήσεώς τους. Ἡ φωνὴ τους δὲν ἀκούγεται καὶ σπανίως φθάνει στὰ ἀγγλόφωνα μέσα μαζικῆς ἐνημέρωσης.

Οἱ εὐαγγελιστὲς δροῦν σὲ ἓνα μεγάλο κομμάτι τοῦ ὑπὸ ἀνάπτυξη κόσμου, ἀπὸ τὴν βόρειο Ἀφρικὴ μέχρι τὴν ἀνατολικὴ Ἀσία. Οἱ ἱεραπόστολοι, ποὺ χαράζουν τὴν στρατηγικὴ τους, ἀποκαλοῦν τὴν περιοχὴ αὐτὴ «ἀπροσπέλαστο μπλόκ» ἢ «τελευταῖο σύνορο». Στὶς ἀγροτικὲς περιοχὲς καὶ τὰ ἀπομονωμένα χωριονδάκια χωρῶν ὅπως ἡ Ἰνδία οἱ ἱεραπόστολοι σὰν πραγματεὺς συνηθίζουν νὰ περιφέρουν τὰ ἐμ-

Άκτιβιστές φωνάζουν συνθήματα κατά τη διάρκεια καθιστής διαμαρτυρίας κατά των χριστιανών ιεραποστολών, που δρογν στην Ινδία ανάμεσα στους φτωχούς και τις άπομονωμένες φυλές. Οι διαμαρτυρίες συνέπεσαν με την επίσκεψη του πάπα Ιωάννη-Παύλου Β΄ στην Ινδία.

πορεύματα τῆς γενναιοδωρίας -τρόφιμα καὶ φάρμακα- ὡς δέλεαρ μὲ ἀντάλλαγμα τὸν προσηλυτισμὸν τοὺς στὸν Χριστιανισμό. Ὅταν αὐτὲς οἱ μέθοδοι ἀποτυγχάνουν, τότε χρησιμοποιοῦνται ἀποτελεσματικώτερα μέσα, τῆς ἀπάτης καὶ τοῦ ἐκφοβισμοῦ συμπεριλαμβανομένων. Προφανῶς στὸ «ἀπροσπέλαστο μπλόκ» ἡ ἄγρα ψυχῶν εἶναι ἕνας σκοπὸς ποὺ ἀγιάζει σχεδὸν ὅλα τὰ μέσα.

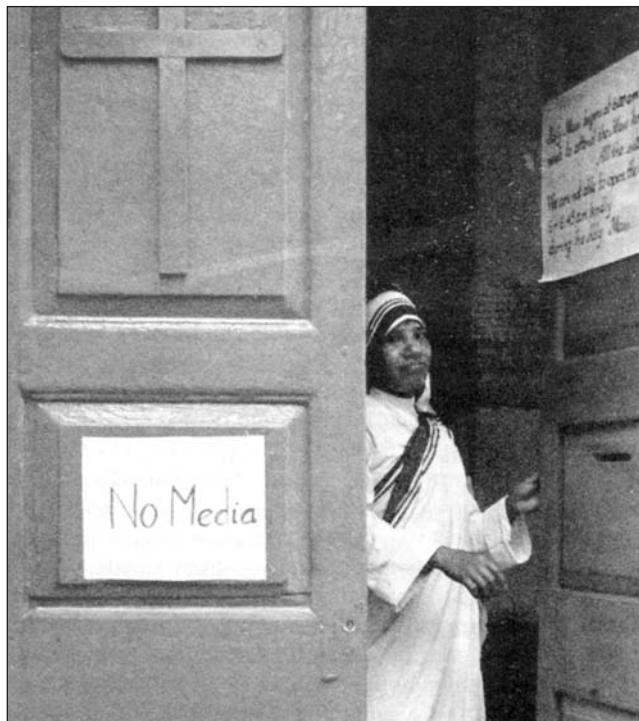
Τὸ τελικὸ σύνορο καὶ ἡ ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα

Αὐτὴ ἡ καθυπόταξη τῆς ἀνθρωπιστικῆς προσφορᾶς στὸν προσηλυτισμὸν εἶναι θέμα θεολογικόν, καθ' ὅτι οἱ χριστιανοὶ (καὶ στὴν συγκεκριμένη περίπτωσιν οἱ εὐαγγελιστές) πιστεύουν ὅτι ἐκτελοῦν θεῖα ἐντολή, δηλαδὴ νὰ διαδώσουν τὴν πίστη τους. Ταυτοχρόνως ὅμως εἶναι καὶ θέμα πολιτικῆς. Γιὰ παράδειγμα κατὰ τὴν ἐπίσκεψή του στὴν Ἰνδία (1998) ὁ Πάπας Ἰωάννης Β' δήλωσε κατηγορηματικὰ ὅτι ὁ ἐκχριστιανισμὸς τῆς Ἀσίας εἶναι μέσα στὶς ἄμεσες προτεραιότητες τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας στὴν αὐγὴ τῆς «νέας χιλιετίας». Συνέδεσε ἀνοικτὰ τὰ σχέδια τοῦ Βατικανοῦ γιὰ τὴν περιοχὴ μὲ τὴν «κατάκτηση» (ἐκχριστιανισμὸς) τῆς Ἀμερικῆς τὸν 16ο καὶ 17ο αἰῶνα. «Ὁ λόγος του», λέει ὁ Σανὰλ Ἐνταμαρούκου, ἰδρυτῆς τῆς Διεθνoῦς τῶν Ὁρθολογιστῶν, ποὺ ἐδρεῖε στὸ Νέο Δελχί, «δὲν ἀφήνει περιθώριο γιὰ παρερμηνεῖς. Μιλᾷ ξεκάθαρα γιὰ προσηλυτισμὸν τῶν Ἰνδουιστῶν. Τίποτε λιγώτερο».

Σ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα κινοῦνται καὶ οἱ «στρατιῶτες» τῆς Ἐκκλησίας. Ὅπως μᾶς βεβαίωσε ὁ «Πῶλ» (ζήτησε νὰ μὴν ἀποκαλυφθῇ τὸ ἀληθινὸν του ὄνομα), ἱεραπόστολος στὴν Βομβάη, τόσο αὐτὸς ὅσο καὶ οἱ «συνάδελφοί» του στὴν Ἰνδία ἔχουν σαφεῖς ὁδηγίες ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρους τους, νὰ ἀφιερωθοῦν ὁλοκληρωτικὰ στὴν διαδικασία τοῦ προσηλυτισμοῦ καὶ νὰ μετέλθουν παντὸς μέσου, προκειμένου νὰ προσηλυτίσουν τοὺς «εἰδωλολάτρεις». Μὲ τέτοιον εἶδους ἐντολὲς παραβλέπονται οἱ ὁποῖες συνέπειες. «Ἐκεῖνο ποὺ μετρᾷ εἶναι τὸ νὰ προσηλυτίσουμε ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο κόσμον καὶ ὅχι τὸ πῶς», τονίζει ὁ «Πῶλ».

Στὴν Ἰνδία, ὅπου τὸ ἔδαφος γιὰ προσηλυτισμὸν εἶναι πρόσφορο, οἱ μέθοδοι ποὺ χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ ἱεραποστόλους ὅπως ὁ «Πῶλ» ἔχουν προκαλέσει τὴν πικρία καὶ τὴν ἀγανάκτηση τῶν «εἰδωλολατρῶν». Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο προφανῶς ἔχει ἐρεθίσει εἶναι ἡ ἀδίστακτη σκόπευση τῶν πλέον εὐάλωτων μελῶν μιᾶς κοινωνίας, τῶν παιδιῶν. Οἱ ἱεραπόστολοι ἔχουν ἐπὶ μακρὸν ἐπωφεληθῇ τῆς ἐξουσίας ποὺ ἀσκοῦν πάνω στὴν νεολαία τῆς Ἰνδίας μέσῳ τῶν ἑκατοντάδων νοσοκομείων, σχολείων καὶ ὁρφανοτροφείων ποὺ διοικοῦνται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν. Γιὰ παράδειγμα σὲ μία ἀναφορά του τὸ 1923 πρὸς τὴν Ρώμην, ποὺ ἔφερε τὸν χαιρεκάκο καὶ ἀναίσχυντο τίτλο «Τὰ πνευματικὰ ὀφέλη ἀπὸ τὸν λιμὸν καὶ τὴν χολέρα», ὁ ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Ποντισερὸν ἀνέπτυξε τὰ «θανματουργὰ» ἀποτελέσματα τοῦ λιμοῦ σὲ τοπικὸ νοσοκομεῖο, ὅπου «ἔρρεαν ποταμοὶ ἱεροῦ ὕδατος (βαπτίσματος) καὶ πεινασμένα παιδάκια πετοῦσαν μαζικὰ πρὸς τὸν οὐρανόν». «Ἐνα νοσοκομεῖο προσφέρει ἔτοιμο ποίμνιον», ὑποστηρίζεται στὴν ἀναφορά. «Δὲν χρειάζεται νὰ τοὺς ἀναζητήσῃ κανεὶς. Χάρις στὶς μολύνσεις ἔρχονται μόνοι τους.»

Οἱ οικονομικὲς καταχρήσεις τῆς Ἐκκλησίας εἶχαν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ὑπέρβαση κατὰ ἕνα δισεκατομμύριο δολλάρια τὸν χρόνο τοῦ συνολικοῦ εἰσοδήματος (ἐκ τῶν ἐράνων τῶν πιστῶν) ἀπὸ τὶς δραστηριότητες τῶν ἱεραποστόλων.

«Αδελφή», πού ἀνήκει στὸ τάγμα «Ἱεραπόστολοι τῆς Ἀγαθοεργίας», κλείνει τὴν κυρία εἴσοδο τοῦ «Μητρικοῦ Σπιτιοῦ» στὴν Καλκούτα: Προσέξτε τὴν ἀπαγόρευση εἰσόδου στὰ μέσα μαζικῆς ἐνημέρωσης.

Ἀπάτες καὶ ἄλλες παράνομες καὶ ἀνῆθικες μέθοδοι

Μὲ τὴν ὑπόσχεση ὅτι θὰ παράσχει στὰ παιδιά τους ἐκπαίδευση, στέγη καὶ τροφή στὴν ἱεραποστολή τοῦ «Ἁγίου Ἐμμανουήλ» στὸ Ρατζαστάν (ἀπομακρυσμένη περιοχή στὰ βορειοδυτικὰ τῆς Ἰνδίας), ἓνας καθολικὸς ἱερέας ἀπὸ τὴν ἐπαρχία τοῦ Ναγκαλάντ χρέωσε τοὺς γονεῖς 10.000 ρουπίες γιὰ τὸ κάθε ἓνα (περίπου \$250 δολλάρια ΗΠΑ). Τὸ ποσὸν πὺν ζητοῦσε ὁ ἱερέας ἦταν φυσικὰ μεγάλο, ἀλλὰ οἱ γονεῖς θεώρησαν ὅτι ἄξιζε τὸν κόπο νὰ τὸ καταβάλουν, προκειμένου νὰ στείλουν τὰ παιδιά τους σὲ ἓνα δυτικῶν προδιαγραφῶν σχολεῖο. Ὡστόσο κάποιοι ἀπ' αὐτοὺς ταξίδεψαν μέχρι τὸ Ρατζαστάν, γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὰ παιδιά τους, ὅπου σοκαρισμένοι διεπίστωσαν ὅτι δὲν ἦταν ἐγγεγραμμένα σὲ κανένα σχολεῖο. Εἶχαν τοποθετηθῇ σὲ ὄρφανοτροφεῖο. Ὁ ἱερέας πὺν διηύθυνε τὸ ὄρφανοτροφεῖο ἰσχυρίσθηκε ὅτι εἶχε πληρώσει στὸν συνάδελφό του ἀπὸ τὸ Ναγκαλάντ 5.000 ρουπίες γιὰ τὸ κάθε παιδί καὶ μάλιστα ζήτησε νὰ τοῦ καταβληθῇ τὸ ποσὸν αὐτὸ ἀπὸ τοὺς γονεῖς, πρὶν ἐπιτρέψῃ στὰ παιδιά νὰ ἐπιστρέψουν σὺς οἰκογένειές τους.

Τὰ θύματα τέτοιων ὑποθέσεων εἶναι συνήθως μέλη ἰνδουϊστικῶν φυλῶν, ἀπὸ τὶς πλέον ἀπομονωμένες καὶ ὑποβαθμισμένες περιοχὲς τῆς Ἰνδίας, οἱ ὁποῖες μάλιστα ἔχουν κρατήσῃ τὴν ἰδιαιτερότητα καὶ τὰ τοπικά τους ἔθιμα. Ἀγράμματοι καὶ ἀπελπιστικά φτωχοὶ ἄνθρωποι ἀποτελοῦν τὸν πρῶτο στόχο τῶν ἱεραποστολῶν γιὰ προσπλητισμό.

Ὁ ἀγνωστικιστὴς ρήτορας τοῦ 19ου αἰῶνα Ρόμπερτ Γκρήν Ἰνγκερσολ ἔδωσε τὴν ἀκόλουθον συμβουλὴ στοὺς Ἀμερικανοὺς μεθοδιστὲς, τοὺς σημαντικώτερους ἱεραποστόλους τῆς ἐποχῆς :

«Ἡ συμβουλὴ μου στοὺς μεθοδιστὲς: νὰ προσφέρουν τὸ ἐλάχιστο καλὸ ποὺ μποροῦν νὰ προσφέρουν ἐδῶ καὶ τώρα. Εἶναι βάρβαρο νὰ κηρύττουμε τὸ Εὐαγγέλιο σὲ ἄλλους ἀνθρώπους, τὴν στιγμή ποὺ ἀργοπεθαίνει (τὸ Εὐαγγέλιο) ἀκόμη καὶ ἐδῶ καὶ νὰ γεμίζουμε τὰ φτωχὰ τοὺς μυαλὰ μὲ βλακώδη δόγματα καὶ παράλογες πεποιθήσεις, ποὺ οἱ ἔξυπνοι ἀνθρώποι ἔχουν ξεπεράσει καὶ ἀπορρίψει.»

[Ἀπὸ συνέντευξη ποὺ δόθηκε στὴν ἐφημερίδα «The Press»
στὸ Κλίβελαντ τοῦ Ὁχάιο τὴν 12η Νοεμβρίου τοῦ 1891.]

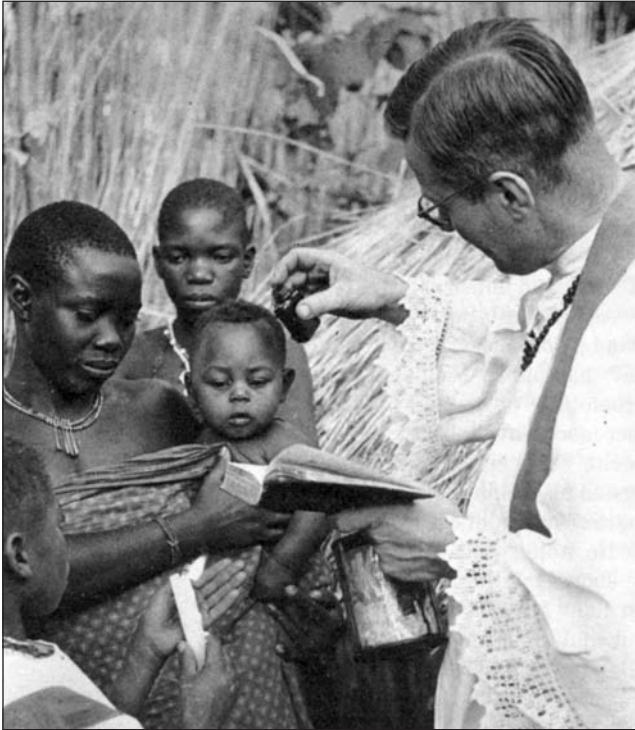
Τόσο οἱ ρωμαιοκαθολικοὶ ὅσο καὶ οἱ προτεστάντες εἶναι ἰδιαίτερος ἐπιθετικοὶ στὴν προσπάθειά τους νὰ προσηλυτίσουν τοὺς γηγενεῖς. Ἀδίστακτα ἐκμεταλλεύονται τὰ ἔθιμα, τὶς ἀντιλήψεις καὶ τὴν οἰκονομικὴ δυσπραγία, ποὺ τοὺς κάνουν νὰ βλέπουν τὴν γυναῖκα ὡς βάρος. Ὡθοῦν τὶς μητέρες νὰ «ξεφορτωθοῦν» τὰ νεογέννητα κορίτσια τους, μὲ τὴν ὑπόσχεση ὅτι κάποια δυτικὴ οἰκογένεια θὰ τὰ υἱοθετήσῃ καὶ θὰ ζήσουν μία πολὺ καλύτερη ζωὴ. Ἡ μητέρα συνήθως πληρώνεται μὲ 70 δολλάρια γιὰ τὸ παιδί της, ποὺ υἱοθετεῖται ἀπὸ δυτικούς γονεῖς, οἱ ὁποῖοι μὲ τὴν σειρὰ τους κάνουν μία «δωρεά» 2.500 δολλαρίων ΗΠΑ στὴν ἱεραποστολή.

Ἀντὶ δηλαδὴ νὰ βοηθήσουν στὴν βελτίωση τῶν συνθηκῶν ζωῆς αὐτῶν τῶν παιδιῶν τοὺς παρέχουν «κίνητρα» γιὰ νὰ ἐκχριστιανισθοῦν. Δὲν πρόκειται γιὰ καινούρια πρακτικὴ. Τὴν ἐποχὴ τῶν Πορτογάλων εἰσβολῶν οἱ Ἰησουῖτες πληρώναν τοὺς ἰνδουῖστες κατὰ ἑκατοντάδες, γιὰ νὰ συμμετάσχουν σὲ μαζικὲς βαπτίσεις. Οἱ σύγχρονες μέθοδοι εἶναι πιὸ ἐκλεπτυσμένες: ἡ ἀγορὰ πιστῶν γίνεται μὲ τροφή, φάρμακα, ὑποσχέσεις καὶ μικροδάνεια. Τὰ προγράμματα δανεισμοῦ μικροποσῶν γίνονται ὅλο καὶ πιὸ δημοφιλῆ, καθ' ὅτι παρέχουν μεγαλύτερο εἰσόδημα ἀλλὰ καὶ κῦρος στὶς ἱεραποστολές.

Τὸ νὰ ταΐξῃς τοὺς πεινασμένους καὶ νὰ φροντίξῃς τοὺς ἀρρώστους δὲν συνιστᾷ ποινικὸ ἀδίκημα. Εἶναι σίγουρο ὅμως ὅτι ἀπουσιάζει παντελῶς τὸ ἥθος, δεδομένου ὅτι τὰ μέλη αὐτῶν τῶν φυλῶν, οἱ ἀθίγγανοι («ντάλιτς»), δὲν ἔχουν ἀντίληψη τῆς ἔννοιας τοῦ θρησκευτικοῦ προσηλυτισμοῦ. Ἔτσι κι ἀλλιῶς ἡ ἔννοια τοῦ προσηλυτισμοῦ εἶναι ἄγνωστη στὸν Ἰνδουισμό. Ἀντιλαμβανόμενος τὴν πρακτικὴ αὐτὴ ὁ Μ. Γκάντι μίλησε χωρὶς ὑπεκφυγές: «Εἶμαι ἀγανακτισμένος ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο οἱ ἱεραπόστολοι “προσεγγίζουν” ἀνθρώπους ἐντελῶς ἀγράμματους. Προκειμένους νὰ πετύχουν ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερους προσηλυτισμούς, ὑπόσχονται ἐπίγειους παραδείσους καὶ δεσμεύονται γιὰ πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν μποροῦν νὰ πραγματοποιήσουν».

Σὲ κάθε περίπτωση δὲν μπορούμε νὰ μιλοῦμε γιὰ φιλανθρωπία ἢ ἀγαθοεργίες.

«Ἄν οἱ ἰνδουῖστες θεωροῦν ὅτι ἡ προσφορὰ χρημάτων, τροφῆς ἢ ρούχων στὰ γυνά τους παιδιά μὲ ἀντάλλαγμα τὴν πίστη πρὸς τὸν Χριστὸ εἶναι ἀνήθικη, τότε τί νὰ πῶ; Ὅλες οἱ ὀργανώσεις καὶ ὅλοι οἱ ἱεραπόστολοι αὐτὴ τὴν τακτικὴ ἀκολουθοῦν, αὐτὲς τὶς ὁδηγίες ἔχουμε, δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος νὰ τὰ καταφέρουμε, ἔστω κι ἂν φαίνεται ἀνήθικο», λέει ὁ «Πῶλ».

*Χριστιανός ιεραπόστολος
βαπτίζει παιδί σε αφρικα-
νική χώρα στην δεκαετία
του 1950. (Φωτογραφία
του «Free Inquiry».)*

Ἡ προτροπὴ γιὰ ἄσκηση βίας

Τὸ χωριὸ Ν. Τιούπι βρίσκεται μέσα σὲ μία δασώδη κοιλάδα στὴν βορειοανατολικὴ ἐπαρχία τοῦ Ἀρουνάκαλ Πραντές. Συνορεύει μὲ τὴν ἐπαρχία τοῦ Νάγκαλαντ, ὅπου ἐδῶ καὶ δεκατίες ἔχει ξεσπάσει ἐμφύλιος πόλεμος ἀνάμεσα στὴν ἰνδικὴ κυβέρνησις καὶ τοὺς αὐτονομιστὲς τῆς Νάγκα. Ἕνας προτεστάντης ἱερέας ἄνοιξε ἓνα δημοτικὸ σχολεῖο στὴν περιοχὴ καὶ κήρυττε τὸ Εὐαγγέλιο μὲ ἀνάξια λόγον ὅμως «ἀποτελέσματα». Ἐνέτεινε λοιπὸν τὶς προσπάθειές του καὶ σὲ πιδὸ ἀπομονωμένες περιοχές. Ἀποτυγχάνοντας ἐκ νέου νὰ ξεριζώσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν παραδοσιακὴ τους πίστι, ἔπαιξε τὸ τελευταῖο του χαρτί.

Σύμφωνα μὲ τοὺς χωρικοὺς τὸ νέο κήρυγμα τοῦ πάστορα εἶχε ὡς ἑξῆς: Ὅποιος δὲν γινόταν χριστιανὸς μέσα σὲ ἐνάμισιν μῆνα θὰ εἶχε προβλήματα... Στὴν προειδοποίησή του ἐπικαλέσθηκε τὸ Ἐθνικὸ Σοσιαλιστικὸ Συμβούλιο τῆς Νάγκαλαντ, δηλαδὴ τοὺς ἑνοπλοὺς τῆς Νάγκαλαντ, οἱ ὁποῖοι χρησιμοποιοῦσαν λίαν ἀποτελεσματικὲς μεθόδους ὅπως οἱ ἀπαγωγὲς καὶ ἡ ἄρπαγὴ χρημάτων. Οἱ κάτοικοι τοῦ Ν. Τιούπι ἔλαβαν τὸ μήνυμα τοῦ πάστορα: Γίνετε χριστιανοὶ τώρα, εἰδάλλως οἱ τρομοκράτες θὰ κτυπήσουν τὴν πόρτα σας.

Δυστυχῶς τέτοιον εἶδος συμπεριφορὰ δὲν χαρακτηρίζει μόνον τοὺς ἱερωμένους. Οἱ «νεοφώτιστοι» παρουσιάζουν τὴν «νεύρωση τοῦ προσήλυτου», σύμφωνα μὲ τὸν Β. Σ. Ναϊπὼλ. Τί σημαίνει αὐτὸ ; Πολλοὶ πρῶην ἰνδονήστες, στὴν προσπάθειά τους νὰ δείξουν τὴν ἀφοσίωσή τους στὴν νέα τους πίστι, δείχνουν ἀπροκάλυπτη ἐχθρότητα

σ' εκείνην πού ἐγκατέλειψαν. Αὐτὴ ἡ ἐχθρότητα συνήθως ἐκφράζεται μὲ ὑποτιμητικούς χαρακτηρισμούς: καλοῦν τοὺς Ἰνδουϊστὲς «εἰδωλολάτρες» καὶ τὸν Ἰνδουϊσμό «δαμονικό». Πολὺ συχνὰ ὑπάρχει κλιμάκωση τῆς περιφρόνησης, ἡ ὁποία πλέον ἐκφράζεται μὲ βία: διακόπτουν Ἰνδουϊστικὲς γιορτές, ἐνοχλοῦν «ἀνυπάκοα» μέλη τῆς οἰκογενείας τους ἢ γείτονες καὶ βεβηλώνουν Ἰνδουϊστικοὺς ναοὺς.

Ἡ ἔνταση μεταξὺ τῶν προσήλυτων στὸν Χριστιανισμό καὶ τῶν Ἰνδουϊστῶν γειτόνων τοὺς ἀπασχόλησε καὶ τὸν Τύπο στὸ Ντάνγκς, μία περιοχὴ στὴν ἐπαρχία τοῦ Γκουτζουράτ. Αὐτὴ ἡ διαμάχη πῆρε τέτοιες διαστάσεις, ὥστε ἀκόμη καὶ μέλη τῆς ἴδιας οἰκογενείας ἀποφάσισαν νὰ ζοῦν χωριστά. Τὸ 1999 ἡ Ἑθνικὴ Ἐπιτροπὴ Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων τῆς Ἰνδίας ἀποφάσισε τὴν διενέργεια ἔρευνας σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημα. Σοβαρώτατες καταγγελίες ἔγιναν ἀπὸ τὸν Τζελουμπάι Ναγιάκ, ἐπιστήμονα μὲ κῦρος καὶ ὁπαδὸ τοῦ Γκάντι, ὁ ὁποῖος δούλεψε ὡς κοινωνικὸς λειτουργὸς στὸ Ντάνγκς γιὰ πάνω ἀπὸ 50 χρόνια.

Ὁ Ναγιάκ ὑπεστήριξε ὅτι ἡ ρίζα τοῦ κακοῦ βρισκόταν στὴν δράση τῶν χριστιανῶν ἱεραποστόλων. Ὅπως δήλωσε ὁ Ναγιάκ, τὰ προηγούμενα τρία χρόνια ὑπῆρξαν τοὐλάχιστον 15 περιπτώσεις, κατὰ τίς ὁποῖες οἱ χριστιανοὶ προσήλυτοι «ὑπὸ τὴν ἐπίδραση τῶν κατηχητῶν τους» βεβήλωσαν ἀγάλματα τοῦ Ἰνδουϊστῆ ἀγίου Χανουμάν, ὁ ὁποῖος λατρενόταν ὡς ἡ ἐνσάρκωση τοῦ Ἰνδουϊστῆ θεοῦ Σίβα, ὑπηρετῆ τοῦ Βισνοῦ, ἀπὸ τίς φυλὲς τοῦ Ντάνγκς γιὰ πολλὰς γενιές. «Υπῆρξε περιστατικό», εἶπε, «ὅπου οἱ χριστιανοὶ οὖρσαν στὸ ἄγαλμα τοῦ Χανουμάν (κάποια ἄλλη φορὰ ἔσπασαν τὸ ἄγαλμα τοῦ Χανουμάν καὶ πέταξαν τὰ κομμάτια του στὸ ποτάμι). Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφθανε ἡ βεβήλωση», συνέχισε ὁ Ναγιάκ, «οἱ προσήλυτοι προκάλεσαν τὴν ὀργὴ τῶν Ἰνδουϊστῶν γειτόνων τοὺς ἀποκαλώντας ἐπανειλημμένως τοὺς ἀγίους τοῦ Ἰνδουϊσμοῦ «σατανᾶδες». Καὶ αὐτὸ ἔγινε φυσικὰ ὑπὸ τὴν ἐπίδραση τῶν κατηχητῶν τους». Ἀπ' ὅ,τι φαίνεται, οἱ γηγενεῖς χριστιανοὶ ἱερωμένοι ἦσαν πρῶην Ἰνδουϊστῆς, οἱ ὁποῖοι προσεβλήθησαν ἀπὸ τὴν «νεύρωση τοῦ προσήλυτου».

Ποιά εἶναι τὰ ὀφέλη;

Ἀναμφίβολα οἱ εὐαγγελιστὲς ἔχουν ταῖσει καὶ ντύσει χιλιάδες ἀνθρώπους στὸν ὑπὸ ἀνάπτυξιν κόσμον. Ὅμως τὸ ἐρώτημα παραμένει: ἡ δράση τῶν χριστιανῶν ἱεραποστόλων βελτίωσε ἢ χειροτέρεψε τὴν ζωὴ τους;

Σύμφωνα μὲ τὰ στοιχεῖα τοῦ Κέντρου Ἑρευνας Ἐκχριστιανισμοῦ τοῦ Κόσμου (WERC), ὑπάρχουν πάνω ἀπὸ τέσσερις χιλιάδες ἱεραποστολές.

Συνολικὰ ἀπασχολοῦνται 434.000 ἱεραπόστολοι καὶ γιὰ τὸν εὐαγγελισμό τῆς ὑψηλοῦ δαπανῶνται ἑτησίως 18 δισεκατομμύρια δολλάρια ! Κι ὅμως (πάντα σύμφωνα μὲ τὰ στοιχεῖα τοῦ προαναφερθέντος κέντρου ἔρευνας) τὰ ἀποτελέσματα εἶναι πενιχρά. Τὰ ἐξοδα γιὰ τὴν λειτουργία τῶν ἱεραποστολῶν υπερβαίνουν τὰ ἔσοδα κατὰ ἓνα δισεκατομμύριο δολλάρια τὸ χρόνο καὶ ὁ στόχος τῆς Ἐκκλησίας γιὰ ἐκχριστιανισμό τοῦ κόσμου δὲν ἔχει ἐπιτευχθῆ.

Στὸ μεταξὺ τὸ ἐπίπεδο ζωῆς τοῦ χριστιανικοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ἰνδίας παραμένει ἐξαιρετικὰ χαμηλό. «Παρὰ τὰ κροκοδείλια δάκρυα ποὺ χύνουν γιὰ τοὺς καταπιεσμένους», λέει ὁ Ἐνταμαρούκου, «καὶ ἀντίθετα μὲ τὰ παχιά λόγια τῶν ἱεροκηρύκων, ὅτι δηλαδή ὁ Χριστιανισμὸς φέρνει δικαιοσύνη καὶ ἰσότητα στοὺς «ἀθίγγανους» (dalits),

Founded 1954 (50 Years of Service)

Masihi Sahitya Sanstha

Head Office : 70, Janpath, New Delhi-110 001, Ph. : 23320373, 23320253

Branch Office : 42 Khan Market, New Delhi-110 003, Ph. : 24698697

HINDI AND ENGLISH PUBLICATION LIST 2004-2005, E-mail : mssdelhi@vsnl.net

(Titles not included are now Out of Print)

This list may be used as an order form for any of the books listed. Simply indicate the number of copies required of any title in the space provided. PLEASE NOTE SOME PRICES HAVE CHANGED.

MSS Golden Jubilee Publications

Qty.	Hindi Titles	English Titles	Pages	Prices
.....	आठ लघु नाटक	8 Small Dramas	88	10.00
.....	आत्मिक मार्ग दर्शन	Finding God's will	80	10.00
.....	बलिदान	Pathway of Glory	128	20.00
.....	बैजनी वस्त्र	The Purple Robe	104	10.00
.....	बाइबल सर्वेक्षण	Bible Survey	704	200.00
.....	बेदादी के गीत	Revival Songs	64	10.00
.....	बाइबल टीका, डी.सी. फ्लेमिंग प्रेरि, 2 कुरि.	By D.C. Fleming	222	20.00
.....	बाइबल शब्दकोश	Bible Dictionary	588	300.00
.....	बुन्देलखण्ड की डॉ. ग्रेस	Dr. Grace of Bundel Khand	55	10.00
.....	बाइबल के सौ पाठ	Hundred Bible Lessons	510	100.00
.....	बेनहूर	Ben Hur	240	30.00
.....	चीन में चर्च	Church in China	150	10.00
.....	हम सब गवाह हैं	We are all witnesses	62	10.00
.....	हिमालय की सैर	Himalayan Holiday	62	10.00
.....	हसीन धोखा	Beautiful Deception	80	10.00
.....	जंगल डाक्टर की कहानियां	Jungle Dr. Fables	80	10.00
.....	जंगल डाक्टर की बंदर की कहानियां	Jungle Dr. Monkey Tales	96	10.00
.....	जंगल डाक्टर की गैंडे की कहानियां	Jungle Dr. Rhino Rumbings	96	10.00
.....	जंगल डाक्टर रस्सा खिंचाई	Jungle Dr. Tug of War	96	10.00
.....	जंगल डाक्टर की दरियाई घोड़े की कहानियां	Jungle Dr. Hippo Happenings	100	10.00
.....	जगत की ज्योति	Light of the World	112	25.00
.....	जब महिलाएं प्रार्थना करती हैं तो...	What Happnes When Women Pray	96	15.00
.....	जीवन क्रान्ति	Lives Transformed	90	10.00
.....	मसीही जीवन के उन्मलि के सिद्धांत	Principles of Christian Growth	25	25.00

Φωτοτυπία καταλόγου ιεραποστολικού χριστιανικού βιβλιοπωλείου του Νέου Δελχί: Από «Λεξικά της Βίβλου» έως «Εκατό Βιβλικά Μαθήματα» για τη σωτηρία των ψυχών των πτωχών τῷ πνεύματι καὶ ἐξαθλιωμένων τῷ σώματι Ἰνδῶν.

μετὰ τὸν ἐκχριστιανισμό τους ἐκείνοι διαπιστώνουν ὅτι παραμένουν τὸ ἴδιο “ἀθίγγανοι” ὅσο ἦταν καὶ ὡς Ἰνδουϊστὲς.»

Αὐτὸ ποὺ καταφέρνουν οἱ ἱεραπόστολοι εἶναι νὰ ἀντικαταστήσουν κάποιες προκαταλήψεις μὲ ἄλλες. Παραμύθια περὶ θαυματουργῶν θεραπειῶν ἀκόμη καὶ περὶ ἐξορκισμῶν ἀκούγονται συχνὰ στὶς τάξεις τῶν «νεοφώτιστων». Σὲ μία τυπικὴ μαρτυρία τοῦ εἶδους μία γυναῖκα, πρώην πιστὴ τοῦ Ἰνδουϊσμοῦ, ἰσχυρίσθηκε ὅτι ἔχασε τὸ φῶς της μετὰ ἀπὸ ὑψηλὸ πυρετό. Ὁ ἄνδρας της χρησιμοποίησε τὰ μαγικά ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ Ἰνδουϊστὲς, ἀλλὰ δὲν κατάφερε νὰ τὴν θεραπεύσῃ. Ἀπὸ τὴν στιγμή ὅμως ποὺ «δέχθηκε τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ὑποσχέθηκε νὰ μὴν λατρεύῃ εἰδῶλα», συνέβη τὸ θαῦμα καὶ ἀνέκτησε τὴν ὄρασίν της. «Τώρα», εἶπε, «εἶμαι καλὰ καὶ ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας μου πιστεύουν στὸν Ἰησοῦ Χριστό». Μὲ λίγα λόγια ἡ ὑποτιθέμενη λατρεία τῶν εἰδώλων ἀντικαταστάθηκε ἀπὸ τὴν λατρεία τῆς Βίβλου, οἱ Ἰνδοὶ θεοὶ ἀντικαταστάθηκαν ἀπὸ τοὺς διαβόλους καὶ ἡ μαγεία ἀπὸ τὸ δόγμα. Στὸ μεταξὺ οἰκογένειες χωρίζονται, φουντώνουν ἔριδες ἀνάμεσα στὰ μέλη τῶν διαφόρων κοινοτήτων καὶ οἱ ντόπιες παραδόσεις, ὅχι λιγώτερο ἱερὲς ἀπὸ αὐτὲς ποὺ προσπαθοῦν νὰ τοὺς ἐπιβάλουν, ἀντιμετωπίζονται μὲ καταφρόνηση χάριν τῆς ἰδεολογίας τοῦ φθόνου ποὺ στόχο ἔχει τὴν ὁμογενοποίηση τοῦ κόσμου.”

Μετάφραση: Ἄρτεμις Γεωργιάδου

ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ...

Στὸ βιβλίό ποὺ διδάσκεται στὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα τῆς Ἑλλάδος διαβάζουμε:

“Βρισκόμαστε στὰ 49 μ.Χ. Οἱ λίγοι χριστιανοὶ τῶν Λύστρων ἔχουν μία χαρά! Περιμένουν τὸ διδάσκαλό τους. Ναι, ὁ Παῦλος κάνει τὴν δεύτερη ἱεραποστολικὴ περιοδεία. Ἐπισκέπτεται καὶ πάλι τίς πόλεις ποὺ εἶχε κηρύξει. Θέλει νὰ δῇ τοὺς χριστιανούς, νὰ τοὺς ἐνισχύσῃ καὶ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν πρόδοδό τους. Ὅλοι τὸν περιμένουν μὲ λαχτάρα. Μὰ ἀπ’ ὅλους πιὸ πολὺ ὁ νεαρὸς Τιμόθεος.

» Αὐτὸ ποὺ τοῦ λέει ὁ Τιμόθεος, τὸν χαροποιεῖ. Τόσον καιρὸ ζητᾷ συνεργάτες ὁ Παῦλος. Τὸ ἔργο ἔχει ξαπλωθῇ. Μόνος του δὲν ἐπαρκεῖ. Πρέπει νὰ τὸν βοηθήσουν κι ἄλλοι. Καὶ νά, τώρα ἀκούει τὸν μυστικὸ πόθο τοῦ Τιμοθέου.

» – Θέλω κι ἐγὼ νὰ γίνω ἱεραπόστολος. Ἄν μὲ θεωρῇτε ἄξιο, νὰ σᾶς ἀκολουθήσω παντοῦ, ὅπου κι ἂν πάτε. Πόθος μου εἶναι νὰ ὑπηρετήσω τὸν Σωτῆρα μας καὶ Λυτρωτὴ μας Χριστό.

» – Παιδί μου, τοῦ λέει ὁ Παῦλος, καλὸς καὶ ἅγιος ὁ πόθος σου. Ὁ Κύριος τὸν φύτεψε μέσα σου. Μὰ πρέπει νὰ ρωτήσουμε καὶ τὸ σπίτι σου, τὴ μητέρα σου καὶ τὴ γιαγιά σου.

» Κι οἱ δύο μαζί παίρνουν τώρα τὸ δρόμο γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Τιμοθέου. Οἱ δύο εὐλαβεῖς γυναῖκες ἀκοῦνε μὲ συγκίνηση τὸ σχέδιο τοῦ παιδιοῦ τους. Ἐνα τὸ εἶχαν. Ἦταν ὁ μόνος προστάτης τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὸν ἀγαποῦσαν πολὺ. Κι ὅμως δὲν φέρουν ἐμπόδιο. Μὲ προθυμία προσφέρουν τὸν Τιμόθεο στὴν ὑπηρεσία τοῦ Κυρίου.”

B.M.

«ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»: ΜΙΑ ΓΙΓΑΝΤΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ

[Τα κατωτέρω στοιχεία ελήφθησαν από το επίσημο βιβλίο της Εκκλησίας της Ελλάδος «*Δίπτυχα της Εκκλησίας της Ελλάδος 2005*», έκτάσεως 1150 σελίδων περίπου.]

εράστια είναι η εκκλησιαστική περιουσία σύμφωνα με τα τελευταία στοιχεία, που είδαν το φως της δημοσιότητας, 'Η Εκκλησία είναι βασικός μέτοχος της 'Εθνικής Τράπεζας με 4 εκατομμύρια μετοχές. Διαθέτει 855.730 στρέμματα αγροτικών και δασικών εκτάσεων, στα όποια δεν περιλαμβάνονται τα μικρότερα των 50 στρεμμάτων ακίνητα. Στην Αθήνα διαθέτει 155 διαμερίσματα, 146 γραφεία και 57 καταστήματα συνολικής επιφανείας 55.554 τετραγωνικών μέτρων. 'Η Εκκλησία έχει οργανώσει ένα γιγάντιο δίκτυο οικονομικών υπηρεσιών, στο οποίο απασχολείται πλήθος ανθρώπων. Το δίκτυο αυτό σ'ας παρουσιάζουμε στο παρόν άρθρο.

Η Δ.Ι.Σ. (Διαρκής 'Ιερά Σύνοδος) έχει συστήσει δώδεκα επιτροπές και δώδεκα ειδικές επιτροπές, οι οποίες ασχολούνται με διάφορα θέματα (π.χ. θείας λατρείας και ποιμαντικού έργου, αιώσεων, μελέτης αρχαιολατρίας - νεοειδωλολατρίας, δημοσίων σχέσεων κ.ά.) με προέδρους διάφορους μητροπολίτες. Για τα οικονομικά θέματα έχει συσταθεί η Συνοδική 'Επιτροπή επί των Οικονομικών Θεμάτων, στην οποία πρόεδρος είναι ο 'Ιδιος ο κ. Χριστόδουλος.

- 'Η **Εκκλησιαστική Κεντρική 'Υπηρεσία Οικονομικών (Ε.Κ.Υ.Ο)** διαθέτει τις 10 Διευθύνσεις και Γραφεία, που φαίνονται στο οργανόγραμμα της **έναντι σελίδας**, στις οποίες εργάζεται μεγάλος αριθμός λαϊκών ή κληρικών.
- Διά της από 11 Δεκεμβρίου 2001 αποφάσεως της Δ.Ι.Σ. συστάθηκε η **Ανωτάτη 'Ελεγκτική 'Επιτροπή της Εκκλησίας της Ελλάδος** με κύριο σκοπό τον έλεγχο των άνω των 300.000 € συμβάσεων.
- Διά της από 12 Μαΐου 2004 αποφάσεως της Δ.Ι.Σ. συστάθηκε η **Ανωτάτη 'Επιτροπή 'Εμπειρογνομόνων** με σκοπό την έρευνα, τη μελέτη και την διατύπωση εισηγήσεων επί φορολογικών (φοροτεχνικών) θεμάτων και ειδικών θεμάτων αφορώντων στην αξιοποίηση της περιουσίας της Εκκλησίας (αγροτικού, δασικού ή τουριστικού χαρακτήρα) και τους ενδεδειγμένους τρόπους αξιοποίησής της.
- 'Η κατάρτιση του **λογιστικού των εκκλησιαστικών διαχειρίσεων** και η συνεχής επικαιροποίηση αυτού είναι έργο της ομώνυμης επιτροπής, που συστάθηκε την 13η 'Ιανουαρίου 2004.

'Η Δ.Ι.Σ. επίσης συνέστησε τα τρία τελευταία χρόνια τρεις ανώνυμες εταιρείες:

- **Διαχειρίσις, 'Υποστήριξις 'Επιχειρήσεων και Χρηματοδοτικών Προγραμμάτων, Μελετών και Έργων Α.Ε.** (με πρόεδρο τον πρώην μητροπολίτη Αττικής Παντελεήμονα).
- **Διαχειρίσις Χώρων Σταθμεύσεως Αυτοκινήτων Α.Ε.**
- **Εκκλησιαστική 'Επικοινωνία Α.Ε.**

ε εκκλησιαστικούς οργανισμούς υπό την 'Ιερά Σύνοδο εξασκούνται πολλές και διάφορες άνυπαρκτης οικονομικής διαφάνειας οικονομικές δραστηριότητες. Από τους οργανισμούς αυτούς ξεχωρίζουν:

Τὸ ὄργανόγραμμα τῶν Οἰκονομικῶν καὶ Τεχνικῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας Οἰκονομικῶν. Πρόεδρος τῆς βμελοῦς Διοικοῦσας Ἐπιτροπῆς (ἀποτελεῖται ἀπὸ 3 ἐρωμένους καὶ 3 καθηγητὲς Πανεπιστημίων) εἶναι ὁ μητροπολίτης Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης Εὐστάθιος (τηλ. 210-7272955). Γενικὸς Διευθυντὴς Οἰκονομικῶν καὶ Τεχνικῶν Ὑπηρεσιῶν εἶναι ὁ κ. Κ. Πυλαρινός. Περισσότερο ἐνδιαφέρον παρουσιάζουν οἱ Β' καὶ Γ' διευθύνσεις. Ἡ Διεύθυνση Περιουσίας (τηλ. 210-7272920) ἔχει τὰ τμήματα: Ἀξιοποιήσεως Περιουσίας, Κτηματολογίου, Διαχειρίσεως Ἀκινήτων καὶ Ασφαλίσεων, Στατιστικῆς καὶ Ἀναλύσεως. Ἡ Διεύθυνση Οἰκονομικῶν (τηλ. 210-7272940) ἔχει τὰ τμήματα: Λογιστηρίου, Προϋπολογισμοῦ, Διαθεσίμων - Ἀξιογράφων καὶ Ἐκκαθαρίσεως Ἀποδοχῶν.

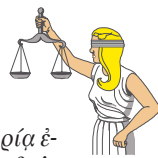
- Τὸ **Τ.Π.Ο.Ε.Κ.Ε.** (Ταμεῖο Πρόνοιας Ὁρθοδόξου Ἐφημεριακοῦ Κλήρου Ἑλλάδος). (Γιὰ τὶς ἀτασθαλίες του ἔχει γίνῃ λόγος στὴ στήλη «Αἷσιμα καὶ Ἀδήριτα» τοῦ τεύχους 274 τοῦ «Δαυλοῦ».)
- Ἡ **Ἑρμανική Ἐπιτροπή Κατακομβῶν Μήλου** μὲ πρόεδρο τὸν ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο.
- Ἡ ἀστική μὴ κερδοσκοπικὴ ἐταιρεία **Ἀλληλεγγύη - Solidarity**, ἡ ὁποία ἰδρύθηκε τὸ 2002 μὲ πρωτοβουλία τοῦ κ. Χριστόδουλου μὲ ἐπίσημο κύριο σκοπὸ τὴν καταπολέμηση τῆς φτώχειας στὸν ἀναπτυσσόμενο κόσμο.

πωσδήποτε ἀρκετοὶ ἔχουν δωρίσει τὶς περιουσίες τους στὴν Ἐκκλησία, νομίζοντας ὅτι ἐπενδύουν στὴν μελλοντικὴ σωτηρία τῶν ψυχῶν τους. Ὅμως, ὅπως κατ' ἐπανάληψη στὶς στήλες τοῦ «Δαυλοῦ» ἔχει ἀναλυθῇ, ἡ μεγάλη ἐκκλησιαστικὴ περιουσία κυρίως ἀποκτήθηκε τοὺς πρώτους αἰῶνες τῆς χριστιανικῆς ἐπικράτησης. Τὰ διατάγματα τῶν πρώτων αὐτοκρατόρων (Θεοδοσίου, Ἰουστινιανοῦ κ.ά.) προσέβλεπαν, ὅτι, ἐὰν κάποιος Ἕλληνας δὲν ἀκολοθοῦσε τὸ Χριστιανισμὸ κι ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμένῃ στὴν Ἑλληνικὴ Θρησκεία, -ἐκτὸς τῶν ἄλλων- τοῦ διμενοῦσαν ἅμεσα ἡ περιουσία, ἡ ὁποία πέραγε στὰ χέρια τῆς Ἐκκλησίας.

Κίμων Ἐλευθερίου

ΑΙΣΙΜΑ ΚΑΙ ΑΔΗΡΙΤΑ

Ἡ ὁργὴ τοῦ Πρώτου Πολίτη

Ὁ πρῶτος πολίτης τῆς χώρας ὠμίλησε. Ὁ κ. Κ. Στεφανόπουλος ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἐπετείου τῆς ἐπαναστάσεως Θεοῖς ἐλυσεν τὴν σιωπὴν του. Σιωπὴ 10 ἐτῶν ἐπιβαλλόμενη ἀπὸ τὸ - νέο - Σύνταγμα, ποὺ οἱ «πολίτες» δὲν τὸ ψήφισαν. Σύμφωνα μὲ αὐτὸ ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας δὲν πρέπει «νὰ δικαιῶται διὰ τὰ ὀμίλη», γιὰ τὰ μὴν ἐπηρεάζει - δὴθεν - τὴν πολιτικὴν (διάβαζε κομματικὴν) ζωὴν. Ὅπως - στὸν κοινοβουλευτισμὸν ποὺ ἔχουμε, ὅχι Δημοκρατία - καὶ ὁ τελευταῖος πολίτης δὲν ἔχει φωνή, ἔτσι καὶ ὁ Πρῶτος.

Πάντως ὁ «τέως» πλέον Πρόεδρος ὠμίλησε. Μὲ πάθος καὶ μὲ ὁργὴ 10 ἐτῶν. Γιὰ τὴν κατάντια τῶν ἀκρογωνιαίων στηριγμάτων τῆς κοινωνίας. Καὶ ὠνόμασε «ἀχρεΐους» 5 φορὲς μὲ ἀγανάκτηση τοὺς ἐπίορκους τῆς Δικαιοσύνης, τῶν κομμάτων, τῆς ἐκκλησίας.

Ὁ κ. Στεφανόπουλος εἶναι τώρα ἐλεύθερος ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ τίτλου του. Ἀπὸ τοῦδε θὰ ὀμιλῇ, εἶμαι βέβαιος, μετὰ παρηρησίας γιὰ τὰ σάπια τῆς πατρίδας μας. Καὶ ἂς γίνῃ παράδειγμα στὸ διάδοχό του Κároλο Παπούλια, ὥστε νὰ γίνῃ ἐκφραστής, αὐτὸς ὁ Πρῶτος, καὶ τοῦ τελευταίου πολίτη. Κι ἂς τολμήσουν νὰ τὸν διώξουν.

Κ.Κ.

Χριστιανοῦδαϊσμὸς ἢ Ἰουδαιοχριστιανισμός;

Οἱ Γάλλοι λένε, ὅτι «τὸ τελευταῖο καταφύγιο τῶν ἀπατεώνων εἶναι ὁ σωβινισμός». Ἀναφέρουμε τὴν παροιμία αὐτὴ ὡς ἄκρως ἐπίκαιρη: Οἱ Ρωμιοὶ χασισέμποροι, καταχραστὲς, διεφθαρμένοι καὶ διαφθορεῖς καὶ λοιπὰ φροῦτα τῆς ἐλληνοχριστιανικῆς μας σαπίλας καταφεύγουν στὰ «ἡχηρά»: «Οἱ Ἑβραῖοι ἔχουν σχέδιο νὰ διαλύσουν τὴν Ἑλλάδα» (τὴν ἤδη διαλυμένην σ' ὅλους τοὺς τομεῖς ἀπὸ τοὺς ἴδιους), «Ἑβραϊκὸς δάκτυλος κρύβεται πίσω ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψη τῶν σκανδάλων» (τῶν διαπραχθέντων ἀπὸ τοὺς ἴδιους), «Ἡ (ιουδαιοχριστιανικὴ) Ἐκκλησία εἶναι ἡ μόνη ποὺ θὰ σώσῃ τὸν Ἑλληνισμό» (ἀφοῦ τὸν δολοφόνησε ἡ ἴδια πρὶν 16 ½ αἰῶνες καὶ τὸν συντηρεῖ ἔκτοτε ἕως σήμερον στὴν κατάστασιν τοῦ ὄζοντος πτώματος τῆς Ρωμοσύνης) κ.λπ., κ.λπ. Ἄχ! αὐτὴ ἡ «Ἑλλάδα» (ἐντὸς 100 εἰσαγωγικῶν)! Τί εἶναι; Ἰουδαιοχριστιανισμός ἢ Χριστιανοῦδαϊσμός;

Γ.Σ.Π.

Δὲν ἔχει «λόγον ὑπάρξεως»

Ἀναγνώστης μᾶς ἐνημέρωσε σχετικὰ μὲ κάποιον ἄγνωστο σ' ἐμᾶς περιοδικό, ὅτι ἀφιέρωσε ὁλόκληρο τεῦχος, γιὰ τὰ: α) ταυτίσιν τὸν «Δ» μὲ διάφορα οὐφολογικὰ ἐντυπα καὶ χριστιανούς τηλεπωλητὲς ἐλλαδεμποδύρους, β) καλύψιν ὁλόκληρα «σεντόνια»-σελίδες του μὲ ἀποκλειστικὸ θέμα τοὺς τὸ «Δ» καὶ τὶς ἐρευνές μας γιὰ τὸ ἀνώτατο ἐλληνικὸ παρελθὸν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Γλῶσσαν, γ) δηλώσιν ὅτι θὰ συνεχίσῃ νὰ πράττῃ τὰ ἴδια καὶ σὲ ἐπόμενα τεύχη του, δ) ὀργάνωσιν «ἐκδηλώσεις» ἐναντίον τοῦ «Δ» κ.ο.κ. Διερωτώμεθα τί εἶδους «περιοδικό» εἶναι ἓνα ἐντυπο, ποὺ δὲν ἔχει νὰ πῇ κάτι δικό του καὶ ἀφιερώνει ἀποκλειστικὰ τὶς σελίδες του, ἀλλὰ καὶ ὀργανώσῃ... πολιτικὰς συγκεντρώσεις σχετικὰ μὲ τὸ τί γράφουν ἀλλὰ ἐντυπα: Δὲν καταλαβαίνει ὅτι ἔτσι δηλώνει σαφῶς ὅτι ὡς ἐντυπο δὲν ἔχει «λόγον ὑπάρξεως», «raison d' être», ὅπως θὰ ἔλεγαν οἱ Γάλλοι καὶ συνεπῶς «ὑπάρχει» (μὲ εἰσαγωγικά), ἐπειδὴ κάποιον ἄλλο ὑπάρχουν (χωρὶς εἰσαγωγικά) πίσω ἀπ' αὐτό;

Γ.Σ.Π.

«Τὰ παίρνει» χωρὶς νὰ τὰ δίνη

Τὰ τελευταίως ἀποκαλυφθέντα γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν (τῶν χριστιανῶν) ἐπανεφέραν τὸ θέμα τοῦ διαχωρισμοῦ τῆς θρησκείας ἀπὸ τὸ κράτος. Πολλοὶ λένε ὅτι θὰ πρέπει ἡ Ἐκκλησία νὰ πληρώσῃ πλέον τοὺς ἱερεῖς τῆς ἀπὸ τὴν περιουσίαν της. Κατὰ τὴ γνώμην μου αὐτὸ εἶναι λάθος. Θὰ πρέπει μαζὶ μὲ τὸ διαχωρισμὸν νὰ τῆς ἀφαιρεθῇ καὶ ἡ περιουσία, ἀφοῦ αὐτὴ εἶναι προῖον παραχωρήσεων κατὰ τὴν τουρκοκρατίαν καὶ ἐξαπάτησιν τῶν πιστῶν της. Ἡ ἐ-

ξαπάτηση συνίσταται στοῦ ὅτι ὁ κάθε πιστὸς ἔχει κάνει δωρεά, ὥστε ἡ Ἐκκλησία ἀντὶ αὐτοῦ νὰ ἀνακουφίσῃ δοκιμαζόμενους, φτωχοὺς, ὑπερήλικες, τοξικομανεῖς κ.λπ. καταναλώνοντας τὴν δωρεά του. Π.χ. δίνω ἓνα χωράφι, ἡ Ἐκκλησία τὸ δίνει σὲ ἓναν ἀκτῆμονα. Δίνω ἓνα σπίτι, ἡ Ἐκκλησία τὸ δίνει σὲ ἓναν ἄστεγο. Ὅμως ἡ Ἐκκλησία κρατᾷ τὸ χωράφι, κρατᾷ τὸ σπίτι καὶ συσσωρεύει περιουσία, τὴν ὁποία ἐκμεταλλεύεται. Αὐτὸ ἀποτελεῖ ἐξαπάτηση τοῦ δωρητῆ, ὁ ὁποῖος συνήθως ἀδυνατεῖ νὰ διαμαρτυρηθῇ, εἰδικὰ ὅταν ἔχει ἐγκαταλείψει τὰ ἐγκόσμια.

Δ.

Ἱερὴ κακοποίηση ἀνηλίκων

Λὲς καὶ δὲν εἶχε ἀρκετὰ προβλήματα ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία, ἓνα νέο σκάνδαλο ἐξέσπασε στὴν Αὐστρία, ὅταν οἱ ἀστυνομικὲς ἀρχὲς τῆς χώρας προχώρησαν στὴν κατάσχεση πορνογραφικοῦ ὑλικοῦ, τὸ ὁποῖο κυκλοφόρησε στὸ Διαδίκτυο καὶ περιελάμβανε κακοποίηση ἀνηλίκων στὸ οἰκοτροφεῖο/ἱερατικὴ σχολὴ τοῦ St. Polten. Σημειωτέον ὅτι αὐτὸ δὲν ἦταν τὸ πρῶτο σκάνδαλο τῆς σχολῆς, καθὼς ὁ ἐφημέριος καὶ ὁ ὑποδιευθυντὴς τῆς εἶχαν παραιτηθῇ μετὰ τὴν δημοσίευση σὲ αὐστριακὲς ἐφημερίδες φωτογραφιῶν, ὅπου «ἐθώπευαν» μαθητὲς τους.

Οἱ ἰσχυρισμοὶ τῶν Καθολικῶν, ὅτι δὴθεν συνετίσθησαν ἀπὸ τὰ προηγούμενα σεξουαλικὰ σκάνδαλα, μοιάζουν κούφιοι καὶ ὑποκριτικοὶ μετὰ τὴν νέα αὐτὴν ἔβρη.

«Free Inquiry» (Οκτώβριος-Νοέμβριος 2004)

Παλαιοδιαθηκικὸς «Πανελλήνιος Ἱατρικὸς Σύλλογος»!

Τὸ «Ἱατρικὸ Βῆμα» εἶναι τὸ ἐπίσημο περιοδικὸ τοῦ Πανελληνίου Ἱατρικοῦ Συλλόγου μὲ ἀδιαμφισβήτητο κύρος καὶ ἐπιστημονικὴ προσφορά. Ὡστόσο στὸ τεῦχος 94 τοῦ Σεπτεμβρίου 2004 καὶ στὴ σελίδα 76 βρίσκεται καταχωρισμένο ἄρθρο ἀναφορικὰ μὲ τὸ σοβαρὸ ἐπιστημονικὸ θέμα τῆς ὑπερβαρικῆς ὀξυγονοθεραπείας, τὸ ὁποῖο χρησιμοποιοῦται ὡς ἐφαλτήριο γιὰ τὸ συγγραφεὴ του, στρατιωτικὸ ἱατρὸ καὶ θεολόγο (κατὰ δήλωσή του), προκειμένου νὰ προβῇ σὲ μεσαιωνικοῦ τύπου ἀντιεπιστημονικὴ κατῆχηση κρετίνων μὲ τὸ ἐβραϊκὸ παραμυθάκι τῆς «**ὑπερβαρικῆς ὀξυγονοθεραπείας τοῦ Ἰωῶνᾶ καὶ τῆς φάλαινας**»!..

Ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι λυπηρὸ Ἕλληνας ἀξιωματικὸς νὰ ἐκδηλώνῃ προκλητικὰ τὴν ἐβραϊολαγνία του, παραθέτοντας μὲ τόσο στόμφο σωρεῖα ἰουδαϊκῶν ὀνομάτων (Βεθχοφέρ, Ζαβουλὼν, Ἱεροβοάμ, Ἀμαθί) καὶ ἀνόντων μύθων πλασμένων ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς Σιών, θὰ ἔπρεπε νὰ γνωρίζῃ ὅτι οἱ Ἕλληνες ἀλλὰ καὶ οἱ ἀνὰ τὸν κόσμον συνάδελφοί του, ἐμφορούμενοι ἀπὸ τὴς ἀρχῆς, τὴς ἀξίης καὶ τὰ ἰδανικὰ τοῦ Ἕλληνα Ἱπποκράτη, ἐφαρμόζουν τὸν ὀρθὸ λόγον στὴν ἀσκηση τῆς ἐπιστήμης τους καὶ ὄχι τὸ δόγμα, τὴν ἀλήθεια καὶ ὄχι τὸ μῦθο, τὴν πειθὴ καὶ ὄχι τὴν ἀπειλή, τὸ «γνώθι σαυτὸν» καὶ ὄχι τὸ «πίστευε καὶ μὴ ἐρεῖνα».

Π.Σ.

«Ὅπου ὁ θησαυρὸς, ἐκεῖ καὶ ἡ καρδιά σας...»

Σχολιάσαμε τὴν στάση τῶν ἐπενδυτῶν ἔναντι τῆς καταστροφῆς ἀπὸ τὸ «τσουνάμι» τοῦ Ἰνδικοῦ. Ἄς δοῦμε τὴν στάση τῶν ἐκπροσώπων τῶν θρησκειῶν: Προτρέπουν τοὺς πιστοὺς νὰ προσφέρουν ὅ,τι μπορεῖ ὁ καθένας καὶ δηλώνουν ὅτι θὰ φροντίσουν νὰ τὰ προωθήσουν στὴς κατεστραμμένες περιοχές, ὅμως κουβέντα γιὰ κάποια προσφορά δική τους, ἀπὸ τὴς τεράστιες ἐκκλησιαστικὲς περιουσίες. Αὐτὲς δὲν πρέπει νὰ πειραχτοῦν, ἀφοῦ ἐξασφαλίζουν τὴ δύναμη τῶν θρόνων τῶν ἐπικεφαλῆς τους. Ἄλλωστε ὁ Χριστὸς τοὺς εἶπε «ὅπου γὰρ ἔστιν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ ἔσται καὶ ἡ καρδιά ὑμῶν» (Ματθ. ΣΤ, 21). Ἄλλωστε ὁ ναὸς τοῦ Σολομῶντος, τὸ μοντέλλο αὐτὸ κάθε ναοῦ τοῦ Γιαχβέ-Χριστοῦ, ἦταν ταυτόχρονα καὶ θησαυροφυλάκιο (στὴν Ἑβραϊκὴ: «κορβάν»). Καὶ οἱ ἄλλες θρησκείες κατὰ ἀνάλογον πράττουν καὶ λέγουν, ὑποθέτω.

Γ.Μ.

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ «ΕΛΛΑΔΑ» ΣΤΗΝ ΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΑ

Είναι εξήντα δύο χρόνια από τότε που στο σκληρό κατοχικό χειμώνα, στις 29 Φλεβάρη του 1943, ο ελληνικός λαός σ' ένα ξέσπασμα ελεύθερης συνείδησης έναπόθεσε σύσσωμος στην άττικη γη το λείψανο του μεγάλου μας βάρδου, του ποιητή του Έλληνισμού, του Κωστή Παλαμά, θύματος κι αυτού της πείνας και της δυστυχίας της σκλαβιάς. Κι ο ποιητής της «Ασάλευτης Ζωής» έφυγε από τον κόσμο κι άφησε να πλανιέται στη σκέψη μας ο στίχος του γεμάτος Ελλάδα, στοχασμό αλλά και σοφία. Γιατί πράγματι ο Παλαμάς δεν ήταν μόνο ο ποιητής της γεμάτης Ελλάδα «Φλογέρας του Βασιλιά» αλλά και ο ποιητής του «Άσκραίου» με τις παγκόσμιες προεκτάσεις του και του «Δωδεκάλογου του Γύφτου» με τους πανανθρώπινους συμβολισμούς του και το βαθύτατο φιλοσοφικό στοχασμό του.

Ο Κωστής Παλαμάς δεν άνηκε σε κανένα φιλοσοφικό σύστημα της εποχής του, όμως σίγουρα η σκέψη του άνηκε σε σφαίρες φιλοσοφικού στοχασμού, αφήνοντας πίσω του σοφές υποθέσεις, που και σήμερα διατηρούν άκέραια την αξία τους. Δεν είναι όλη η Παλαμική ποίηση με φιλοσοφικό νόημα μέσα της, άσχετα αν σε πολλά ποιήματά της διαφαίνεται κάποια βαθύτερη έννοια, που αγγίζει τα φιλοσοφικά μονοπάτια. Όμως στις ενότητες «Τὰ Μάτια της Ψυχής μου», «Τάφος» «Βωμοί», «Χαιρετισμοί της Ηλιογέννητης», «Ασάλευτη ζωή» και «Δωδεκάλογος του Γύφτου» η εξελικτική φιλοσοφική διάνοηση του ποιητή είναι ολοφάνερη με τη σειρά περίπου που αναφέρθηκαν οι ενότητες.

Είναι περισσότερο από σίγουρο ότι ο φιλοσοφικός στίχος του Παλαμά δεν ήταν προϋπάρχον προηγούμενης διεργασίας και σκέψης. Ο ίδιος στον πρόλογο του «Δωδεκάλογου» με ημερομηνία 21 του Νοέμβρη 1906 αναφέρει τα πιά κάτω : «...Τίποτα δεν διάλεξα. Ο ποιητής δεν διαλέγει, πυρώνεται και πάει μπροστά... Μά η ψυχή μου είναι πολυπρόσωπη, κι αν ίσως και στοχάζεται μοναχική, τον κόσμο κλεί στο λογισμό της. Χίλιες οι αγάπες της». Για να συνεχίσει πιά πέρα: «Κι ύστερα, όσο ξετυλιγόταν το τραγουδιού ή κλωστή, έβλεπα πώς η καρδιά μου είναι γεμάτη από νοῦ, πώς τὰ καρδιοχτύπια της είναι από ιδέα...» Για να τονίσει λίγο ύστερα πώς γράφει ήσυχα και κανονικά και προσπαθεί με την οποιαδήποτε τέχνη του να ξεκαθαρίσει τὰ ὅσα βλέπει σὰν ὄνειρο. «Πρόφαση και αφορμή τον ἥϊρα τὸ γύφτο», συνεχίζει στον πρόλογό του, «γιὰ νὰ ξεχύσω μὲ κείνο, μέσα σ' ἓνα τύπο ταιριαστὸ μὲ τὴ ψυχὴ μου, τὶς λαχτάρεις μου τὶς διανοητικές. Γιὰ νὰ ξαναπῶ κι ἐγὼ

τὴ συγκίνηση τοῦ ἀνθρώπου προστὰ σὲ κάποια προβλήματα τῆς ζωῆς, τὴν ὑποταγή του ἢ τὴν ἐναντίωση... Ἡ ζωὴ, ὅχι καθὼς μᾶς τὴ δείχνουνε στὸν ξύπνο τὰ πράγματα, μὰ καθὼς μᾶς τὴ μισοδείχνουνε στὸν ὕπνο τὰ ὄνειρα..., ὅσο γιὰ νὰ βάλω τὸ ἔργο μου κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιό τοῦ λόγου τοῦ Δημιουργοῦ...».

Αὕτὴ εἶναι ἡ ἴδια ἡ σκέψη τοῦ ποιητῆ καὶ βέβαια αὕτὴ εἶναι καὶ ἡ ἀλήθεια. Οἱ ὅποιες κατοπινὲς ἀναλύσεις τοῦ ἔργου του καὶ τῆς σκέψης του εἶναι ἀπλὰ ἐρμηνεῖς αὐτῶν ποῦ τὸν διάβασαν καὶ νόμισαν ὅτι τὸν κατάλαβαν. Ὁ Γύφτος γιὰ παράδειγμα δὲν συμβολίζει τὴ Ρωμιοσύνη, ὅχι γιατί δὲν θὰ μπορούσε νὰ εἶναι κι ἔτσι, ἀλλὰ γιατί ὁ ἴδιος ὁ ποιητὴς λέει πὼς εἶναι ἡ ἴδια ἡ δική του ψυχὴ. Πὼς εἶναι δυνατὸ ἐμεῖς οἱ μεταγενέστεροι νὰ διαφωνοῦμε μ' αὐτὰ ποῦ ὁ ἴδιος παραδέχεται;

Ὁ ἐνθερμος πατριώτης Παλαμᾶς δείχνει ν' ἀρνιέται τὴν πατρίδα του. Στὸ «Δωδεκάλογο τοῦ Γύφτου» λέει στὸν Πρῶτο Λόγο,

**«Οὔτε σπίτια, οὔτε καλύβια, οὔτε τσαντήρια
στὸ μεγάλο ἀφεντοπάλατο τῆς πλάσης
μὴ μανάκριβη σκεπή μου ὁ οὐρανός»**

στὸν Ἑβδομο Λόγο ἐπίσης λέει,

**«Ἡ κούπα μας κρατιέται πάντα ὀλόγιμη
κι ἂν ἔχουμε πατρίδα, φτάνει αὕτὴ ὥς ἐκεῖ
ποῦ φτάνει καὶ τοῦ ἡλίου τὸ βασίλειο»**

μὲ τὸ ἀποκορύφωμα στὸ Δέκατο Λόγο, τὸν ἀναστάσιμο,

**«Ὅσο τοῦ ἡλίου καὶ οἱ ἀχτίδες
δὲ ζεσταίνουν ὅμοια καὶ μαζὶ
πολυπρόσωποι, πολύψυχοι τῇ γῇ,
δόξα, δόξα σὺς πατρίδες».**

Τί ἄλλη βαθύτερη διανόηση καὶ στοχασμὸ γιὰ μία γῆ χωρὶς πατρίδες, χωρὶς μίση, χωρὶς πολέμους, μὲ ἓναν ἥλιο φωτοδότῃ μὲ ἴδιο τρόπο σ' ὅλους, μ' ἓνα κόσμο ἰδανικό. Κι ὥς τότε, μέχρι νὰ φτάσῃ ἡ ἀνθρωπότητα, ἂν ποτὲ φτάσῃ, στὸ ἰδανικὸ τῆς Πλατωνικῆς πολιτείας, ὥς τότε βέβαια οἱ πατρίδες δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ὑπάρχουν. Ἐξάλλου ὁ ποιητὴς μὲ τοὺς στίχους του αὐτοὺς θέλει νὰ δώσῃ μία διάσταση μεγαλύτερη στὴν ἀπεραντοσύνη τοῦ σύμπαντος καὶ στὴν πνευματικὴ ἐνναιότητά του.

Εἶναι ἡ πνευματικὴ λευτεριά, ὅπως τὴ βλέπει ὁ ποιητὴς κι ὅπως τὴν ὁραματίζεται κάθε σκεπτόμενο πνεῦμα, χωρὶς ὅρια, χωρὶς σύνορα, εἶναι ἡ ἴδια ἐλευθερία ποῦ εὐαγγελίζεται καὶ ἡ δική μας σκέψη, κάτι ποῦ ὁ Παλαμᾶς ἐνίωθε νὰ πυρῶνῃ τὸ εἶναι του χωρὶς νὰ ἔχῃ καμμιά ἀνάγκη ἀπὸ κάποια προσπάθεια γιατί αὐτὸ ἦταν τὸ δικό του πνεῦμα: ἐλεύθερο καὶ ἀνυπόταχτο σὲ κάθε εἶδος δεσμῶν. Οἱ πόθοι καὶ τὰ φτερουγίσματα τοῦ ποιητῆ φαίνονται στὸ προοιμακὸ του ποίημα, στὰ «Μάτια τῆς ψυχῆς μου»:

**«Στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου, ποῦ πάθη κοσμικά
δὲν ἔχουν τόπο, νιώθω δύο μάτια μυστικά.
Αὐτὰ δὲν θὰ κλειστοῦνε ποτέ, δὲ θὰ χαθοῦν,
ἐλεύθερα μία μέρα γοργὰ θὰ φτερωθοῦν.»**

Ἡ ἀγωνία τῆς ψυχῆς τοῦ Παλαμᾶ δημιουργεῖ τὸ Γύφτο. Μπορεῖ ὁ γύφτος νὰ εἶναι «πρόφραση καὶ ἀφορμὴ», ὅπως τὸ λέει ὁ ἴδιος, ἀλλὰ ὁ συμβολισμὸς του εἶναι βαθύτατος. Οἱ δώδεκα Λόγοι του σηματοδοτοῦν τὸν ἴδιο τὸν κύκλο τοῦ ἀνθρώπου, Γέννηση, Ζωή,

Κωστής Παλαμάς: Έζησε την έδω «γυφτιά» τής Ρωμιοσύνης κι αναζήτησε άλλοῦ τὴν Ἑλλάδα. Τὴν ἀνακάλυψε παντοῦ στὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων καὶ τῆς ἔδωσε ποιητικὰ τὶς πανανθρώπινες διαστάσεις τῆς σὲ πολλοὺς στίχους καὶ ποιητικὰ τὸν ἔργα.

Ἐξέλιξη καὶ Τέλος, τὸν ἄνθρωπο ὡς ιδέα. «Ο Γύφτος εἶναι τὸ μέλλον ποὺ ζῇ μέσα σ' ἓνα βαρὺ παρελθόν, μιὰ προσταγὴ ἐλευθερίας πρὸς ὅσους σκλάβωσε ὁ χρόνος», θὰ μᾶς πῇ ὁ Κωνσταντῖνος Τσάτσος. Ὁ Γύφτος εἶναι ἡ ἔκφραση τῆς ἐλεύθερης σκέψης καὶ ὁ «Δωδεκάλογος» ἐκφράζει τὸν ιδεώδη ἄνθρωπο, τὸν ἄνθρωπο ποὺ χωρὶς πνευματικὰ δεσμὰ θὰ μπορῇ νὰ φτάσῃ καὶ ν' ἀγγίξῃ τὰ ὅρια τῆς πνευματικῆς ἀποθέωσης. Ὁ Γύφτος δὲν θέλει δεσμὰ,

**«Οὔτε σπίτια οὔτε καλύβια οὔτε τσαντήρια
στο μεγάλο ἀφεντοπάλατο τῆς πλάσης·
μιὰ μονάκριβη σκεπὴ μου ὁ Οὐρανός.»**

Δὲν καταργεῖ ὁ Παλαμᾶς μὲ τὸ τραγούδι αὐτὸ τὶς πατρίδες, οὔτε κι ὅταν ἀκόμη μιλάῃ γιὰ τὴν «ἀπάτριδη ψυχὴ του», οὔτε κι ὅταν ἀναφωνῇ «Γιούχα! καὶ πάλι γιούχα! τῶν πατρίδων». Ἀπλᾶ ὅσοι τὸ λένε δὲν κατάλαβαν τὸν ὑπερπατριωτισμὸ τοῦ ποιητῆ καὶ τὴν παθολογικὴ ἀγάπη του στὴν πατρίδα του. Ὁ Παλαμᾶς μιλάει ξεκάθαρα γιὰ τὸ πνεῦμα. Θέλει καὶ τραγουδάει τὴν κατάργηση τῶν πνευματικῶν πατρίδων καὶ συμβολίζει μὲ τὸ λεύτερο Γύφτο του τὴν ἀνάταση τῆς σκέψης ἔξω ἀπὸ τὰ δεσμὰ, τὰ ὅποια δεσμὰ:

**«Σὰν κι ἐμᾶς, τοὺς γύφτους, θὰ διαβῇτε
σπέρνοντας τὸ σπόρο τῶν ἐλεύτερων
καὶ τῇ καταφρόνια τῆς σκλαβιάς,
ὅποιας, μ' ὅποιον ὄνομα σκλαβιάς,
κι ἔτσι κι ἀπὸ σᾶς θε νᾶρθῃ ὁ κόσμος
πὶδ κοντὰ σ' ἐμᾶς.»**

Ὁ Γύφτος εἶναι ἡ ἀπόλυτη ἄρνηση τοῦ παγκόσμιου δυϊσμοῦ ὅπου, μέσα ἀπὸ τὴν ὕλικὴ ὑπόστασή του ἐνεργεῖ ἡ δύναμη τῆς ἐλεύθερης καὶ ἀνυπόταχτης σκέψης, εἶναι ἡ ἔκφραση τῆς ἴδιας τῆς Φύσης,

«Μιὰ εἶν' ἡ Φύση, μὲ ὅσα ὀνόματα»:

εἶναι τὸ σύμβολο μέσα ἀπὸ τὸ ὁποῖο ὁ ποιητὴς προσπαθεῖ νὰ κατακτήσῃ τὴν ἀπόλυτη πνευματικὴ ἐλευθερία, ἐπιχειρῶντας νὰ διαλύσῃ τὰ σκοτάδια ποὺ τὴν τριγυρίζουν:

**«Τ' ἀξεδιάλυτα σκοτάδια
τὰ χαράζει μίᾳ λιγνὴ λευκότη
νυχτοφέρνηντας κι αὐτὴ-
κι ἦτανε τοῦ νοῦ μου ἡ πρώτη
χαρυνγή.»**

Ὁ Παλαμᾶς βαθυτάτα διαποτισμένος ἀπὸ τὴν ἐλληνικὴ φιλοσοφία δὲν μπορεῖ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὶς αἰώνιες ἀλήθειες τῶν προγόνων μας καὶ ἀναφωνεῖ:

**«Κι ἓνα φῶς ἀπ' τὴν Ἀνατολὴ
τρύπησε τῆς Δύσης τὴν καταχνιά·
παντοῦ ἡ σάρκα,
παντοῦ ἡ τρέλλα κι ἡ ἡδονή·
Ἑλικῶνες καὶ Ὑμηττοὶ τὸ φῶς τὸ στέλνουν
κι εἶναι σὰν Ἀπόλλωνες οἱ Σταυρωμένοι,
τῶν Ὁρφέων κρατᾶν τὶς λύρες οἱ Χριστοί.»**

Ποιὸς θὰ μπορούσε μὲ ἑξὶ στίχους νὰ δώσῃ ὁλόκληρὴ τὴν πεμπτουσία τῆς διαχρονικῆς ἐξέλιξης τοῦ πνεύματος, ποὺ ξεκινᾷ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ὅχι τὴν Ἀνατολὴ ποὺ θέλουν μερι-

κοὶ μεταγενέστεροι, ἀλλὰ τὴν ἑλληνικὴ ἀνατολὴ τοῦ Ἥλιου, ποὺ μ' αὐτὸν συμβολίζεται τὸ πνευματικὸ φῶς ποὺ χύνεται στὸν κόσμος, γιὰ νὰ περάσῃ ἀπὸ διάφορες ἱστορικὲς μεταμορφώσεις καὶ νὰ φτάσῃ σ' ὅ,τι σήμερα πιστεύουμε; Ἀλλὰ καὶ ἡ φιλοσοφία τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων δὲν τὸν ἀφήνει ἀσυγκίνητο, καὶ ζώντας σὲ μίᾳ ἐποχῇ ποὺ ἄρχιζε ἡ ἀναγέννηση τοῦ πνευματικοῦ εἶναι, βλέπει τίς θέσεις ἐκεῖνες τῶν ἀρχαίων προγόνων καὶ νιώθει πῶς τίποτε δὲν ξέπεσε:

*«Ἄερα, γῆ, νερό, φωτιά,
ὅ,τι κι ἂν ὑπόταξε ἀπὸ σᾶς
ὁ ἄνθρωπος, ὁ νοῦς,
τίποτε ἀπὸ σᾶς δὲν ξέπεσε,
καὶ κρατᾷτε ἀκόμη στὰ σκοτάδια σας
τ' ἄψαχτα καὶ τ' ἀταπείνωτα,
ὅλων τῶν ἀβύσσων τοὺς βρονκόλακες
κι ὅλους τοὺς ἀνγερινούς.»*

Πόσο θαυμάσιοι στίχοι, ποὺ κλείνουν μὲ σαφήνεια καὶ ἀκρίβεια ὅλο τὸ μεγαλεῖο τῆς Φύσης! Τιποτ' ἀπ' τὴν ἀρχαία σκέψῃ δὲν ξέπεσε. Γιὰ μίᾳ ἀκόμη φορὰ ἡ ἑλληνολατρία τοῦ Παλαμᾶ φαίνεται μέσα ἀπὸ τὴ στοχαστικὴ του διάθεση. Ὅσα κι ἂν ἔμαθε ὁ ἄνθρωπος, ἡ Φύση, ἡ κυρίαρχος μορφή, κρατᾷ τὰ μυστικά της ἀκόμη, κλείνει μέσα της ὅλα τὰ μυστήρια τὰ σκοτεινὰ ἀλλὰ καὶ τὰ φωτεινὰ, κι ὁ δύστυχος ὁ ἄνθρωπος πασχίζει νὰ ξεδιαλύνῃ τὰ σκοτάδια.

Κι ἀπὸ δῶ κι ὕστερα οἱ στίχοι ποὺ ἀκολουθοῦν εἶναι τὸ προοίμιο καὶ ἡ συνέχεια μὲ βαθύτατους πνευματικοὺς συμβολισμοὺς καὶ ἀλήθειες:

*«Ἄναβε φωτιές, καλόγερε,
κάψε, κάψε, στὰ χαμένα καῖς
ἀπ' τὴ στάχτη τῆς φωτιᾶς σου*

Ἐπίσημα Ἑλλάδος **Κανονική: 53 €** ☐ Ἐπίσημα Ἑλλάδος **Φοιτητική: 43 €** ☐ Ἐπίσημα **Ἐξωτερικού: 80 €** ☐

(ΟΝΟΜΑ)		(ΕΠΩΝΥΜΟ)		Πληρωμὴ μὲ Τραπεζ. Κατάθεση ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΛΛΑΔΟΣ 146/40417714 Ταχυδρομική Ἐπιταγὴ ΕΛΤΑ ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΛΑΜΠΡΟΥ POST RESTANTE 175 01 Π. ΦΑΛΗΡΟ
(ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ)		(Τ.Κ.)	(ΠΟΛΗ)	
(ΧΩΡΑ)	(Τηλ.)	(E-mail)		
Πληρωμὴ μὲ Πιστωτικὴ Κάρτα		VISA ☐	MasterCard ☐	
ΑΡΙΘΜΟΣ ΚΑΡΤΑΣ: _ _ _ _ _				
ΤΡΙΠΗΦΙΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ (ἀναγράφεται στὸ πίσω μέρος τῆς κάρτας): _ _ _				
ΗΜΕΡ. ΛΗΞΗΣ: _ _ / _ _		Υπογραφή: _____		

ΑΠΟΣΤΕΙΛΑΤΕ ΜΕ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ: Περιοδικὸ «ΔΑΥΛΟΣ», Κυδαθηναίων 29, 105 58, Ἀθῆνα FAX: (+30) 210 3314997

**τῆς ιδέας ὁ χρυσαητὸς
τὶς φτεροῦγες του τεντώνει πιδ πλατιά
πρὸς τὰ ὕψη, πρὸς τὸ φῶς.»**

Ποιό ἄλλο ἀπὸ τὸ αἰώνιο πνευματικὸ φῶς, τὸ φῶς ποὺ κλείνει τὸ Σύμπαν, ποὺ κλείνει ὅλη τὴν ἀλήθεια γιὰ τὰ μυστήριά του, μπορεῖ νὰ ἐννοῇ ὁ Παλαμᾶς; Ἀσφαλῶς κανένα ἄλλο.

Ὁ Παλαμᾶς μὲ τὴ διεισδυτικὴ του σκέψη ἔφτασε σὲ φιλοσοφικὰ βάθη ποὺ μόνο οἱ Ἀρχαῖοι Ἑλληνες φιλόσοφοι κατώρθωσαν νὰ φτάσουν, καὶ γι' αὐτὸ τὰ ἔργα του, γεμάτα ἀπὸ διανοητικὲς ἀξίες, σήμερα φαντάζουν πιδ ἐπίκαιρα, πιδ φρέσκα, πιδ κοντὰ στὴ φιλοσοφικὴ διανόηση, ποὺ σήμερα τείνει νὰ κυριαρχήσῃ. Ὁ Παλαμᾶς ἔτρεχε πολὺ πιδ μπροστὰ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ του, καὶ γι' αὐτὸ οἱ σύγχρονοὶ του δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ τὸν καταλάβουν. Τὸ ἔργο του βέβαια θὰ ἐπιζήσῃ κι ἴσως ἀργότερα νὰ γίνη πιδ ἐπίκαιρο, ἐνάντια στὶς ἐκτιμήσεις κάποιων τοῦ καιροῦ του, ποὺ ἔλεγαν ὅτι τὸ ἔργο τοῦ Παλαμᾶ θ' ἀπασχολήσῃ μερικὸς γιὰ λίγα ἀκόμη χρόνια κι ὕστερα θὰ τὸ καλύψῃ ἡ λήθη. Μᾶλλον τὸ ἀντίθετο θὰ συμβῇ, ὁ φιλοσοφικὸς στοχασμὸς τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ εἶναι ἀξεπέραστος καὶ στέκεται φάρος φωτεινὸς στὸ σήμερα καὶ στὶς μελλούμενες γενιές.

Βιβλιογραφικὲς ἐπιλογές

1. Βεζανῆς, Δ.Σ., «Ὁ Παλαμᾶς φιλόσοφος», Ἐκδ. Α. Ράλλη, Ἀθήνα 1990, σελ. 294.
2. Βέης, Ν.Α., «Παλαμικά», «Νέα Ἑστία», 1943: 27-113.
3. Κουζόπουλος Β., «Ὁ Δωδεκάλογος τοῦ Γύφτου», Ἀθήνα 1930.
4. Κ. Παλαμᾶς, «Ὁ Δωδεκάλογος τοῦ Γύφτου», Βιβλ. Ἑστία, Ἀθήνα 1906, σελ. 47.
5. Παναγιωτόπουλος, Ι.Μ., «Κωστὴς Παλαμᾶς», Ἐκδόσεις τῶν Φύλων, Ἀθήνα 1981, σελ. 374.
6. Κ. Τσάτσος, «Κ. Παλαμᾶς», Βιβλ. Ἑστία, Ἀθήνα, σελ. 341.

Κ.Κ. Θανασουλόπουλος

Καθηγητὴς Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ ΕΤΗΣΙΩΝ ΤΟΜΩΝ & ΤΕΥΧΩΝ

ΔΑΥΛΟΣ

ΤΟΜΟΙ ΔΑΥΛΟΥ 58 €

_____ (ΟΝΟΜΑ) _____ (ΕΠΩΝΥΜΟ)

_____ (ΑΝΑΓΡΑΨΤΕ ΕΤΟΣ)

_____ (ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ)

ΤΕΥΧΗ ΔΑΥΛΟΥ 6 €

_____ (Τ.Κ.) _____ (ΠΟΛΗ)

_____ (ΑΝΑΓΡΑΨΤΕ ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ) _____ (ΧΩΡΑ) _____ (Τηλ.)

Οἱ τιμὲς ἐπιβαρύνονται μὲ κόστος ταχυδρόμησης μέσῳ ΕΛΤΑ, ποὺ γιὰ ἀποστολὲς ἐντὸς Ἑλλάδος εἶναι 2,80 €.

Πιστωτικὴ Κάρτα

ΑΡΙΘΜΟΣ ΚΑΡΤΑΣ: _____

VISA ☐

ΤΡΙΨΗΦΙΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ (ἀναγράφεται στὸ πίσω μέρος τῆς κάρτας): _____

MasterCard ☐

ΗΜΕΡ. ΛΗΞΗΣ: ____ / ____ ΥΠΟΓΡΑΦΗ: _____

ΑΠΟΣΤΕΙΛΑΤΕ ΜΕ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ:

Περιοδικὸ «ΔΑΥΛΟΣ», Κυδαθηναίων 29, 105 58, Ἀθήνα

FAX: (+30) 210 3314997

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΗ ΦΡΟΝΤΙΔΑ ΣΤΗΝ ΤΑΦΗ ΠΑΙΔΙΩΝ ΠΡΙΝ ΑΠΟ 5000 ΧΡΟΝΙΑ

έσα σὲ ἓνα χῶρο 300 τετραγωνικῶν μέτρων στὴν περιοχὴ τῆς ἀρχαίας Σκιώνης ἡ ἀρχαιολογικὴ σκαπάνη ἔφερε στὸ φῶς δύο ἐξαιρετικὰ νεκροταφεῖα διαφορετικῶν χρονικῶν περιόδων, ποὺ ἔρχονται νὰ προσθέσουν ἀρκετὸ πληροφοριακὸ ὕλικὸ στὴν ἔρευνα. Πρόκειται γιὰ ἓνα προϊστορικὸ νεκροταφεῖο τῆς Πρώιμης Ἑποχῆς τοῦ Χαλκοῦ, περίπου τῆς 3ης χιλιετίας π.Χ., ὅπως ἐπίσης καὶ γιὰ ἓνα ἀρχαῖο νεκροταφεῖο μὲ παιδικοὺς τάφους τοῦ βου αἰῶνα π.Χ. Ἀγγεῖα μὲ στάχτες νεκρῶν ποὺ δίνουν νεώτερα στοιχεῖα ὡς πρὸς τὴν ταφικὴ τελετουργία, ὅσῃ ἀπὸ παιδικοὺς σκελετοὺς καὶ πλῆθος κτερισμάτων μαρτυροῦν τὴν ἰδιαίτερη φροντίδα τῶν γονιῶν στὸ τελευταῖο ταξίδι τῶν παιδιῶν τους. Τὸ μεγάλο ὅμως ἐνδιαφέρον ἔχει ἐστιαστὴ στὴν παράπλευρη ὑπαρξὴ ἐνὸς κτίσματος τῆς προϊστορικῆς περιόδου, ὅπου τὸ ἔργο τῆς ἀνασκαφῆς εἶναι σὲ ἐξέλιξη. Ὁ κίνδυνος φθορᾶς τοῦ κτίσματος εἶναι μεγάλος καὶ δὲν ἐπιτρέπει τὴ χρῆση σκαπτικῶν ἐργαλείων, μὲ ἀποτέλεσμα ἡ ἀποκάλυψή του νὰ γίνεταί μὲ τὰ χέρια, γεγονὸς ποὺ καθιστᾷ ἰδιαίτερα δυσχερῆ τὴν πρόοδο τῆς ἀνασκαφῆς.

Οἱ ἀρχαιολόγοι τῆς ΙΣΤ΄ Ἑφορίας Προϊστορικῶν καὶ Κλασικῶν Ἀρχαιοτήτων Ἑλισάβετ-Μπετίνα Τσιγαρίδα καὶ Δόμνα Μανταζῆ εἶναι ὑπεύθυνες γιὰ τὴν ἀνασκαφὴ. Πληροφορίες γιὰ τὰ εὐρήματα μᾶς δίνει ἡ κυρία Τσιγαρίδα.

«Δ»:. Ποιὰ εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀνασκαφῆς ποὺ ἐκτελεῖτε στὴν ἀρχαία Σκιώνη;

— Ἡ ἀνασκαφὴ ἔχει σωστικὸ χαρακτήρα. Ὑπῆρξε δηλαδὴ μία αἴτηση γιὰ χορήγηση ἄδειας ἐσκαφῆς καὶ ὑλοποιήσαμε δοκιμαστικὲς τομὲς, ὅπου βρήκαμε τοὺς τάφους. Στὴν ἴδια περιοχὴ εἴχαμε βρεῖ παλαιότερα ρωμαϊκοὺς τάφους, ὅποτε ἀναμέναμε ὅτι θὰ βροῦμε νεκροταφεῖο, ἀπλᾶ δὲν φανταζόμασταν ὅτι θὰ ἀποκαλυφθοῦν τέτοια εὐρήματα. Οἱ τάφοι ἐντοπίστηκαν σχεδὸν ἀμέσως καὶ στὴ συνέχεια ἀποκαλύφθηκαν ἀποκλειστικὰ μὲ τὰ χέρια χωρὶς τὴ χρῆση ἐργαλείων· μία ἰδιαίτερα δύσκολη διαδικασία, ἀφοῦ εἶχαν μεγάλη ἐπίχωση, βάθους 2,5 μέτρων. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε διατηρήθηκαν σὲ πολὺ καλὴ κατάστασι. Θὰ πρέπει νὰ σᾶς πῶ ὅτι μέσα σὲ αὐτὰ τὰ 300 τετραγωνικὰ μέτρα ποὺ ἀνασκάψαμε βρήκαμε ἓνα προϊστορικὸ καὶ ἓνα ἀρχαῖο νεκροταφεῖο.

«Δ»:. Ἄς μιλήσουμε γιὰ τὸ προϊστορικὸ νεκροταφεῖο.

— Τὸ προϊστορικὸ νεκροταφεῖο ἀνήκει στὴν Πρώιμη Ἑποχὴ τοῦ Χαλκοῦ, δηλαδὴ

γύρω στὴν 3η χιλιετία π.Χ. βρέθηκαν 11 ταφικοὶ περιβόλοι.

Εἶναι ἐκπληκτικὸς ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο κατασκεύαζαν περιβόλους. Χρησιμοποιώντας ἀγριόπετρες ἔκαναν μία κυκλικὴ περιφέρεια – πολὺ προσεγμένη δουλειά. Στὴ μέση τοποθετοῦσαν τὸν νεκρὸ, πλένοντας προηγουμένως τὰ ὀστᾶ του, τὸν ἔκαιγαν καὶ στὴ συνέχεια ἔβαζαν τὴ στάχτη σὲ πῆλινο ἀγγεῖο. Στὸ στόμιο τοῦ ἀγγείου τοποθετοῦσαν μία πέτρα – ποὺ προηγουμένως τὴν εἶχαν ἐπεξεργαστῇ, γιὰ νὰ εἶναι λεία– καὶ μετὰ τὸ γύριζαν ἀνάποδα.

Τῆς ἴδιας ἐποχῆς, τῆς Ἐποχῆς τοῦ Χαλκοῦ, καύσεις καὶ ταφικοὺς περιβόλους ἔχουμε βρεῖ καὶ στὸ Κριαρίτσι τῆς Χαλκιδικῆς. Ἀλλὰ ἐκεῖ δὲν καταγράφηκε ἡ συνήθεια νὰ τοποθετοῦν ἀνάποδα τὸ ἀγγεῖο. Ὅλα αὐτὰ εἶναι δοξασίες, ποὺ σχετίζονται μὲ τὴν ταφικὴ τελετουργία. Μεμονωμένες καύσεις αὐτῆς τῆς ἐποχῆς σὲ ταφικοὺς περιβόλους ἔχουν διαπιστωθῇ ἐπίσης στὴ Λευκάδα καὶ στὴν Κοζάνη. Τὸ μεγαλύτερο ὅμως ἐνδιαφέρον ἐστιάζεται στὴν ὑπαρξὴ ἐνὸς προϊστορικοῦ κτηρίου παραπλεύρως τοῦ νεκροταφείου. Ἐντοπίσαμε τὴ θεμελίωση, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀγριόπετρες καὶ ἡ μέχρι τώρα ἀνασκαφὴ ὑποδηλώνει ὅτι πρέπει ἀπὸ πάνω νὰ ὑπῆρχαν ὠμὲς πλίνθοι. Καὶ ἐδῶ εἶναι ἔντονα τὰ ἴχνη καύσης. Πραγματικὰ δὲν ξέρουμε, τί θὰ φέρῃ στὸ φῶς ἡ ἀνασκαφὴ. Πιστεύουμε ὅτι ἐκεῖ γινόντουσαν τελετές, ποὺ σχετίζονταν μὲ τὴν ταφή, μιᾶς καὶ ἐντοπίστηκαν καὶ ὀστᾶ ζώων.

«Δ»: *Μέσα στὰ ἀγγεῖα ποὺ βρέθηκαν στοὺς τάφους ἔχει διατηρηθῇ καὶ ἡ στάχτη;*

— Ναί, ἔχει διατηρηθῇ. Ὅπως καὶ λίγα ἀνθρώπινα ὀστᾶ. Μέσα σὲ αὐτοὺς τοὺς τάφους δὲν ἐντοπίστηκε κάτι ἄλλο. Σὲ διπλὰνὸ λόφο ὅμως ἐντοπίσαμε καὶ τὸν οἰκισμὸ αὐτῆς τῆς περιόδου καὶ ἔτσι γνωρίζουμε ποῦ ζοῦσαν οἱ κάτοικοι ποὺ κατασκεύαζαν αὐτοὺς τοὺς ταφικοὺς τύμβους.

«Δ»: *Σὲ σχέση μὲ τὸ ἀρχαῖκὸ νεκροταφεῖο τί εὐρήματα ἐντοπίστηκαν;*

— Δίπλα στὸ προϊστορικὸ νεκροταφεῖο ἐντοπίστηκε καὶ ἀνασκάφηκε τμῆμα ἀρχαῖκου νεκροταφείου. Οἱ τάφοι εἶναι κιβωτιόσχημοι καὶ ἡ ἐπένδυσή τους δὲν γινόταν μὲ πέτρες, ὅπως συμβαίνει κανονικὰ στοὺς κιβωτιόσχημους, ἀλλὰ μὲ πῆλινες πλάκες, ποὺ ἐπὶ τούτου εἶχαν κατασκευαστῇ. Ἐκαναν δηλαδὴ ἓνα λάκκο, τὸν ντύνανε μὲ πῆλινες πλάκες καὶ ἐκεῖ μέσα ἔβαζαν τὸν νεκρὸ. Πρόκειται γιὰ παιδικὲς ταφές· βρήκαμε πολλὰ παιδικὰ ὀστᾶ στὸ ἐσωτερικὸ τους.

Τὸ χαρακτηριστικὸ ὅμως εἶναι ὅτι οἱ ταφὲς ἦταν πλούσιες σὲ κτερίσματα. Τὸ πλῆθος τῶν κτερισμάτων σὲ σχέση μὲ τὸν μικρὸ ἀριθμὸ τῶν τάφων παραπέμπει στὸ ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ παιδιὰ πλουσίων οἰκογενειῶν τῆς ἀρχαίας Σκιώνης. Ἀρκεῖ νὰ σᾶς πῶ ὅτι σὲ 18 τάφους βρήκαμε γύρω στὰ 200 ἀγγεῖα. Ἀπὸ αὐτὰ τὰ 150 εἶναι ἀττικά μελανόμορφα, ποὺ προέρχονταν ἀπὸ ἐμπόριο. Ἐκτὸς ἀπὸ ἀγγεῖα βρήκαμε πῆλινα εἰδώλια ζώων, ἀγριογούρουνων, σκαντζόχοιρων καὶ πουλιῶν, ὅπως ἐπίσης πῆλινα εἰδώλια σειρήνας –γυναικεῖα δηλαδὴ μορφῇ– πουλὶ ποὺ σχετίζεται μὲ τὸν θάνατο. Πῆλινες προτομές, γυναικεῖες καὶ ἀνδρικές, γυάλινα ἀγγεῖα πολυτελείας,

Γενική άποψη του προϊστορικού και του αρχαϊκού νεκροταφείου. Αριστερά διακρίνονται οί κιβωτιόσχημοι τάφοι περίβολοι της πρώιμης έποχής του χαλκού.

Έγχυτρισμός (ταφή σὲ άγγείο).

Κιβωτιόσχημοι τάφοι VI (άριστερά) και XI (δεξιά) της ύστερης αρχαϊκής έποχής. Περιείχαν παιδικές ταφές και πολλά κτερίσματα, κυρίως μελανόμορφα άττικά άγγεία.

είσαγωγής τὸ πιθανώτερο ἀπὸ τὴν Ἰωνία καὶ ἀσημένια κοσμήματα. Κτερίσματα ἐντοπίστηκαν καὶ στὸ ἐξωτερικὸ τῶν τάφων, κάτι ποὺ ὑποδηλώνει τὸν τρόπο τῆς ταφικῆς τελετουργίας. Κατασκεύαζαν τὸν τάφο, τοποθετοῦσαν μέσα τὸ νεκρὸ παιδί, τὸν γέμιζαν μὲ τὰ κτερίσματα-δῶρα, ἔκλειναν τὸν τάφο μὲ πῆλινες πλάκες καὶ ἀπὸ πάνω ἔσπαγαν ἀγγεῖα.

«Δ»: *Μία τελετουργία ποὺ διατηρεῖται ἀκόμη σὲ ἀρκετὲς περιοχὲς τῆς Ἑλλάδος μέχρι σήμερα.*

— Αὐτὸ εἶναι γεγονὸς πράγματι.

Εἶναι ἐκπληκτικὸ ὅμως πόσο στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα οἱ γονεῖς λάτρευαν καὶ φρόντιζαν τὰ παιδιά τους. Μία φροντίδα, ποὺ τὰ ἀκολουθοῦσε ἀκόμη καὶ στὸν θάνατο μὲ τὴν προσφορὰ δώρων καὶ τὴν τοποθέτηση μέσα στὸν τάφο ἀντικειμένων, ποὺ προφανῶς ἀποτελοῦσαν τὰ παιχνίδια τους. Συγκινηθήκαμε πολὺ ἀπὸ ὅσα ἀντικρύσαμε σὲ αὐτὴν τὴν ἀνασκαφή, ποὺ ἀκόμη βρίσκεται σὲ ἐξέλιξη.

«Δ»: *Ποιά μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ σχέση τοῦ προϊστορικοῦ νεκροταφείου μὲ τὸ ἀρχαϊκό;*

— Αὐτὸ ποὺ μᾶς κάνει ἐντύπωση, εἶναι ὅτι, ἐνῶ μεσολαβεῖ μία τόσο μεγάλη χρονικὴ περίοδος μεταξύ τους, ἔχουν κατασκευαστῇ παρ' ὅλα αὐτὰ σὲ σειρὰ, ὁ ἓνας μετὰ τὸν ἄλλον. Δηλαδὴ ἐκεῖνοι ποὺ κατασκεύασαν τὸ ἀρχαϊκὸ νεκροταφεῖο πῆραν ὑπ' ὄψη τὸ προϊστορικὸ, γνώριζαν τὴν ὑπαρξή του καὶ δὲν ἐπεκτάθηκαν ἐπάνω του. Μὲ κάποιον τρόπο πρέπει νὰ ἦταν ὁρατὸ τὸ προϊστορικὸ νεκροταφεῖο, ἢ νὰ ὑπῆρχε ἡ συλλογικὴ μνήμη γι' αὐτὸν τὸν χώρο, καὶ γι' αὐτὸν τὸν λόγο δὲν ἐπεκτάθηκαν ἐπάνω του.

«Δ»: *Ὅλα αὐτὰ τὰ ἀντικείμενα ποὺ ἐντοπίστηκαν, τὰ ἔχετε περισυλλέξει;*

— Τὰ ἔχουμε πάρει, βρίσκονται στὸ Μουσεῖο τοῦ Πολυγύρου καὶ ἔχουμε ξεκινήσει ἤδη τὴ συντήρησή τους. Εἶναι πάρα πολλὰ τὰ εὐρήματα. Ξαφνικὰ ἡ ΙΣΤ' Ἐφορία Προϊστορικῶν καὶ Κλασικῶν Ἀρχαιοτήτων πλούτισε πολὺ τὴ συλλογὴ τῆς σὲ ἀττικὰ ἀγγεῖα, σὲ κορινθιακὰ ἀλλὰ καὶ σὲ ντόπια χαλκιδικιώτικα ἀγγεῖα. Τώρα μάλιστα μᾶς δίνεται ἡ εὐκαιρία, ἔχοντας περισσότερα στοιχεῖα, νὰ μελετήσουμε τὰ ἀγγεῖα ποὺ κατασκεύαζαν σὲ ἐργαστήρια τῆς Χαλκιδικῆς, τὰ ὁποῖα διαθέτουν μία ἰδιαίτερη διακόσμηση. Βρήκαμε καὶ τέτοια ἀγγεῖα καὶ εἶναι πολὺ ἐνδιαφέροντα. Ὅσον ἀφορᾷ στοὺς πῆλινους τάφους, τοὺς ἔχουμε ἀφαιρέσει καὶ θὰ τοὺς ξαναφειάξουμε-ἀναπαραστήσουμε στὸ Μουσεῖο Πολυγύρου, ἂν γίνῃ κάποια στιγμὴ ἢ ἐπέκτασή του.

«Δ»: *Τώρα τὸ ἐνδιαφέρον ἐστιάζεται σὲ αὐτὸ τὸ κτίσμα;*

— Ἀπαιτεῖται πολλὴ δουλειὰ καὶ μελέτη. Θὰ χρειαστῇ πολὺς χρόνος, μέχρι νὰ ἀποκαλυφθῇ τὸ κτίσμα, μιᾶς καὶ οἱ ἐργασίες βασίζονται μόνο σὲ ἀνθρώπινα χέρια. Παράλληλα μᾶς ἐνδιαφέρει νὰ μελετήσουμε τὶς ταφικὲς τελετουργίες ποὺ σχετίζονται μὲ αὐτὰ τὰ δύο νεκροταφεῖα, ἀφοῦ ἡ ἀνασκαφὴ ἔρχεται νὰ προσθέσῃ νέα στοιχεῖα.

Ταξιαρχοῦλα Λαδᾶ

ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ (Θηβῶν): ΔΕΝ ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ Η ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ, ΑΠΟΦΑΣΙΖΩ ΕΓΩ!

Πῶς κατεστράφη ἡ Κοιλάδα τῶν Μουσῶν*

Κύριε Λάμπρου,

Σᾶς ἐπισυνάπτω τὸ πρακτικὸ ἀριθμ. 4/2003 τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Θεσπιέων, εἰς τὸ ὁποῖο προσεκλήθην νὰ παρευρεθῶ. Ἐν ὄψει τῆς διαμάχης ἡ ὁποία διεξάγεται στὰ ΜΜΕ σχετικά μὲ τὸν βίο καὶ τὴν πολιτεία τῆς Ἑλλαδικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας καὶ τὸν μελλοντικὸ ρόλο ποὺ φιλοδοξεῖ νὰ παίξῃ ὁ Ἅγιος Θηβῶν κ. Ἱερώνυμος, παρακαλῶ διαβάστε τὶς τρεῖς τελευταῖες παραγράφους τῆς σελίδας 3, ὅπου ὁ ἐν λόγω ἱεράρχης αὐτοπροσδιορίζεται.

Ἡ παρουσία του καὶ μόνον στὴν συνέλευση τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου τοῦ Δήμου Θεσπιέων, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ συζητηθῇ θέμα στὸ ὁποῖο αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐνέχεται, ἀποτελεῖ μικρὸ μόνον δείγμα τοῦ βαθμοῦ στὸν ὁποῖο ἡ Ἐκκλησία παρεμβαίνει στὶς λειτουργίες τῆς Πολιτείας, τὴν ὁποία μάλιστα, δὲν θὰ ἦταν ὑπερβολικὸ νὰ ἰσχυρισθῇ κανεὶς στὴν περίπτωση τοῦ νομοῦ Βοιωτίας, ἔχει ὑποκαταστήσει.

Σᾶς χαιρετῶ
John Ketscas
Λάσκου 27, Παγκράτι
Ἀθήνα 116 33

“

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

Ἀπὸ τὸ πρακτικὸ ἀριθμ. 4/2003 συνεδρίασης
τοῦ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΘΕΣΠΙΕΩΝ

Ἀριθμ. ἀπόφασης 37/2003

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Περὶ αὐθαίρετης κατασκευῆς πλυσίων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ στὴν Ἄσκηρ.

Στὶς Θεσπὶς καὶ σὲ αἴθουσα τοῦ Δημοτικοῦ καταστήματος σήμερα τὴν 31-02-2003, ἡμέρα Παρασκευὴ καὶ ὥρα ὁ μ.μ., συνήλθε σὲ συνεδρίαση τὸ Δημοτικὸ Συμβούλιο Θεσπιέων.

* Γιὰ τὴν συστηματικὴ καταστροφή ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κοιλάδας τῶν Μουσῶν στὸν Ἑλικῶνα, τοῦ μεγαλύτερου ἀρχαιολογικοῦ χώρου τῆς Ἑλλάδος σύμφωνα μὲ τὴν περιγραφή τοῦ Πανσανία, βλέπετε στὸ «Δ» τὶς ἔρευνες μὲ τοὺς τίτλους ❶ «Μὲ χιλιάδες τόνους μετὸν θάβει τὸ ἄλσος τῶν Μουσῶν ἡ μητρόπολις Θηβῶν-Λιβαδειᾶς: Πρωτοφανὴς βανδαλισμὸς στὸν μεγαλύτερο σὲ ἔκταση ἀρχαιολογικὸν χώρο τῆς Ἑλλάδος», τ. 248-249, Αὔγ.-Σεπτ. 2002· καὶ ❷ «Ὁργιο παρανομιῶν τῆς μητρόπολης Θηβῶν στὸ ἄλσος τῶν Μουσῶν: Ἐνας καθρέφτης τῆς ρωμαϊκῆς ἀθλιότητος», τ. 257, Μάιος 2003.

Ὁ πρόεδρος τοῦ Δ.Σ. κήρυξε τὴν ἑναρξὴ τῆς συνεδρίασης καὶ εἰσπῆγίται τὸ 3ο θέμα τῆς ἡμερήσιας διάταξης μὲ τὴν παρουσίαν τῶν δύο παρευρισκομένων συμβούλων, τοῦ Μητροπολίτη Θηβῶν Ἱερώνυμου καὶ τοῦ κ. Ἰωάννη Κετσέα. Ὁ λόγος δίδεται στὸν κ. Ἱερώνυμο. [...]

ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ: Ἀποφάσισα νὰ κάνω ἓνα μοναστήρι ἐκεῖ (σημ.: στὴν Κοιλάδα τῶν Μουσῶν), γιὰ νὰ βοηθήσω τὴν περιοχὴ σας. Κάποιοι εὐλαβεῖς ἄνθρωποι, συντοπίτες σας, μᾶς παραχώρησαν τὸν χώρο.

ΔΗΜ. ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ: Ὁ χώρος εἶναι δημόσιος.

ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ: Κάνετε λάθος. Μιλῆσαμε μὲ τὸ Δασαρχεῖο Θηβῶν καὶ μᾶς διαβεβαίωσαν πὼς εἶναι ἐγκαταλελειμμένη ἀγροτικὴ περιοχὴ. Ἦταν δηλαδὴ ἰδιωτικὴ ἔκταση.

Γ. ΚΕΤΣΕΑΣ: Διαβάζω στὸ Συμβούλιο τὴν Εἰσήγηση τῆς (ἀρχαιολόγου) Κ. Κοιλάκου στὸ ΥΠΠΟ, ὅπου ἀναφέρεται πὼς δὲν ὑπάρχει θέμα ἀνασύστασης μονῆς, διότι μετὰ ἀπὸ προσωπικὴ τῆς ἔρευνα στὸν χώρο:

«...δὲν προκύπτει ὅτι στὴν θέση αὐτὴ ὑπῆρχε μονή, ἀφοῦ δὲν ἐντοπίσθηκαν οὔτε ἱχνη κτισμάτων οὔτε καὶ κεραμικῆς, ποὺ θὰ δικαιολογοῦσαν τὴν παρουσίαν της». Καὶ μετὰ ἀπὸ λεπτομερῆ περιγραφὴ τῶν ἐπεμβάσεων σὲ χώρῳ 150 μέτρων βορείως τῆς Ἐκκλησίας καταλήγει: «Μετὰ τὰ ἀνωτέρω καὶ ἐπειδὴ κρίνουμε ὅτι ἡ ἐκτεταμένη αὐτὴ ἐγκατάσταση θὰ ἐπιφέρῃ ἀνεπανόρθωτη αἰσθητικὴ βλάβη μὲ τὴν προσωρινὴν ἢ μόνιμη ἀργότερα μορφὴ τῆς στὸ ἄμεσο περιβάλλον τῆς Κοιλάδας τῶν Μουσῶν μὲ τὸν γαλίνιο χαρακτῆρα τῆς, εἰσπυόμεθα τὴν ἀπόρριψη τοῦ αἰτήματος γιὰ τὴν ἐγκατάσταση μονῆς πλησίον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Χριστοῦ στὴν Ἄσκηρ Βοιωτίας».

ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ: Ἡ κ. Κοιλάκου ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς γνώμης τῆς, ἄνθρωπος εἶναι καὶ κάνει λάθη. Ἄλλοι ἀποφασίζουν. Τὸ κατὰ πόσον ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ κρίνῃ ἂν ὑπῆρξε μονή, εἶναι ἀμφισβητήσιμο. Ἐξ ἄλλου ὅλο καὶ ὅλο ποὺ ἔκανε ἦτανε μία εἰσήγηση. Φανταστίτε ὅταν θὰ ἀρχίσουν νὰ ἔρχονται τὰ πούλμαν ἐδῶ. Δὲν θὰ σταματήσουν νὰ πιοῦν τὴν πορτοκαλάδα τους στὴν Ἄσκηρ;

Ἔχουμε ἓνα ἀναπτυξιακὸ πρόγραμμα. Μὲ κέντρο τὸ Συνεδριακὸ Κέντρο [τῆς Ἐκκλησίας στὸν Ἐλικῶνα, πρόσφατο, κόστους 600 ἑκατομμυρίων] θέλουμε νὰ δημιουργήσουμε ἓνα δίκτυο μοναστηριῶν, γιὰ νὰ προάγουμε τὸν θρησκευτικὸ τουρισμό.

Καί, ξέρετε, ὅταν ἀκούω ὅλα αὐτὰ «γιὰ αἰσθητικούς λόγους», διερωτῶμαι, μήπως ὑπάρχουν ἄλλοι λόγοι. Καὶ ὕστερα μᾶς λένε: «Εἴσατε παράνομοι». Νὰ σᾶς ρωτήσω λοιπόν, ἐσεῖς ἐδῶ εἴσατε ὅλοι σας νόμιμοι; Τὸ θέλετε ἢ δὲν τὸ θέλετε τὸ μοναστήρι; Νὰ τὸ γκρεμίσουμε δηλαδὴ τὸ μοναστήρι; Πέστε μου, κ. Δήμαρχε, νὰ τὸ γκρεμίσουμε τὸ μοναστήρι;

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Δὲν ἤρθαμε ἐδῶ, γιὰ νὰ ἀποφασίσουμε ἂν θὰ χτίσουμε ἢ θὰ γκρεμίσουμε τὸ μοναστήρι, ἀλλὰ ἔχουν διαπραχθῇ παρανομίες, καὶ ἐγὼ τί θὰ διδάξω στὰ παιδιὰ μου; Ὅτι ἡ Ἐκκλησία παρανομεῖ;

Κ. ΖΑΡΙΦΗΣ: Δὲν εἶχαμε [τὸ Δημοτικὸ Συμβούλιο] καμμία ἐπίσημη εἰδοποίηση. Οἱ πράξεις σας (τοῦ Ἱερώνυμου) ἔχουν καταργήσει κάθε ἔννοια νομιμότητας. Πρέπει νὰ ἀποκατασταθῇ ἡ νομιμότης.

Κ. ΛΥΜΠΕΡΗΣ (Ἀντιδήμαρχος): Ὁ Δήμος πρέπει νὰ προασπίσῃ τὴν νομιμότητα. Ἐνα συγκεκριμένο ἔγγραφο ἀφορᾷ στὴν χρηματοδότηση τοῦ αὐθαίρετου ἀπὸ τὸ Εἰδικὸ Ταμεῖο Ἐφαρμογῆς Ρυθμιστικῶν καὶ Πολεοδομικῶν σχεδίων (ΕΤΕΡΠΣ) τοῦ ΥΠΕΧΩΔΕ. Τὰ χρήματα αὐτὰ δὲν χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὸ ἔργο, γιὰ τὸ ὁποῖο δόθηκαν, κατὰ παράβαση τῶν ὥρων τῆς ἐπιδόσης. [Οἱ ἐπιδόσεις τοῦ ΕΤΕΡΠΣ δὲν ἰσχύουν γιὰ νέες κατασκευές, ἀλλὰ ἀφοροῦν στὴν διατήρηση, ἐπισκευὴ καὶ ἀνακατασκευὴ ἀρχιτεκτονικῶν στοιχείων διατηρητέων κτηρίων.] Δόθηκαν ὅμως γιὰ διαμόρφωση τοῦ περιβάλλοντος χώρου τῆς μεσαιωνικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ χρησιμοποιήθηκαν γιὰ τὴν ἰσοπέδωση καὶ τσιμεντοποίηση τοῦ χώρου, ὅπου ἀργότερα ἄρχισαν νὰ τοποθετοῦνται τὰ λυόμενα τοῦ μοναστηρίου. (Δείχνει φωτογραφίες, ὅπου εἶναι ἐμφανὲς πὼς

**«ΕΘΝΙΚΟΣ
ΔΙΧΑΣΜΟΣ»:
ΕΝΑ ΥΠΟΠΤΟ
«ΑΛΛΟΘΙ»**

ΔΑΥΛΟΣ

**2.000 ΧΡΟΝΙΑ
ΑΦΡΟΚΕΝΤΡΙΣΜΟΣ**

ΕΥΡΩ 5

Σύγχρονοι Άλάριχοι στη Μητρόπολη Θηβών

**ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΤΟΝΝΟΙ ΜΠΕΤΟΝ
ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΑΛΣΟΣ ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ**

Τὸ «ἄφτι» καὶ τὸ «ἄβγὸ» τοῦ κ. Γ. Μπαρπινιώτη

ΕΤΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟ ΠΡΩΤΟ

248-249

ΑΥΓ. - ΣΕΠΤ. 2002

Τὸ ἐξώφυλλο τοῦ «Δ», ὅπου ἡ ἔρευνα γιὰ τὴν τσιμεντοποίηση ἀπὸ τὴ Μητρόπολη Θηβῶν τῆς Κοιλιάδας τῶν Μουσῶν στὸν Ἑλικῶνα (τοῦ μεγαλύτερου ἀρχαιολογικοῦ χώρου τῆς Ἑλλάδος σύμφωνα μὲ τὴν περιγραφή τοῦ Πανσανία). Κατὰ τὸν μητροπολίτη, ἂν τὰ χρήματα δόθηκαν γιὰ ἔκτακτες ἀνάγκες καὶ χρησιμοποιήθηκαν γιὰ καταστροφὴ ἀρχαιολογικοῦ χώρου –«ἔ! καὶ τί ἔγινε;».

καμμία διαμόρφωση του χώρου γύρω από την εκκλησία δεν έχει γίνει.) Ποιός υπέβαλε την αίτηση χρηματοδότησης στον ΕΤΕΡΠΣ; [Σημ. στο σημείο αυτό ο σεβασμιότατος σιωπά.] Οί πιστώσεις της ΣΑΤ, έτους 2002, είναι χρήματα του Υπουργείου Έσωτερικών για την αντιμετώπιση έκτάκτων αναγκών που προέκυψαν από την κακοκαιρία (δείχνει φωτοτυπία που παρουσιάζει το ποσόν των 58.700 €, τα όποια δεν έχουν ακόμα διατεθῇ και τα όποια διεκδικεί πιεστικά ἡ Έκκλησία). Ὁ Δήμος μὲ την σημερινή του σύσταση δὲν προτίθεται νὰ ἱκανοποιήσῃ αὐτὸ τὸ αἴτημα τῆς Έκκλησίας. Ὁ Δήμος θὰ σεβαστῇ τὴν νομιμότητα.

ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ: Έμένα ἡ δουλειά μου εἶναι νὰ τρέχω ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ στὰ Ὑπουργεῖα, γιὰ νὰ βρῶ λεφτὰ γιὰ τὸ χώρο μου. Δὲν ξέρετε πὼς ἐδῶ πού ζοῦμε ὑπάρχει **ἐλαστικότητα** στὸ τί λὲς καὶ στὸ τί πράττεις; Ἄν τὰ χρήματα δοθοῦν γιὰ τὸ ποτάμι, καὶ σὺ χτίσῃς γεφύρι, ἔ καὶ τί ἔγινε; Καὶ ὅταν λέτε πὼς τὸ μοναστήρι χτίζεται χωρὶς [περιβαλλοντικές] μελέτες, ἐσεῖς τί μελέτες ἔχετε κάνει; Τίποτα, ἀπολύτως τίποτα.

Κ. ΛΥΜΠΕΡΗΣ: Ἡ Δασικὴ Ὑπηρεσία λέει ὅτι εἶναι δασικὴ ἔκταση. Παρουσιάζει τὸν Νόμο Ν. ΔΝΖ/1912, σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖο ὀρίζεται ὅτι παραχωροῦνται εἰς τὴν κυριότητα καὶ νομὴν ἐκάστης Κοινότητος οἱ ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς περιφέρειᾶς της περιλαμβανόμενοι Ἐθνικοὶ Βοσκήσιμοι Τόποι, ἐφόσον ἐκ τῶν ἐκτάσεων τούτων ἐλλείπουν οἱ προϋποθέσεις τῆς ὑπαρξῆς Ἐθνικοῦ Δάσους κ.τ.λ. Ὁ χώρος λοιπὸν τοῦ αὐθαίρετου ἀνήκει στὸν Δήμο. Τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ.

Θέλω νὰ γνωρίζω κατὰ πόσον τὸ μοναστήρι ἔχει ἰδιοκτησία χώρου ἀμέσως ἀνατολικά τοῦ μοναστηρίου. Γιατί χρειάζεται τὸ μοναστήρι κτήματα δίπλα στὴν Έκκλησία;

ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ: Πρὶν ἀπὸ τοῦ Ὡμᾶ σὰς διαβεβαιῶν πὼς θὰ ἔχω λύσει τὸ θέμα τὸ ἰδιοκτησιακό. Καὶ θὰ ἔχω ἀποκτήσῃ οἰκοδομικὴ ἄδεια. Ἔτσι καὶ ἀλλιῶς, γιατί δηλαδὴ ἡ Έκκλησία πρέπει νὰ πάρῃ ἐγκρίσεις, γιὰ νὰ χρησιμοποιήσῃ ἓνα δασικὸν χώρο; Ὅλα θὰ πᾶνε καλὰ. Καὶ τὴν ἡμέρα πού θὰ ἀνοίξῃ τὸ μοναστήρι, θὰ δῆτε 50 πούλμαν στὴν Κοιλιάδα τῶν Μουσῶν. Διπλῶν ὅτι μέχρι τοῦ Ὡμᾶ θὰ ἔχω βγάλει τὶς νόμιμες ἄδειες.

* * *

Τὸ Δημοτικὸ Συμβούλιο μετὰ ἀπὸ διαλογικὴ συζήτηση καὶ ἀφοῦ οἱ προτάσεις τέθηκαν σὲ ψηφοφορία:

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ κατὰ πλειοψηφία

Πρόταση Προεδρείου (ἔλαβε 10 ψήφους):

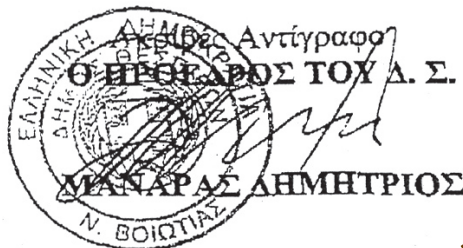
Νὰ προβῇ ὁ Δήμος στὶς ἀπαιτούμενες ἐνέργειες πού προβλέπονται ἀπὸ τὸ Νόμο, στὰ πλαίσια τῆς ἀρμοδιότητάς του ἀφοῦ τὸ ἐν λόγω κτίσμα βρίσκεται στὴ Διοικητικὴ Περιφέρεια τοῦ Δήμου Θεσπιέων. Καὶ ἐξουσιοδοτεῖται ὁ δήμαρχος καὶ ὁ Δημοτικὸς σύμβουλος Δημήτριος Ζαρίφης γιὰ τὴν ὑπόθεση αὐτή.

Ἡ πρόταση γιὰ ἀναβολὴ τοῦ θέματος ἔλαβε ψήφους 8.

Ἡ ἀπόφαση αὐτὴ ἔλαβε αὔξ. ἀριθμὸ 37/2003.

Γι' αὐτὸ συντάχθηκε τὸ παρὸν καὶ ὑπογράφεται.

Ὁ πρόεδρος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου
Δημήτριος Μανάρας

”

ΤΡΙΑ ΙΕΡΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΓΕΛΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

πὸ τὸ κράτος τῶν συγκλονιστικῶν ἀποκαλύψεων ποὺ διαταράσσουν τὴν ἡγεσία τῆς Ἑλλαδικῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας βρεθήκαμε ὅλοι μας ἐνώπιον ἐνὸς πανελλαδικοῦ προβληματισμοῦ μὲ κυρίαρχοῦσα ἀντίληψη, στὴν μεγάλη λαϊκὴ μᾶζα, στὰ ΜΜΕ καὶ σὲ ἐπίλεκτα μέλη τοῦ πολιτικοῦ κόσμου, ὅτι οἱ παρεκτροπὲς αὐτὲς ὀφείλονται σὲ ἀτομικὲς ἐπιλογὲς τῶν συγκεκριμένων πνευματικῶν ταγῶν καὶ τέλος πάντων ἡ κάθαρση πρέπει νὰ στοχεύῃ σὲ ἀτομικὲς περιπτώσεις ἢ τὸ πολὺ πολὺ νὰ ληφθοῦν ὠρισμένα θεσμικὰ μέτρα, ὥστε νὰ προλαμβάνονται (!) τέτοιες περιπτώσεις. Σὲ ἀντιπερισπασμὸ βέβαια εἶδαμε τὸν ἡγέτη τοῦ Ἑλληνικοῦ ποιμνίου κὼν Χριστόδουλο νὰ ἐπικαλῆται τὸν «διαπαιδαγωγητικὸ, ποιμαντικὸ, καὶ κοινωνικὰ ὠφέλιμο καὶ ἀπαραίτητο ρόλο τῆς Ἐκκλησίας». Θὰ ἤθελα λοιπὸν καὶ ἐγὼ μὲ τὴν σειρὰ μου νὰ συμβάλλω στὴν παρέμβαση αὐτὴ τοῦ ἀρχιεπισκόπου, παρουσιάζοντας ὠρισμένα ἄγνωστα στὸν πολὺν κόσμον ἀλλὰ ἐξόχως διαπαιδαγωγητικὰ (s.c) καὶ ψυχικῶς ὠφέλιμα κείμενα ἀπὸ τὴν «ἱερά» παράδοση γραμμένα ἀπὸ δύο ἐπιφανεῖς ἁγίους τοῦ ποιμνίου καὶ διακεκριμένους καθοδηγητὲς τῶν πιστῶν. Πρόκειται γιὰ τὸν ἅγιον Ἐφραίμ τὸν Σύρο, ἐορτάζοντα τὴν 28 Ἰανουαρίου καὶ τὸν ἕναν ἀπὸ «τοὺς τρεῖς μεγίστους φωστῆρας τῆς τρισηλίου θεότητος» καὶ προστάτη τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας (!) Γρηγόριο τὸν Θεολόγο, ἐορτάζοντα καὶ αὐτὸν τὴν 25ῃ τοῦ ἰδίου μηνός.

Ἀρχίζουμε λοιπὸν ἀπὸ τὸν Ἐφραίμ καὶ συγκεκριμένα θὰ παραθέσουμε ἐκλεκτὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸν 5ο τόμο τῶν ἁπάντων του, ποὺ ἐκδόθησαν ἀπὸ τὸν ἐπίσημο χριστιανικὸ ἐκδοτικὸ οἶκο «Τὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας», ἐδρεύοντα στὴν Θεσσαλονίκη. Ἄς παρακολουθήσουμε λοιπὸν τίς νοουθεσίες του ἀπὸ τὸν λόγο του μὲ τὸν ἐλπιδοφόρο τίτλο «Ὅτι δὲν πρέπει νὰ διασκεδάζουν οἱ Χριστιανοί» (σελ. 239 τοῦ τόμου). Διαβάσουμε λοιπὸν (τὸ κείμενο εἶναι ἀπὸ τὴν μετάφραση τοῦ ἐκδότου):

Σελ. 239: «Ὅτι βέβαια δὲν πρέπει νὰ διασκεδάζουν οἱ Χριστιανοί, τὸ γνωρίζουμε ὅλοι, ἀκούγοντας ἀπὸ τίς θεῖες Γραφές, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸν Κύριο ποὺ λέει στὸ Εὐαγγέλιο μὲ ἀπειλὴ “Ἀλίμονο σ’ ἐσᾶς ποὺ τώρα γελάτε, διότι ἐκεῖ θὰ πενθήσετε καὶ θὰ κλάψετε”. Καὶ ἐπίσης λέει “Μὴ διασκεδάσετε διότι ὅλα αὐτὰ τὰ κάνουν οἱ εἰδωλόλατρες”».

Σελ. 241: «Υπάρχουν, λέει, πολλοὶ ἄρχοντες, πολλοὶ σοφοὶ μὲ ἀνθρώπινα κριτήρια, πολλοὶ μὲ εὐγενικὴ καταγωγή, πολλοὶ εἰδήμονες, γραμματεῖς καὶ νομικοὶ καὶ διδάσκαλοι, πλούσιοι καὶ φτωχοί, δοῦλοι καὶ ἐλεύθεροι, ἐρημίτες καὶ παρθένοι καὶ κοινοβιάτες καὶ γέροι καὶ νέοι. Ποιὸς ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς μπορεῖ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ταιριάζει στοὺς

“Οτι δέν πρέπει νά διασκεδάζουν οί Χριστιανοί

“Οτι βέβαια δέν πρέπει νά διασκεδάζουν οί Χριστιανοί, τό γνωρίζουμε όλοι, άκούγοντας άπό τίς θείες Γραφές, καί μάλιστα άπό τόν Κύριο πού λέει στό Εὐαγγέλιο μέ άπειλή· «'Αλίμονο σ' έσάς πού τώρα γελάτε, διότι εκεί θά πενήσετε καί θά κλάψετε»¹. Καί έπίσης λέει· «Μή διασκεδάσετε· διότι όλα αυτά τά κάνουν οί ειδωλολάτρες»². Καί ό προφήτης 'Ησαΐας, ή καλύτερα ό Θεός διά μέσου τοῦ προφήτη, λέει· «'Αλίμονο σ' εκείνους πού πίνουν τό κρασί μέ τύμπανα καί αὐλούς καί κιθάρες»³. 'Ο μακάριος Δαβίδ έπίσης, έπειδή άπεχθάνονταν τή διασκέδαση, καί έπειδή καυχόνταν έν Κυρίῳ, έλεγε· «Κύριε, δέν ύπερφηφανεύθηκε ή καρδιά μου, ούτε άφέθηκαν τά μάτια μου σέ διασκεδάσεις»⁴. 'Ο 'Ιάκωβος πάλι, ό άδελφός τοῦ Κυρίου, λέει· «Πενθή-

1. Λουκ. 6, 25.

2. Λουκ. 12, 29-30.

3. 'Ησ. 5, 11-12.

4. Ψαλ. 130, 1.

“Οτι οὐ δεῖ παίζειν Χριστιανούς

“Οτι μέν οὐ δεῖ παίζειν Χριστιανούς πάντες γινώσκoμεν, εκ τῶν θείων Γραφῶν άκούοντες καί μάλιστα τοῦ Κυρίου λέγοντος έν τῷ Εὐαγγελίῳ μετά άπειλῆς· οὐαί ὑμῖν οί γελῶντες νῦν, ὅτι εκεί πενήσετε καί κλαύσετε. Καί πάλιν λέγει· μή μετεωρίζεσθε· ταῦτα γάρ πάντα τά ἔθνη ποιoῦσιν. 'Ησαΐας δέ ό προφήτης, μάλλον δέ ό Θεός διά τοῦ προφήτου λέγει· οὐαί οί μετά τυμπάνων καί αὐλῶν καί κιθαρῶν τόν οἶνον πίνοντες. 'Ο δέ μακάριος Δαυΐδ, ὡς βδελυσσόμενος τόν μετεωρισμόν καί καυχώμενος έν Κυρίῳ, έλεγε· Κύριε, οὐχ ὑψώθη ή καρδιά μου, οὐδὲ έμετεωρίσθησαν οί ὀφθαλμοί μου. 'Ιάκωβος δέ ό τοῦ Κυρίου άδελφός λέγει· πενήσate καί κλαύsate· ό γέλωs ὑμῶν εἰs πένθος μετα-

Φωτοτυπία σελίδας τοῦ βιβλίου τοῦ άγίου Έφραίμ τοῦ Σύρου, εκδόσεως τοῦ χριστιανικοῦ οἴκου τῆς Θεσσαλονίκης «Τὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας», ὅπου τὰ έπίσημα χριστιανικά διδάγματα, πού διαφημίζει ό κ. Χριστόδουλος ὡς «σωτήρια διαπαιδαγώγηση» τῶν Έλλήνων. (Άνω ή μετάφραση καί κάτω τὸ πρωτότυπο.)

Χριστιανὸς νὰ παίζου νκιθάρα, ἢ νὰ χορεύουν, ἢ νὰ πηδοῦν τρελλά, ἢ νὰ παίζουν αὐλό, ἢ νὰ βγάζουν κραυγές, ἢ νὰ ζητοῦν χρησμούς, ἢ νὰ κατασκευάζουν τὰ λεγόμενα φυλαχτά, ἢ νὰ τὰ φοροῦν, ἢ νὰ ρωτοῦν τοὺς δαίμονες, ἢ νὰ μεθοῦν, ἢ νὰ ἀνέχωνται ἐκεῖνους ποὺ κάνουν τέτοια παράνομα πράγματα;»

Σελ. 244: «Ὁ ψαλμὸς εἶναι τὸ ἔργο τῶν Ἀγγέλων, τὸ οὐράνιο πολίτευμα, τὸ πνευματικὸ θυμίαμα. Αὐτὸς φωτίζει τὸ νοῦ, αὐτὸς ἀνεβάζει στοὺς οὐρανούς, αὐτὸς κάνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ συνομιλοῦν μὲ τὸν Θεό. Χαροποιεῖ τὴν ψυχὴ, σταματᾷ τὴν ἀργολογίαν, ἐξορίζει τὸ γέλιο, ὑπενθυμίζει τὴν κρίσιν, εἰρηνεύει αὐτοὺς ποὺ ἔχουν ἔχθρα μεταξὺ τους.» (Ἀλήθεια ξέρετε ἀνθρώπους ποὺ νὰ συμφιλιώνωνται, καὶ νὰ τὸ ρίχνουν στὶς ψαλμωδίες;) Καὶ ὁ Ἐφραὶμ συνεχίζει ἀπτόητος:

Σελ. 244: «...ὅπου ὑπάρχουν νκιθάρες καὶ χοροὶ καὶ χειροκροτήματα, ἐκεῖ ὑπάρχει σκοτισμὸς τῶν ἀνδρῶν, καὶ ἀπώλεια τῶν γυναικῶν, καὶ λύπη τῶν ἀγγέλων, καὶ γιορτὴ τοῦ Διαβόλου.» Μήπως τρελλαθήκαμε ἐντελῶς; Ἄπ' ὅτι φαίνεται ὄχι, διότι τὸ κερσάκι ἔρχεται στὸ τέλος ὑπὸ μορφὴν παρανοικοῦ ξεσπάσματος:

Σελ. 247: «Γιατί ταράξεσαι ἀνώφελα, ἄνθρωπε; Ἐκεῖ θὰ κλείσουν τὰ μάτια αὐτῶν ποὺ μεθοῦν. Ἐκεῖ θὰ μαραθοῦν οἱ σάρκες αὐτῶν ποὺ χορεύουν. Ἐκεῖ θὰ θρηνήσουν καὶ θὰ στενάξουν αὐτοὶ ποὺ πίνουν τὸ κρασί μὲ νκιθάρη καὶ αὐλούς.»

υνεχίσουμε μὲ ἓνα ἄλλο πάλι θεόπνευστο κείμενο τοῦ ἰδίου ἁγίου. Ἀφορᾷ στὸ πλάσμα πού, ὅπως ἀποδεικνύεται ξανὰ ἀπὸ τὰ πρόσφατα γεγονότα στὴν χώρα μας, εἶναι σιχαμερὸ γιὰ τοὺς μητροπολίτες καὶ τὰ γιουσουλφάκια τους. Τὴν γυναῖκα. Ὁ λόγος ἔχει τὸν τίτλο «Ἐναντίον τῶν πονηρῶν γυναικῶν». Σημειώστε ὅμως ὅτι σὲ ὅλο τὸ κείμενο δὲν γίνεται κανένας διαχωρισμὸς μεταξὺ καλῶν καὶ πονηρῶν γυναικῶν (ὅπως κάνουν διάφορα ἀρχαῖα καὶ σύγχρονα ἑλληνικὰ κείμενα ποὺ ἐξυψώνουν τὶς ἄξιες γυναικείες)· τουναντίον ἐδῶ ὅλες οἱ γυναῖκες ἐκλαμβάνονται μὲ ἴδια χαρακτηριστικά. Διαβάστε λοιπὸν καὶ θαυμάστε:

Σελ. 198: «Κανένα θηρίο δὲν εἶναι ὅμοιο μὲ τὴν πονηρὴ καὶ φλύαρη γυναῖκα. Διότι, τί εἶναι ἀνάμεσα στὰ τετράποδα φοβερώτερο ἀπὸ τὸ λιοντάρι, ἢ τί εἶναι ἀνάμεσα στὰ ἔρπετα ἀγριώτερο ἀπὸ τὸν δράκοντα; Ἀλλὰ τίποτε δὲν εἶναι μπροστὰ ἀπὸ τὴν πονηρὴ γυναῖκα.» Καὶ ἀφοῦ κἀνὴ μίαν ἱστορικὴ ἀναδρομὴ (φυσικὰ ἀπὸ τὸ μόνον ἱστορικὸ βιβλίο ποὺ ξέρει, δηλ. τὴν Παλαιὰ Διαθήκη), καταλήγει σὲ συμβουλὲς πρὸς τὸν ἀνδρικό πληθυσμό:

Σελ. 204: «Τί εἶναι ἡ γυναῖκα; Εἶναι νανάγιο ἐπάνω στὴν ξηρὰ, πηγὴ κακίας, ἀποταμίευμα χυδαιότητος καὶ πονηριᾶς, θανατηφόρο συναπάντημα, ὀλίσθημα τῶν ματιῶν, ὄλεθρος τῶν ψυχῶν, πληγὴ τῆς καρδιᾶς, καταστροφὴ τῶν νέων, ἐξουσία τοῦ Ἄδη, ἀποκρημνὴ ἐπιθυμία. Τί εἶναι ἡ γυναῖκα; Εἶναι αἰτία τοῦ Διαβόλου, ἀνάπαυση τοῦ Ὁφί, παρερηγορία τοῦ Διαβόλου, ἀπαρηγόρητη λύπη, καμίνι ποὺ ἀποκάτω καίει ἡ φωτιά, σκανδαλισμὸς τῶν σφωζομένων, ἀγιάτρευτη κακία, τόπος καθημερινῆς φλυαρίας, ξενοδοχεῖο τῶν ἄσωτων, ἐργαστήριο τῶν δαιμόνων. Τί εἶναι ἡ γυναῖκα; Εἶναι φίλτρο τῆς πονηρίας, ἀδιάντροπο θηρίο, ἀχαλίνωτο στόμα, δημοσίευση τῶν μυστικῶν, ὁδηγὸς τῶν σκότους, δάσκαλος τῶν παραπτώματων, πονηρία τῆς ἀπόλαυσης, ἀχόρταγὴ ἐπιθυμία, ποὺ προξενεῖ τὴν αἰώνια κόλαση. Τί εἶναι ἡ γυναῖκα; Εἶναι γήινο φρόνημα, ραθυμία τοῦ ἄνδρα, ἀκολασία ποὺ κοιμᾶται μαζί του, φροντίδα ποὺ ξυπνᾷ μαζί του, καθημερινὴ βλάβη, θύελλα τοῦ σπιτιοῦ, νανάγιο τοῦ ἄνδρα, ἀνήμερο θηρίο, καταγῶγιο τῶν μοιχῶν, ὄπλο τοῦ Διαβόλου, ἐπιθυμητὴ λύσσα, παγκόσμιος θάνατος». Καὶ καταλήγει μὲ ἓνα πανανθρώπινο μήνυμα πρὸς κάθε νέο:

Σελ. 206: «Ὅταν λοιπὸν δῆς μία γυναῖκα ὁμορφη, ποὺ λάμπει, ποὺ ἔχει χαρούμενα μάτια, ποὺ γυαλίζουν τὰ μάγουλά της, ποὺ ἔχει στὸ πρόσωπό της κάποια ἐπιτηδευμένη ὁμορφιά, νὰ φλογίξῃ τὸν λογισμό σου καὶ νὰ αὐξάνῃ τὴς ἐπιθυμίες σου, σκέψου ὅτι αὐτὸ ποὺ θαυμάζεις εἶναι χῶμα, ὅτι αὐτὸ ποὺ καίει εἶναι στάχτη, καὶ τότε θὰ σταματήσῃ νὰ παραφέρεται ἡ ψυχὴ. Ξεσκέπασε μὲ τὸν λογισμό τὸ δέσμα τοῦ προσώπου της, καὶ τότε θὰ δῆς ὅλη τὴν μηδαμινότητα τῆς ὁμορφιάς της, διότι δὲν θὰ βρῇς τίποτε ἄλλο ἀπὸ ὅστ' αὐτὴ φλέβες καὶ δυσοσμία. Σκέψου ἐπίσης αὐτὴ νὰ γεράνῃ, νὰ μεταβάλλεται, νὰ πεθαίνῃ, νὰ πέφτῃ μαραμένο ὅλο ἐκεῖνο τὸ ἄνθος. Σκέψου τί θαυμάζεις, καὶ νὰ ντραπῇς, καὶ ἀφοῦ ντραπῇς, μετανόησε».

* * *

Ἄν νομίζετε ὅτι αὐτὰ εἶναι μὲν κλεψύσματα ἁγίου, ἀλλὰ εἶναι κάπως ὑπερβολικὰ πᾶρ-
τε καὶ μία γεύση ἀπὸ τὸν πολυδιαφημισμένο προστάτη τῆς Παιδείας μας (καὶ φοβερὸ
ἀνθέλληνα!) Γρηγόριο τὸν Θεολόγο, ποὺ συμβουλεῖ μιὰ κοπέλλα γιὰ τὴν οἰκογενειακὴ
της πορεία:

«Παραινέσεις εἰς Ὀλυμπιάδα» (Migne, P. G., τ. 37, σελ. 1542-1653)

«Κόρη μου, τὸ ὠφέλιμον αὐτὸ δῶρον σου προσφέρω ἐγώ,
ὁ Γρηγόριος, τοῦ πατρὸς δὲ ἡ συμβουλὴ εἶναι ἡ ἀρίστη[...].
Εἰς συμπόσιον γάμου ἢ γενεθλίων, ποὺ εἶναι ἀγάπες,
χοροὶ θορυβῶδεις, καγχασμοί, ἀστεία ἄτοπα,
νὰ μὴν πηγαίνῃς, διότι αὐτὰ τὴν ἀγνότητα μὲ θέληγτρα
γρήγορα διαλύουν, ὅπως αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες τὸν κηρόν.
Οὔτε εἰς τὸ σπίτι σου ἰδιωτικὰ συμπόσια νὰ κάνῃς,
παρόντος εἴτε ἀπόντος τοῦ συζύγου σου.
Καὶ τοῦτο ἄκουσε, νὰ μὴν ἔχῃς ἀδάμαστον σαρκικὴν ὁρμήν,
οὔτε πάντα νὰ χαρίζεσαι εἰς τὸν σύζυγόν σου.
Πείσε τὸν ἄνδρα σου νὰ σέβεται τὰς ἱερὰς ἡμέρας.»

* * *

ανεῖς λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ ἀμφιβάλλῃ γιὰ τὸ ποιὸν τῶν ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι
μποροῦν νὰ διαμορφώσουν τὰ παιδαγωγικὰ πρότυπα τοῦ κ. Χριστόδουλου,
ποὺ εἶναι οἱ δύο προηγούμενοι ἱεράρχες καὶ ἄγιοι. Τὰ κοινωνικὰ φαινόμενα,
τῶν ὁποίων γίναμε κοινωνοὶ τὸν τελευταῖο καιρὸ στὴν χώρα μας, δὲν εἶναι προ-
ῖν κάποιων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι εἶναι μειοψηφία στὴν κοινωνία μας. Εἶναι συνέπειες
ποὺ τὶς γέννησαν καὶ τὶς μόρφωσαν τὰ παραπάνω ἀπάνθρωπα καὶ παρανοικὰ διδάγμα-
τα. Πρέπει λοιπὸν ἡ κοινωνία μας νὰ κατανοήσῃ ὅτι ὅσοι συναγελάζονται μὲ τὸ σύμ-
πλεγμα τῆς χριστιανικῆς ιδεολογίας-ἐξουσίας μποροῦν νὰ ἐξελιχθοῦν σὲ ἄτομα ὑψηλοῦ
κινδύνου, τὰ ὁποῖα στὴ συνέχεια μποροῦν νὰ μετατραποῦν σὲ ἀντικοινωνικὲς καὶ ἐγκλη-
ματικὲς φυσιογνωμίες. Μιὰ ματιὰ στὸ συναξάρι Ἀγίων τοῦ Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου
(πραγματικὲς βιογραφίες ἁγίων ἀνωμάτων) θὰ μᾶς πείσῃ γιὰ τοῦ λόγου τὸ ἀληθές. Ἡ
ἀρχαία ἀλλὰ καὶ ἡ νεώτερη Ἑλληνικὴ κληρονομιά ἔχει ἱστορία καὶ φιλοσοφία μὲ παναν-
θρώπινο κριτικὸ καὶ ἐλεύθερο πνεῦμα, πού, ἂν διδαχθῇ σωστὰ καὶ κυριαρχήσῃ σὲ ὅλους
τοὺς ιδεολογικοὺς μηχανισμοὺς τῆς κοινωνίας, μπορεῖ νὰ διαμορφώσῃ τὸν ἄνθρωπο ποὺ
ζητᾶμε, τὸν ὀρθολογιστὴ, τὸν ἀγωνιστὴ, τὸν οἰκογενειάρχῃ, τὸν μορφωμένο, τὸν λάτρη
τῆς ἐπιστήμης, τὸν ἀνιδιοτελεῖ, τὸν μικρὸ ἢ μεγάλο φιλόσοφο τῆς ζωῆς, δηλαδὴ τελικὰ τὸν
πανανθρώπινο, τὸν πραγματικὸ Ἑλληνα.

Δημοσθένης Τριγώνης

Ο ΚΑΛΑΘΟΣ ΤΩΝ ΑΧΡΗΣΤΩΝ

Βαβύλειος Αίχμαλωσία

Ἐλεος πιά, ρε πατέρες, ἔλεος! Εἶπαμε γιὰ διαπλοκές, εἶπαμε γιὰ κυκλώματα, εἶπαμε γιὰ... «ἀδελφότητες», εἶπαμε γιὰ ματσαραγκιές, ἴντριγκες καὶ ἀβυσσαλέα πάθη, ἀλλὰ ἐσεῖς πιά τὸ παραχσατέ! Καὶ φυσικὰ μὲ ἐκθέσατε. Ὅπως νὰ φταίη καὶ τὸ πολὺ ὑπακτικὸ πὺν καταναλώνετε τώρα τελευταῖα, γιὰ νὰ ἐπιτύχετε προφανῶς καλύτερη...αὐτοκάθαρση! Ἀλλὰ μὲ τόσα πὺν ἔχετε φάει, τί νὰ σοῦ κάνη κι αὐτό. Παραθεωρήσατε κατάφωρα τὸ «μέτρον ἄριστον» καὶ τὸ «μηδὲν ἄγαν» τῶν σιχαμένων προγόνων σας, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁμολογουμένως ἐγὼ σᾶς ἀπέκοψα. Σᾶς μάγεψε ἡ «ντόλτσε βίτα», ὅπως λέει καὶ τὸ τραγούδι, καὶ πέσατε μὲ τὰ μοῦτρα στὶς ἱεροατασθαλίες. Γιαχβέ μου, τί ἄλλο θὰ «σκάση» ἀκόμα; Σὰν τὰ βαρελότα τῆς Ἀνάστασης ἔρχονται οἱ ἀποκαλύψεις γιὰ τοὺς ρασοφόρους μου καὶ συνακόλουθα οἱ σφαλιάρες γιὰ τὸ σβέροκο μου.

Μὲ τὸ ζόρι προσπαθῶ μὲ διάφορα παραμύθια νὰ συγκρατήσω τὸ χριστεπώννυμο πλήρωμα, γιὰ νὰ μὴν ξεσηκωθῇ καὶ σᾶς πάρη στὸ κυνήγι, ἴσαμε τῇ Βαβυλῶνα. Ὅχι, μὴν κάνετε παρηχητικὸς συνειρμούς μὲ τὸν Βαβύλη (ἢ Ραφαήλ, ἢ Φωκᾶ, ἢ Ἀναγνώστακη, ἢ τῶς κύριο τῆς κυρίας Κοὐν - ἡμαρτον, οὔτε οἱ πορτοφολᾶδες δὲν εἶναι τόσο πολυώνυμοι!). Δὲν μιλάω μόνο γι' αὐτόν. Ἄλλωστε «τὰ ρᾶσα δὲν κάνουν τὸν παπᾶ». Κάνουν ὅμως τὸν πράκτορα, ὡς φαίνεται...Οὔτε φυσικὰ μιλάω μόνο γιὰ τὸ δίδυμο Γιουσάκη - Σταυρόπουλου, πὺν κατέληξε στὸ «φρέσκο». Ὁ Γιαχβέ τοὺς τιμώρησε δίκαια, ἐξ αἰτίας τῆς μανίας τους μὲ τὰ μαρὰ ἀρχαῖα ἐλληνικὰ μνημεῖα! Μιλάω κι ἐμμένω, σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ ἐσᾶς, δεσποτᾶδες μου. Νὰ ἦταν μόνο οἱ οἰκονομικοὶ λόγοι τῆς γενικευμένης δυσφορίας τοῦ κόσμου, πάει στὸ διάτανο! Εἶναι ὅμως καὶ οἱ ... «κωλικοί» - ὅχι βέβαια τοῦ νεφροῦ! Τί τις θέλατε, μωρέ, τίς μεταξὺ σας προσωνυμίες «Σάσα», «Φωφώ», «Ντόροθυ», «Νταῖζη», «Καλκούτω» καὶ τὰ τοιαῦτα; Δὲν φτάνει πὺν προκλητικὰ τὸ στόμα σας χιλιομασάει, τὸ πορτοφόλι σας τιγκάει καὶ ὁ ἀφεδρῶν σας ρουφάει, τὸ ρίξατε καὶ στὴν πλάκα διασκεδάζοντας μὲ τίς ἰδιορρυθμίες σας; Ἀντιλαμβάνεστε τὴ ζημιὰ πὺν μοῦ κάνετε;

Μὲ τί μοῦτρα τώρα θὰ ξανακράξω ἐγὼ τοὺς τρισκατάρατους ἀρχαίους προγόνους σας ὡς ὁμοφυλόφιλους; Μὲ τί μοῦτρα θὰ ξαναπουλήσω χριστιανικὴ ἠθικὴ στοὺς Ρωμιοὺς; Πῶς νομίζετε ὅτι θὰ ἀντιδράσουν στὶς προσκλήσεις σας νὰ σᾶς ἐμπιστευτοῦν τὰ παιδιὰ τους, δεδομένου ὅτι πολλοὶ ἐξ ὑμῶν...«τυλίγετε τὸ ποῦρο»; Μὲ τί μοῦτρα θὰ ζητήσουμε στὸ μέλλον τὸν «ὀβολόν» τους γιὰ τὰ θεάρεστα ἔργα μας; Πῶς θὰ ὀλοκληρωθῇ τὸ προοιῶνιο σχέδιο τῆς καινῆς κτίσεως τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὁποίου ἐγὼ τυγχάνω διεκπεραιωτῆς κι ἐσεῖς -ὑποτίθεται- ἀκάματοι ἐκτελεστές; Ἀφήστε καὶ τὸ ἄλλο: Ὅσονούπω, ἔτσι πὺν ἄνε τὰ πράγματα, θὰ κυρωθῇ καὶ ἀπὸ τὸ Ρωμαῖκο τὸ Εὐρωπαϊκὸ Σύνταγμα. Φαντάζομαι νὰ ἀντιλαμβάνεστε τί σημαίνει αὐτό, ἔ; Ὅτι μακροπρόθεσμα θὰ πρέπει νὰ μαζέψουμε τὰ θεοκρατικά μας μπογαλάκια καὶ νὰ «κόψουμε ρόδα μυρωμένα» ἀπὸ τὴν Εὐρώπη. Γι' αὐτό σᾶς λέω, ἀδελφοί -καὶ ἀδελφές-, σοβαρεντῆτε, μετανοήστε, κατὰ δόκησιν φυσικὰ, καὶ ἀνασκουμπωθῆτε νὰ κρατήσουμε τὸν ἀνδραποδώδη ὄχλο (τὸ ποῖμνιο δηλαδὴ) μὲ τὸ μέρος μας, μὲ καὶ γλυτώσουμε τελικὰ ἀπὸ τὸ ἀδυσώπητο καὶ ἀνελέητο

Σάρωθρον

Ο... ΠΟΛΥΧΑΡΙΣΜΑΤΟΥΧΟΣ ΔΑΥΙΔ

τὸν «Ὁρθόδοξο Τύπο», φύλλο 1569, τῆς ἐβδομαδιαίας ἐκδοσης τῆς Πανελληνίου Ὁρθοδόξου Ἐνώσεως (Π.Ο.Ε.) διαβάσαμε ἓνα ἐνδιαφέρον ἄρθρο, χαρακτηριστικὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν τάσεων (γράφτηκε ἀπὸ τὸν θεολόγο κ. Μιχάλη Ε. Μιχαηλίδη). Στὸ ἐν λόγω κείμενο, ποὺ ὁ τίτλος του κατέχει μία θέση στὸ ἐξώφυλλο, συγκρίνεται κατὰ κάποιον τρόπο ὁ Ὅμηρος μὲ τὸν Δαυίδ, ἐνῶ ὁ τίτλος του «Τὸ Ψαλτήριον τοῦ Δαυίδ - Τὸ πιδ ἀγαπημένο βιβλίον» προδικάζει τὸ ἀποτέλεσμα τῆς σύγκρισης, πρὶν καὶ διαβάσουμε τὸ κείμενο.

Τὸ ἄρθρο ξεκινᾷ μὲ ἐπαίνους γιὰ τοὺς δύο ποιητές, ρίχνοντας στάχτη στὰ μάτια γιὰ τὸ τί πρόκειται νὰ ἐπακολουθήσῃ: «Ὅμηρος καὶ Δαυίδ. Δύο μεγάλοι ποιητές. Δύο ψηλοφτέρουγοι ἀετοὶ τοῦ πνεύματος. Δύο ἀνεπανάληπτοι τεχνοπλάστες. Δύο στιχουργοὶ καὶ ἀοιδοί. Δύο γλυκόλαλα ἀηδόνια ποὺ τέρπουν καὶ γοητεύουν. Δύο πατέρες καὶ πηγὲς τῆς ποιητικῆς τέχνης...».

Λίγο μετὰ τὴν εὐγενικὴ αὐτὴ σύγκριση ὁ θεολόγος ἀρθρογράφος δὲν ἀντέχει ἄλλο τὴν προσποίηση καὶ ξεσπάει, ἀποκαλύπτοντας τὴν πραγματικὴ του στάση ἐναντὶ τῶν δύο ποιητῶν (σημ. οὐσιαστικὰ ἓνας εἶναι, διότι Δαυίδ δὲν ὑπῆρξε ποτέ). «Κι αὐτὰ βέβαια, μὲ μιὰ πρόχειρη σύγκριση τῶν δύο ποιητῶν καὶ τῶν ἡρώων τους. Βαθύτερη ὥστόσο μελέτη τῶν ἔργων τους δείχνει μίαν ἀπόσταση, ποὺ μονάχα ἡ Θεία ἀποκάλυψη μπορεῖ νὰ γεφυρώσῃ. Γιατί, ἐνῶ ὁ ἓνας κινεῖται στὸ σκοτεινὸ χῶρο τῆς εἰδωλολατρίας, τῆς ὄνειροφαντασίας καὶ τῆς θεογονίας -ἀν ἐξαίρεση κανεῖς τὴν ἱστορικότητα τοῦ Τρωικοῦ πολέμου καὶ τῶν ἡρώων του- ὁ ἄλλος μὲ τοὺς ποιητικούς καὶ αἰώνιους ψαλμούς του βιώνει ἀδιάλειπτα τὸ φῶς τῆς παρουσίας τοῦ Πάνσοφου Δημιουργοῦ καὶ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ...» Πράγματι σὲ αὐτὸ τὸ χωρίο ἡ θέση τῆς Ὁρθοδοξίας ἐναντὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ ἀρχίζει νὰ ἀποκαλύπτεται: Γίνεται λόγος γιὰ σκοτεινὸ χῶρο καὶ γιὰ Ὀμηρικὴ εἰδωλολατρεία καὶ ὄνειροφαντασία· καὶ παρὰλληλα ὕμνος στὸ Γιαχβέ.

Παρακάτω τὸ ἄρθρο γίνεται περισσότερο αἰχμηρὸ ἐναντὶ τοῦ Ὀμήρου: «“Πατέρας” τῆς ποίησης ὁ Ὅμηρος -ἔστω κι ἂν ἔζησε 200 χρόνια μετὰ τὸν Δαυίδ- ἀλλὰ ποιητὴς καὶ ψαλμωδὸς τῆς θρησκευτικῆς πίστεως καὶ τῆς Ἐκκλησίας ὁ γιὸς τοῦ Ἰεσσαί. Πολυχαρισματοῦχος ὁ Δαυίδ. Σπάνια προσωπικότητα στὴν παγκόσμια Ἱστορία. Βασιλεὺς, προφῆτης, ποιητὴς καὶ μουσικός...».

Θὰ ἤθελα νὰ μᾶς ποῦν οἱ ὀρθόδοξοι τῆς Ἑλλάδος, γιὰ ποιοὺ λόγους τοποθετοῦν τὴν πατερικότητα τῆς ποίησης τοῦ Ὀμήρου ἐντὸς εἰσαγωγικῶν. Ἐπίσης νὰ μᾶς ἀπαντήσουν ἀπὸ ποῦ προκύπτει ὅτι ὁ Δαυίδ ἔζησε 200 χρόνια πρὶν τὸν Ὅμηρο. Ὁ Δαυίδ; Ποιὸς Δαυίδ;

Μὰ ἑκατοντάδες μελέτες ἔχουν δημοσιευθῇ περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Ὀμήρου καὶ τῶν προσώπων ποὺ ἐξιστορεῖ, ἐπιπλέον ἔχει σωθῇ ἡ προτομὴ τοῦ ποιητοῦ, ξέρομε δηλαδὴ πῶς ἦταν καὶ τὸ μόνο ποὺ μένει μετέωρο εἶναι ὁ ἀκριβὴς τόπος καταγωγῆς του. Σὲ ἄλλες πάλι θεωρίες ἀναπτύσσεται ἰσχυρότατη ἐπιχειρηματολογία, ποὺ ταυτίζει τὸν Ὅμηρο μὲ τὸν Ὀδυσσεά. Ἀντιθέτως ἡ ὑπαρξὴ τοῦ Δαυίδ δὲν ἀποδεικνύεται

ΚΑΙ Ο ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΗΣ ΟΜΗΡΟΣ

ἀπὸ κάποια ἱστορικὴ μελέτη, παρὰ μόνο ἀπὸ ἐβραϊκὰ θεολογικὰ κείμενα, ποὺ δὲν περιέχουν ἀποδείξεις ἀλλὰ «δογματικὲς ἀλήθειες». Θὰ παρακαλοῦσα νὰ μᾶς προσκομίσουν μία ἱστορικὴ ἀπόδειξη περὶ Δαυιδικῆς ὑπάρξεως –καὶ τοὺς προλαβαίνω νὰ μὴν ἀνατρέξουν σὲ ἐβραϊκὲς πηγές, διότι κλονίζεται ἡ ἀξιοπιστία τους.

Εἶναι πασίγνωστο ὅτι ἡ παγκόσμια Ἱστορικὴ Ἐπιστὴμη οὐδέποτε θεώρησε τὴν Παλαιὰ (καὶ τὴν Καινὴ) Διαθήκη ὡς ἱστορικὴ πηγὴ.

Ἀντιθέτως ὁλόκληρη ἡ ἐπιστημονικὴ κοινότητα παραδέχεται τὴν ὑπαρξὴ τοῦ Ὀμήρου καὶ τὴν ἀλήθεια τῶν κειμένων του. Παραθέτω ἐλάχιστα ὀνόματα σοβαρῶν ἐπιστημόνων καὶ ἐρευνητῶν, ποὺ ὅχι μόνο δέχθηκαν τὴν ὑπαρξὴ τοῦ Ὀμήρου καὶ τὴν ἀλήθεια τῶν κειμένων του, ἀλλὰ ἐπιπλέον ἀφιέρωσαν ὅλη τους τὴ ζωὴ στὴν μελέτη καὶ στὴν ἐνδελεχὴ ἀνάλυση τῶν Ὀμηρικῶν Ἐπῶν: William Gell, Dodwell, Goodisson, Holland, Kruse, Scheiber, Volker, Voss, Dörpfeld, Partsch, Leaf, Paul Cauer, Groiset, Marees, Schuhart, Lentzspitta, Finsler, Berard, Michael, Willamovitz, Muller κ.λπ.

Ἄς μᾶς φέρῃ καὶ ὁ θεολόγος ἀρθρογράφος μία μὴ ἐβραϊκὴ πηγὴ, ποὺ νὰ ἀποδέχεται τὴν ἱστορικότητα τοῦ Δαυίδ.

Στὴ συνέχεια ὁ «Ὁρθόδοξος Τύπος» γράφει: «Ἐὰν ὁ Ὅμηρος γοητεύῃ μὲ τίς διηγήσεις καὶ τίς περιγραφές του –ὅπως ἀρέσκονται τὰ παιδιὰ μὲ τὰ παραμῦθια–, ὁ Δαυὶδ ὑψώνει τίς καρδιὲς ὡς τὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ... Ἐὰν ὁ Ὅμηρος εἶναι ἓνας ὑπέροχος παραμυθᾶς, ὁ Δαυὶδ εἶναι ἓνας ἀσίγητος ὑμνητὴς καὶ μελωδικὸς τραγουδιστὴς τῆς δόξας τοῦ Θεοῦ». Ὅμως τὸ ἔρμιο τὸ Ἰσραὴλ ἔχει βγάλει νερὸ ἀπὸ τίς ἀνεπιτυχεῖς ἀνασκαφές καὶ ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα θάβουμε τὰ ἀρχαῖα ποὺ ξεμυτίζουν στὸν δρόμο, γιὰ νὰ περαιωθοῦν τὰ διάφορα δημόσια ἔργα. Ὁρθότατα ὁ κ. Πλεύρης στὸ βιβλίον του «Παλαιὰ Διαθήκη» σημειώνει: «...δὲν γνωρίζουμε μὲ ἀκρίβειαν, οὔτε πότε ἐγράφησαν τὰ 49 βιβλία τῆς Π.Δ. οὔτε ποίος τὰ ἔγραψε. Μόνο ὑποθέσεις γίνονται...» (σελ. 48-49). Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ὁ διαπρεπὴς ἀρχαιολόγος καθηγητὴς καὶ πρόεδρος τῆς Ἐταιρείας Λευκαδικῶν Μελετῶν στὴν σχετικὴ ἐπετηρίδα τοῦ 1972 ἀναφερόμενος στὴν ἱστορικότητα τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν ὑπογραμμίζει: «...Οἱ συνθέται ὅμως τῶν ἐπῶν (ἐνν. ὅτι ὁ Ὅμηρος δὲν εἶναι ὁ ἀποκλειστικὸς συνθέτης τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν, ἀφοῦ ἡ λαϊκὴ μοῦσα κατὰ τὸ μακραίωνα ταξίδι τῶν Ὀμηρικῶν λόγων συχνὰ παρενέβη εἰς αὐτούς) δὲν ὑπῆρξαν μόνον προικισμένοι ποιηταί, ἀλλ', ὡς αἱ ἀνασκαφαὶ τῆς τελευταίας ἑκατονταετίας ἐδίδαξαν, μᾶς μετέδωσαν πραγματικὰ γεγονότα καὶ πραγματικὰς συνθήκας εἰς ἄσματα τὰ ὁποῖα ἐψάλλοντο εἰς τὰς Αὐλὰς τῶν Ἀχαιῶν βασιλέων. Ἐπειδὴ τὰ ἔπη περιγράφουν, ἐκεῖ ὅπου κατέστη δυνατὸς ὁ ἔλεγχος, τὴν ἱστορίαν, τὴν γεωγραφίαν καὶ τὸν πολιτισμὸν τῆς Ἀχαικῆς ἐποχῆς κατὰ ἀληθοφανῆ τρόπον...».

Τέλος πάντων. Δὲν εἶναι ἀναγκαῖο νὰ πλατυάζουμε γιὰ τὰ αὐτονόητα. Ἡ νεκρικὴ σήψη καὶ τὰ πτωματικὰ αὐτὰ φαινόμενα τῆς Ρωμιοσύνης εἶναι τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀλόγιστης ἐβραϊκῆς ἐπιρροῆς σὲ ὠρισμένους ἐκκλησιαστικοὺς πυρῆνες.

Κωνσταντῖνος Δ. Μίχος

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ

S.B. DRURY, *Τρόμος και Πολιτισμός: Χριστιανισμός και Πολιτική*

Φαντασθήτε έναν θρησκευόμενο ξηλωτή, που προκαλεί την κατάρρευση ενός τεράστιου δημοσίου κτηρίου και τον συνεπακόλουθο θάνατο 3.000 αθώων ανθρώπων. Σκεφτόσαστε τον Μωχάμεντ Άττα και το Παγκόσμιο Κέντρο Εμπορίου; Πηγαίνετε λίγο πιό ... πίσω. Σκεφθήτε τον Σαμψών. Η καταστροφή του ναού των Φιλισταίων από τον Σαμψών περιγράφεται στους «Κριτές» (16:26-31), όπου επίσης αναφέρεται και ο αριθμός των θυμάτων. «Αν ο Μωχάμεντ Άττα ήταν τρομοκράτης», αναλογίζεται η Σαντία Ντρούρου στο έν κεφαλίδι βιβλίου της, «τό ίδιο δεν ήταν και ο Σαμψών»; Και αν ο Σαμψών ήταν ήρωας... «Αν δεχθούμε την άποψη ότι ο Σαμψών ήταν όργανο του Θεού, τότε πρέπει να δεχθούμε ότι και ο Άττα ήταν όργανο του Θεού. Ας μην ξεχνάμε ότι ο Θεός των Εβραίων, των χριστιανών και των μουσουλμάνων είναι ο ίδιος βιβλικός Θεός. Για τους αγνωστικιστές ο Θεός αυτός είναι όργιλος και άσπλαχνος, αλλά για τους πιστούς είναι δίκαιος. Όπως και νάχη το πράγμα εκείνο το οποίο ένοχλει είναι το είδος της δικαιοσύνης που εφαρμόζει τόσο “Αυτός” όσο και οι ήρωές του.»

Καλώς ήλθατε λοιπόν στον κόσμο της Σαντία Ντρούρου, όπου θα βιώσετε την, με άριστο-τεχνικό από μέρους της τρόπο, ανατροπή καθεστηκυίων ιδεών. Καθηγήτρια Πολιτικών Επιστημών και Φιλοσοφίας στο Πανεπιστήμιο Ρεγγίνα του Καναδά είναι γνωστή από την έρευνά της στην επίδραση του φιλοσόφου Λ. Στράους στον αμερικανικό συντηρητισμό. Με το μικρό αλλά γεμάτο δύναμη νέο της βιβλίο «Τρόμος και Πολιτισμός» η Ντρούρου επανεξετάζει την σχέση ανάμεσα στην πίστη, την πολιτική και τον τρόμο και επιτίθεται στην βιβλική θρησκεία, της οποίας η ειλικρίνεια τίθεται επί τάπητος μέσω μιας σύγχρονης ακαδημαϊκής εργασίας.

Το όρμέφυτο του τρόμου – το να επιδιώκουμε δηλαδή έλεγχο πάνω στους άλλους μέσω της τυραννίας και της απειλής βίας – είναι κοινό χαρακτηριστικό του ανθρώπινου είδους. Παραδόξως μία σειρά από στοχαστές, ανάμεσα στους οποίους και ο Στράους, το θεωρούν απολύτως αναγκαίο: «Ο ρόλος της πολιτικής δεν είναι η υπεράσπιση της δικαιοσύνης αλλά η αποτροπή του κακού, πράγμα το οποίο μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο με μεγαλύτερο κακό. Η τάξη στην κοινωνία, η τήρηση ελέγχου βασίζεται στον τρόμο και μάλιστα τέτοιας

Η ΥΒΡΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΡΙΝΥΕΣ ΣΤΟ ΙΡΑΚ

Κύριε διευθυντά,

Πού να φανταστή κανείς πώς με την έναρξη του Μπουσικού πολέμου στο Ιράκ θα εμφανίζονταν και οι Ερινύες, οι τρεις θεότητες της αρχαίας Ελλάδας και θα τιμωρούσαν την άδικοπραγία –κάθε παράβαση των νόμων– και μαζί τους θα έφερναν τις τύψεις που επέρχονται ως συνέπεια κάθε άδικης πράξης. Δυστυχώς όμως οι Ερινύες αυτές, αν και έχουν συμβολικά τις ίδιες πανάρχαιες ελληνικές προθέσεις, είναι αμερικανικής κατασκευής και προέλευσης, όπου η ήθικη και το δίκιο είναι πάντα με την πλευρά του δολλαρίου και δεν ακολουθούν τους νόμους της φύσης αλλά του κεφαλαίου.

Είναι πράγματι γοητευτικό αλλά και κολακευτικό συνάμα, οι Άμερικανοί να προτιμούν τα ελληνικά ονόματα για τις έταιρείες τους και να τις θέλουν πνευματικές με όλες τις ελληνικές σημειολογικές μεταφορές. Μία εταιρεία, που δημιούργησαν μετά την έναρξη του πολέμου στο Ιράκ (Μάρτιος 2003) για την άμεση προστασία και ασφάλεια των πετρελαιοαγωγών των 600 χλμ., πήρε το όνομα «Ερινύες» (Erinyes). Είναι μία από τις

ἐμβέλειαι ὥστε νὰ εἶναι δυνατὴ ἡ καθυπόταξη ὅλων των ἄλλων.» Ἡ Ντρούρου ἀπορρίπτει τέτοιον εἶδος ἀντιανθρωπιστικῆς θεώρησης τῶν πραγμάτων. Κατὰ τὴν γνώμη της ὁ τρόμος ὄχι μόνο δὲν ἀποτελεῖ προϋπόθεση εὐρυθμῆς λειτουργίας τῆς κοινωνίας, ἀλλὰ εἶναι μία ἀπὸ τὶς βαθυτέρες αἰτίες δυσλειτουργίας της. Πηγὴ του ἡ θρησκεία τῆς Βίβλου. Ἄν τὸ φονταμενταλιστικὸ Ἰσλάμ καλλιεργῇ τὴν υἰοθέτηση βίας, τὸ ἴδιο κάνουν οἱ δογματικὸς Χριστιανισμός, ὁ ἐπίσης δογματικὸς Ἰουδαϊσμός καὶ ὁ Ἰνδουϊσμός. Δεδομένου ὅτι οἱ δυτικοὶ ἀναγνώστες γνωρίζουν καλὰ, ἔχουν βιώσει τὸν Χριστιανισμό, ἡ Ντρούρου προχωρᾷ στὴν κριτικὴ αὐτοῦ ἀκριβῶς τοῦ δόγματος προκαλώντας κραδασμοὺς στὰ θεμέλια του.

Καταγγέλλει τὰ Αὐγουστίνια χαρακτηριστικὰ τῆς πίστεως: «τὴν ἀκραία ἀποδοκιμασία τοῦ κόσμου, τὴν ὑπερβολικὴ ἐνασχόληση μὲ τὸ ὑπερέραν, τὴν ὑπερβατικότητα, τὸν δυϊσμό, τὴν ἔμφαση στὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα». Οἱ ὁπαδοὶ τοῦ δόγματος πιστεύουν ὅτι «ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ δικαιοσύνη ἀνήκουν στὸν Θεό, καθὼς μετὰ τὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα ἡ ἀνθρωπότητα δὲν μπορεῖ νὰ ζῇ σύμφωνα μὲ τὶς ἀρχὲς τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς δικαιοσύνης. Οἱ ἀπειλὲς τρόμου εἶναι ἀπαραίτητες, γιὰ νὰ περιορίσουν τὸ κακό».

Στὴν ἀπαίτηση τοῦ Χριστοῦ, ὅσοι τὸν ἀκολουθοῦν νὰ δεχθοῦν τὴν διδασκαλία του μὲ ὅλη τους τὴν ψυχὴ, ἡ Ντρούρου διακρίνει τοὺς σπόρους τῆς τυραννίας: «Ἡ χριστιανικὴ ἀντίληψη περὶ ἀρετῆς, ὡς ἐσωτερικῆς προδιάθεσης τῆς ψυχῆς δηλαδή, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ διαποτίσῃ τὸ πολιτικὸ σύστημα, χωρὶς νὰ τὸ καταστήσῃ ἀπολυταρχικό... Τὸ κοινὸ ἀνάμεσα στὴν Ἱερὰ Ἐξέταση καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ σήμερα εἶναι ἡ πρωτοκαθεδρία τῆς “πίστεως” καὶ ὁ ἔλεγχος ὄχι μόνο τῶν πράξεων ἀλλὰ καὶ τῆς σκέψης, τῆς ψυχῆς.»

Μὲ ἕναν ἐπιδέξιον καὶ συναρπαστικὸν λόγον ἡ Ντρούρου ἀναλύει προσεκτικὰ καὶ σὲ βάθος τὶς ἐκτροπὲς τῆς χριστιανικῆς θρησκείας: «Οἱ χριστιανοὶ ἀπέκτησαν δύναμη ἰσχυριζόμενοι ὅτι ἀντιπροσωπεύουν τὸν Υἱόν, ὅμως, ἀπὸ τὴν στιγμήν ποῦ πήραν στὰ χέρια τους τὴν ἐξουσία ἐνεργοῦν ὅπως ὁ Πατέρας.» Μερικὲς φορὲς χρησιμοποιοῖ καὶ χιοῦμορ στὸν λόγο της: «Ὁ Λούθηρος παραδέχεται ὅτι ὁ Θεὸς τῆς Καινῆς Διαθήκης εἶναι πολὺν πῦρ ἀνελέητος ἀπὸ τὸν Θεὸ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης – καὶ βεβαίως Ἐκεῖνος δὲν ἀστειευόταν.»

Ἡ Ντρούρου χωλαίνει σὲ ἕνα σημεῖο: στὸ ὅτι ἀντιμετωπίζει τὸν Ἰησοῦν μὲ κάποια δόση ἀφελείας. Φαίνεται ὅτι ἀποδέχεται τὶς ἱστορίες καὶ τὶς διδασκίες τοῦ Εὐαγγελίου, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ ὑπ’ ὄψιν της τὶς ἀντιρρήσεις τῶν ἐρευνητῶν, ὅσον ἀφορᾷ στὴν ἱστορικότητά τους. Ἵσως νὰ ἀντιμετωπίζῃ τὸν Ἰησοῦ ὡς θρησκευτικο-φιλολογικὸν δημιούργημα καὶ ὄχι ὡς ἱστορικὸν πρόσωπον. Ὅπως καὶ νάχῃ τὸ πρᾶγμα, ἐκεῖνο ποῦ τὴν ἐνδιαφέρει εἶναι τὸ πῶς οἱ ιδέες ποῦ ἐκπορεύονται ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ ἐπηρέασαν τὸν Δυτικὸν πολιτισμόν καὶ ἡ κριτικὴ της ὡς πρὸς

ιδιωτικὲς ἀμερικανικὲς ἐταιρεῖες, ἀπὸ αὐτὲς ποῦ καρπώνονται κέρδη ἀπὸ τὸν πόλεμον τοῦτο, ἀλλὰ τὸ ὄνομά της τὴν κάνει φοβερή. Βλέπετε, οἱ Ἀμερικανοὶ γνωρίζουν καλὰ τὴ Μυθολογίαν μας καὶ πασχίζουν μὲ ὅλες τους τὶς δυνάμεις νὰ βάλουν στὸν καπιταλισμὸν τους μία ἐξέχουσα ἠθικὴ βάση ἐλληνικῆς προέλευσης.

Ποιὲς ὅμως ἦταν καὶ εἶναι μέχρι σήμερα οἱ Ἑρινύες; Οἱ Ἑρινύες ἦταν τρεῖς θεότητες τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Μυθολογίας, τρεῖς διαλεκτὲς κόρες: ἡ Ἀλκυτώ, ἡ Μέγαιρα καὶ ἡ Τισιφὼν. Ἦταν θυγατέρες τῆς Γῆς καὶ τοῦ Σκότους. Ἦταν θεὲς τοῦ ἐλληνικοῦ Ἄδη καὶ ἦταν φύλακες τῶν νόμων τῆς φύσης καὶ τῆς ἁρμονίας τοῦ κόσμου. Τιμωροῦσαν τὸ φόνο, τὴν βεβήλωση τοῦ ἀσύλου καὶ τῆς φιλοξενίας, τιμωροῦσαν καὶ τὴν ἐπιπορεία (=αὐτοὺς ποῦ καταπατᾶνε τὸν ὄρκον καὶ εἶναι προδότες). Προστάτευαν τὴν ἰσορροπία τῆς οἰκογένειας καὶ ὅλης τῆς κοινωνίας.

Αὐτὲς τὶς Ἑρινύες κατάρθωσε ἡ θεὰ Ἀθηνᾶ νὰ τὶς κἀνῃ Εὐμενίδες, δηλ. αὐτὲς ποῦ φέρνουν τὴν εὐλογία (εὖ + μένος = καθοδηγῶ τὸ πνεῦμα καὶ τὶς προθέσεις κάποιου, τὸν ἐνεργοποιῶ νὰ κἀνῃ τὸ καλόν: εὖ-). Ὁ εὐφημισμὸς αὐτός «Εὐμενίδες» δόθηκε, γιὰτὶ ἐπα-

αὐτὲς εἶναι καταλυτική: «Τὰ περισσότερα πολιτικὰ ἐγκλήματα ποὺ διεπράχθησαν στὸ ὄνομα τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶναι ἡ φυσικὴ συνέπεια τῶν δογμάτων του...Ὁ Χριστιανισμὸς ὁδηγεῖ στὴν μοιρολατρικὴ ἀποδοχὴ τοῦ κακοῦ – εἴτε ὡς ἀναμενόμενης τιμωρίας γιὰ κάποια ἁμαρτία εἴτε διότι αὐτὸς ὁ κόσμος, ἡ ἐπίγεια ζωὴ δηλαδή, δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει...Ἡ διαρκὴς ἐνασχόληση τῶν χριστιανῶν μὲ τὴν ἁμαρτία καὶ ἡ μόνιμη ἀνάγκη γιὰ ἐξιλέωση ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν συμφιλίωσή μας μὲ τὴν δυστυχία καὶ τὸν πόνο τῶν ἀθῶων...Ἡ Χριστιανισμὸς ἔχει μίαν “ἰδιαίτερη” ἀντίληψη περὶ τοῦ καλοῦ, ἀντίληψη ἡ ὁποία καλλιεργεῖ τὴν ἐχθρότητα καὶ ὠθεῖ σὲ σταυροφορίες κατὰ τῶν “ἀπίστων”, ἐνῶ εἶναι ἀντίθετη στὴν ἀνοχή, τὸν πλουραλισμὸ καὶ τὴν διαφορετικότητα...».

Ἡ τελικὴ τῆς βολῆ κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀφορᾷ στὸ γεγονός ὅτι ἡ θρησκεία αὐτὴ ὁδηγεῖ τοὺς πιστοὺς τῆς στὸ νὰ ἐσωτερικεύσουν τὸν τρόμο, ἐγκλωβίζοντάς τους σὲ μίαν μάχη κατὰ τῶν ἰδίων τους τῶν ἐπιθυμιῶν. Ἄς μὴν ἀπορροῦμε λοιπόν, ποὺ οἱ χριστιανοὶ φθάνουν στὸ σημεῖο νὰ θεωροῦν ὅτι «ὁ τρόμος – πνευματικὸς, πολιτικὸς καὶ ψυχολογικὸς – ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστο τμῆμα τῆς διαδικασίας ἐκπολιτισμοῦ τῶν ἀνθρώπων (!)».

Αὐτὸ ποὺ εἶναι ἰδιαίτερος ἀνησυχητικὸ εἶναι ὅτι «διαφαίνονται πραγματικοὶ κίνδυνοι γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ὀφείλονται στὴν ἀναξωπύρρηση τοῦ θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ στὴν ἐποχὴ μας – ἰσλαμικοῦ στὴν Μέση Ἀνατολή, ἰουδαϊκοῦ στὸ Ἰσραήλ, ἰνδουϊστικοῦ στὴν Ἰνδία καὶ χριστιανικοῦ στὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς». Παρ' ὅτι συχνὰ ἀντιμάχονται καὶ μάλιστα βιαίως, οἱ μουσουλμᾶνοι, Ἑβραῖοι, ἰνδουῖστες καὶ χριστιανοὶ μοιράζονται τὸ ἴδιο «ὄραμα»: «νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν πολιτικὴ ἐξουσία γιὰ νὰ ἐγκαταστήσουν τὸ κράτος τοῦ Θεοῦ».

Ὅσο γιὰ τὴν ὑποτιθέμενη σύγκρουση πολιτισμῶν τῶν ἡμερῶν μας ἡ Ντροῦρου ἐπισημαίνει ὅτι: «Ἡ διαμάχη ἀνάμεσα στὸ Ἰσλάμ καὶ τὴν Δύση ἔχει τὶς ρίζες τῆς στὴν ὁμοιότητα καὶ ὄχι τὴν διαφορετικότητα τῶν δύο κόσμων. Δὲν πρόκειται γιὰ σύγκρουση ἀνάμεσα σὲ μίαν κοσμικὴ, φιλελεύθερη κοινωνία καὶ μίαν κοινωνία ποὺ βασίζεται στὴν θρησκοληψία καὶ τὶς ἀρχὲς τῆς Βίβλου. Καὶ τὰ δύο μέρη τῆς διαμάχης διαπνέονται ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς Βίβλου καὶ ἔχουν τὴν ἴδια ἀντίληψη, θεώρηση τοῦ κόσμου – καὶ αὐτὸ εἶναι ποὺ καθιστᾷ τὴν διαμάχη αὐτὴν θανατηφόρο».

Ἡ Ντροῦρου καλεῖ τὴν κοινωνία τῶν ἀνθρώπων νὰ ὑπερβῇ τοὺς ὀρίζοντες τῆς Βίβλου καὶ νὰ ἀπορρίψει τόσο τὴν ἀνόητη κοσμοαντίληψη «ἐμεῖς καὶ αὐτοί», ποὺ δαμονοποιεῖ τοὺς ἀντιπάλους, ὅσο καὶ τὴν «πολυφορεμένη» χρησιμοθηρικὴ πολιτικὴ («realpolitik»), ποὺ βρῖσκεται πίσω ἀπὸ κάθε συμφορὰ.

Τὸμ Φλὺν (Μετάφραση: Α. Γ.)

γρυνποῦσαν γιὰ τὴν τήρηση τῆς τάξης. Ἀφοῦ ἦταν καὶ κόρες τῆς Γῆς, προστάτευσαν τὴ γονιμότητα τοῦ ἐδάφους καὶ ἦταν ἀπαραίτητες γιὰ τὴν ἴδια τὴν ὑπαρξὴ τῶν ἀνθρώπων. Αὐτὲς τὶς ἀμφίσημες στὸν χαρακτήρα Ἑρινύες ὕμνησε ὁ Αἰσχύλος –ὁ πατέρας τῆς τραγωδίας– στὸ ὁμώνυμό του ἔργο «Εὐμενίδες».

Οἱ Ἑρινύες ὅμως στὸ Ἰράκ –ἀφοῦ τὶς προτιμοῦν τόσο οἱ Ἀμερικανοὶ ὡς ἠθικὲς ἐλληνικὲς ἀρχὲς καὶ θεότητες– θὰ ὑπερισχύσουν καὶ θὰ τιμωρήσουν ἀργὰ ἢ γρήγορα – ὡς Ἑρινύες ἢ ὡς Εὐμενίδες– τὴν ὀλοφάνερη ὕβρη (μὲ τὴν ἀρχαιοελληνικὴ σημασία: τὴν ἀλαξονικὴ συμπεριφορὰ τους, ποὺ ἔχει ὁδηγήσει σὲ ὑπέρβαση τοῦ ἠθικοῦ καὶ θεικοῦ νόμου) καὶ ἡ ὁποία διαπράττεται σήμερον στὸ Ἰράκ.

Μετὰ τμῆς
Θωμᾶς Γ. Ἡλιοπούλος
Διευθυντὴς Κολλεγίου «Παιδεία»
Μελβούρνη, Αὐστραλία

ΖΟΦΟΣ ΚΑΙ ΦΩΣ

[Τὸ κείμενο ποὺ ἀκολουθεῖ τὸ ἔγραψα στὰ φοιτητικὰ μου χρόνια καὶ τὸ δημοσί-
ευσα ὡς ἓνα ἀπὸ τὰ κεφάλαια τοῦ βιβλίου μου «**Ἀναζήτηση.-Δοκίμιο Ἑλληνι-
κῆς Ἰδεολογίας**», Ἀθήνα 1980, σσ. 149-164, δηλαδὴ δύο χρόνια προτοῦ ἐκδώ-
σω τὸν «**Δαυλό**» (Ἰανουάριος 1982). Τὸ ἀναδημοσιεύω ἐδῶ στὴν αὐθεντικὴ του
μορφή, δηλαδὴ σὲ φωτογραφικὴ ἀνατύπωση (scanning) ἀπὸ τὸ προαναφερθὲν
βιβλίο μου, ὡς τεκμήριο τῆς συνέχειας-συνέπειας τοῦ «**Δαυλοῦ**» κατὰ τὰ 24 χρό-
νια ποὺ κυκλοφορεῖ – καὶ ἐξάλλου ὡς ἐμπράγματη ἀπόδειξη, ὅτι δὲν ὑπάρχει καμ-
μία ἀλλαγὴ στὶς ἰδέες ποὺ το **Περιοδικὸ ἀρθρώνει**, ὅπως ἰσχυρίζονται διάφοροι,
ὑπαινισσόμενοι ὅτι τὸ ἰδεολογικὸ πρόσωπό του ἐπηρεάσθηκε στὴν πορεία του καὶ
μεταμορφώθηκε ἀπὸ σκοπιμότητες ἢ συμφέροντα ἐμοῦ ἢ τρίτων.– **Δ.Ι.Λ.**]

Ο λόκληρος ὁ πληθυσμὸς τῆς Εὐρώπης, τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς
Ὁκεανίας καὶ σημαντικὸ ποσοστὸ τῶν κατοίκων τῆς Ἀσίας καὶ
τῆς Ἀφρικῆς εἶναι θρησκευτικά, ἠθικά καὶ φιλοσοφικά αἰχμαλωτι-
σμένοι ἀπὸ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ἀντίληψη τοῦ Ἑβραϊκοῦ Ἔθνους πε-
ρὶ θεοῦ Ὁντος, περὶ ζωῆς καὶ περὶ Κόσμου. Ἡ πνευματικὴ ὑποταγὴ
τῆς μισῆς σχεδὸν ἀνθρωπότητος στὸν Ἰουδαιοχριστιανισμὸ χρονικᾶ
καλύπτει, κατὰ περίπτωσιν, ἐποχὰς ποὺ κυμαίνονται ἀπὸ εἴκοσι ἕως
ἓνα - δύο αἰῶνες.

Ὁ παμπάλαιος πνευματικὸς ἱμπεριαλισμὸς τῶν Ἑβραίων παρα-
μένει ἕως σήμερα κυρίαρχος καὶ ἀκλόνητος καί, παρὰ τὶς προσπά-
θειες τῶν θρησκευτικῶν ὑποδούλων Ἑθνῶν νὰ τὸν ἀντιμετωπίσουν,
ἐξακολουθεῖ νὰ ἐμποτίζει θαύτα τὴν ἀνθρώπινη σκέψιν, πράξιν
καὶ ἠθικὴ ἀντίληψιν. Ὁρισμένα πνευματικὰ κινήματα, ἂν θεωρηθοῦν
ὡς προσπάθειες, δειλὲς ἔστω, «ἀποεβραιοποιήσεως» τῶν ἑβραϊκῶν
δογμάτων, πολὺ λίγα πράγματα ἔχουν ἐπιτύχει, καὶ στὴν πραγμα-
τικότητα οἱ πιστοὶ τοὺς παραμένουν σχεδὸν ὁλοκληρωτικὰ δέσμιοι
τοῦ πνεύματος τῶν Ἰουδαίων.

Ἡ ἠθικὴ αὐτὴ σκλαβιά, ποὺ γιὰ τὴν ἐπιβολὴ τῆς χύθηκαν πο-
ταμοὶ αἵματος, καθὼς ἐγκαθιδρύθηκε, κατὰ κανόνα καὶ παντοῦ, θ ἰ-
α ἰ α καὶ δόλια, καὶ παρὰ τὶς ἀντιδράσεις τῶν θρησκευτικῶν κατα-
κτωμένων Ἑθνῶν, διατηρεῖται, ἐδραιώνεται καὶ ἐξασφαλίζεται αἰώ-
νια χάρη στὸ δόγμα καὶ στὸ στοιχεῖο τοῦ φόβου. Πραγματικά, οἱ
μέθοδοι διαδόσεως τῶν ἑβραϊκῶν ἀντιλήψεων καὶ οἱ μηχανισμοὶ πλύ-
σεως ἐγκεφάλων λειτουργοῦν πάντοτε μὲ θάσιν τὴν «π ν ε υ μ α τ ι-
κ ἦ τ ρ ο μ ο κ ρ α τ ῖ α» τῶν προσηλυτιζόμενων καὶ ἡ «γραμ-
μὴ» ἐπιβάλλεται ἀξιοματικά, αὐταρχικά, ἐξουσιαστικά καὶ ὁλοκλη-
ρωτικά ὑπὸ τύπον ἐπίφοβης, ἀπειλητικῆς θείας ἐντολῆς.

Ἔτσι τὰ Ἑθνη ἐκδιάζονται καὶ ἀπειλοῦνται «ἀπὸ τὸ Θεὸ» γιὰ

νά διδάσκωνται τὴν ἐθνικὴ ἱστορίαν, κοσμογονία καὶ «προφητολογία» τῶν Ἰουδαίων κατὰ τέτοιο τρόπο, ποὺ ποτὲ δὲν σκέφτηκαν νὰ διδαχθοῦν τὶς δικές τους· γιὰ νὰ μαθαίνουν, κάτω ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ τῆς Κολάσεως, γεγονότα τῆς ἐβραϊκῆς πολιτικῆς, οἰκονομικῆς, καὶ πολεμικῆς δράσεως σὰν «Ἱερὰ Ἱστορία» καὶ σὰν «Ἱερὰ Γράμματα», χωρὶς δικαίωμα ἀντιρρήσεως γιὰ τὴν ἐρμηνεία τους καὶ τὴν ἠθικὴ ἀξιολόγησή τους· γιὰ νὰ διδάσκωνται στὸ σχολεῖο καὶ στὴν Ἐκκλησίαν δογματικὰ τὴ σκέψη, τὶς πράξεις καὶ τὰ λόγια τῶν διακεκριμένων Ἰουδαίων ἡγετῶν, ἐκείνων ποὺ μὲ ἀχαλίνωτη ἐξουσιαστικὴ μανία προήγαγαν καὶ ἐστερέωσαν τὴν ἰδέαν τοῦ ἐβραϊκοῦ ἔθνους, ἐκείνων, ποὺ μὲ αἰμοδιψῆ ρατσιστικὴ μισαλλοδοξία χτύπησαν μὲ τὴν ρομφαίαν κάθε ἄλλη ἐθνικὴ ἰδέαν στὴν περιοχὴ τους, ἐκείνων ποὺ μὲ ἀσύλληπτη σατανικὴ καὶ συνωμοτικὴ ἐξασφάλισαν τὴν κυριαρχίαν τοῦ Ἰσραὴλ καὶ «ἐπάταξαν ἐν στόματι μαχαίρας» ἅπειρες φορὲς τόσους καὶ τόσους λαοὺς τῆς Ἑγγύς καὶ Μέσης Ἀνατολῆς.^(α)

Καὶ ἀπὸ τὴν τρυφερὴ παιδικὴ τους ἡλικία οἱ ἄνθρωποι, ὑπὸ τὴν ἀπειλὴ θείας ἐκδικήσεως, ἀναγκάζονται νὰ βαφτίζονται μὲ τὰ ὀνόματα τῶν ἐν λόγῳ πολιτικῶν, στρατιωτικῶν καὶ θρησκευτικῶν ἡγετῶν τοῦ «περιούσιου λαοῦ τοῦ Ἰσραὴλ»,^(β) νὰ φοβοῦνται καὶ νὰ εὐλαβοῦνται τὸν καθαρὰ ἐθνικιστικὸ «Θεὸν τοῦ Ἰσραὴλ» —μὲ ἄλλα λόγια, τὴν ἰδέαν τῆς ἐβραϊκῆς παγκυριαρχίας— νὰ ἀντιγράφουν «μετὰ φόβου Θεοῦ» σὰν πρότυπα τὴν σκέψη, τὶς πράξεις καὶ τὴν ἠθικὴ τῶν Ἰουδαίων φυλάρχων, βασιλέων, κριτῶν, ἱερέων, προφητῶν κλπ., νὰ προσκυνοῦν ταπεινὰ τὰ σύμβολά τους, νὰ ἐφαρμόζουν μὲ θρησκευτικὴν εὐλάβεια τὶς ἐντολές τους, νὰ παγιδεύονται ἀπὸ τὸν ἐβραϊκὸ μυστικισμὸ καὶ τὶς ἐβραϊκὲς ἀντιλήψεις περὶ δημιουργίας

(α) Μόνον ὁ στρατὸς τοῦ Μωϋσῆ, κατ' ἐντολὴν τοῦ Σαββαώθ, γιὰ ν' ἀρπάξῃ τὴν «Γῆν τῆς Ἐπαγγελίας», αἰφνιδίως καὶ ἐξόντωσε ὁλοκληρωτικὰ, μὲ γενικὴ σφαγὴ ὅχι μόνον τῶν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν γυναικῶν, τῶν παιδιῶν καὶ τῶν βρεφῶν, ἔβη Ἐθνη τῆς Παλαιστίνης, τῆς Ἀραβίας καὶ τῆς Συρίας: τοὺς Χαναναίους, Ἀμορραίους, Χετταίους, Φερεζαίους, Εὐαίους καὶ Ἰεθουσαίους (βλέπε «Ἐξοδόν», κεφ. λγ'). Οἱ ἐκ μέρους τῶν Ἑβραίων διαπραττόμενες κατὰ καιροὺς γενοκτονίαι γειτονικῶν λαῶν ποὺ ἀναφέρονται σὰν ἄθλοι στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, καλύπτουν μέγα μέρος τῆς Βίβλου (βλέπετε «Χρονικῶν Α'», κεφ. ιθ', «Σαμουὴλ Α'», κεφ. ε', «Κριτὰς», κεφ. θ', «Ἰησοῦν τοῦ Ναυῆ», κεφ. ε' καὶ ζ', καὶ σὲ πλεῖστα ἄλλα σημεῖα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης).

(β) Ἔχει ὑπολογισθῇ ὅτι γύρω στὰ μισὰ τῶν ἀνδρικῶν καὶ γυναικείων ὀνομάτων στὴν Εὐρώπη, τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὴν Αὐστραλία εἶναι ἐβραϊκά. Γιὰ τὴν Ἑλλάδα δὲν ὑπάρχει στατιστικὴ, ἀλλὰ πιστεύεται ὅτι τὰ ἐβραϊκὰ ὀνόματα εἶναι πολὺ περισσότερα. Μὲ κάθε δυνατὴ προσέγγιση, ὑπολογίζεται ὅτι τὰ βαπτιστικὰ ὀνόματα Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνίδων, ποὺ παίρνονται ἀπὸ τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν θρησκείαν τοῦ Ἰσραὴλ, φθάνουν τὸ ἐξομῆντα τοῖς ἑκατὸ τοῦ συνόλου.

τοῦ ἀνθρώπου καὶ γενέσεως τοῦ Κόσμου, νὰ μισοῦν ὁποιοδήποτε ἄλλο πνεῦμα —ὅπως τὸ ἐλληνικὸ— σὰν εἰδωλολατρικὸ καὶ ἀνήθικο, νὰ δέχωνται σὰν ἠθικὸ κανόνα ζωῆς τοὺς νόμους καὶ τὶς διατάξεις διαφόρων Ἑβραίων ἡγετῶν καὶ πολιτικῶν καταστάσεων καὶ οὕτω καθεξῆς.

“Ὅ,τι συνέβη σὲ νεώτερη ἐποχὴ, ποὺ ὁ συνωμοτισμὸς τῆς Σιών μπόρεσε μὲ τὰ ἐβραιογενῆ κοινωνικοπολιτικὰ δόγματα, τὸν Μαρξισμό καὶ τὸν Ἀστοκαπιταλισμὸ - Καταναλωτισμὸ, νὰ ἀλώσῃ τὰ ἄτομα καὶ τὰ Ἔθνη, ποντάροντας στὰ πιὸ ταπεινὰ καὶ νοσηρὰ ἔνστικτα τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ἀρπακτικὴ ὁρμὴ, τὴν ἐξουσιαστικὴ δίψα, τὸ μῖσος καὶ τὸ φθόνον, ἔτσι καὶ στὸ παρελθόν, ὁ Ἰουδαϊσμὸς ἐπέτυχεν τὴν ὑποδούλωση τῆς ἀνθρώπινης σκέψεως, στηριζόμενος στὸ καινοφανές, ἄγνωστο ἕως τότε, «ὄπλο» τοῦ δόγματος καὶ στὴν «καλλιέργεια» ἑνὸς ἀπὸ τὰ πιὸ «ὑποχθόνια» συναισθήματα, τοῦ φόβου.

Ἡ ἐπιβολὴ τῆς ἐβραϊκῆς πνευματικῆς τυραννίας μὲ τὴ βοήθεια τοῦ δόγματος, τοῦ σκοταδισμοῦ^(α) καὶ ἑνὸς ὑποουλίου πνευματικοῦ ἐκβιασμοῦ τῶν θυμάτων τῆς ἐξηγεῖ τὸ ἐκ πρώτης ὄψεως ἱστορικὰ παράδοξο γεγονός ὅτι τὰ θριαμβεύσαντα προϊόντα τοῦ ἐβραϊκοῦ πνεύματος, εἶναι ἐντελῶς ἀσήμαντα καὶ ἀνάξια λόγου, συνήθως μάλιστα θάρβαρα ἢ καὶ ἡλίθια, ἀσυγκρίτως κατώτερα ἀπὸ τὶς ἀντίστοιχες πνευματικὲς κατακτήσεις πολλῶν ἄλλων ἀρχαίων Ἑθνῶν, ἐξ ἐκείνων ποὺ τὰ υἱοθέτησαν καὶ τὰ ἀσπάσθηκαν ἀντὶ τῶν ἰδικῶν τους. Δὲν ἐννοοῦμε στὸ σημεῖο αὐτό, τὸ ἐλληνικὸ πνεῦμα —τὸ μεγαλύτερο καὶ λαμπρότερο «κτῆμα» τῆς ἀνθρωπότητος ἕως σήμερα— ἀλλὰ, ἂν συγκρίνουμε τὴν φιλοσοφία, τὶς κοσμογονικὲς ἀντιλήψεις, τὴν ἀντίληψιν περὶ ἠθικῆς καὶ δικαίου, τὶς ἰδέες περὶ θεοῦ καὶ ὑπερβατικοῦ ὄντος κλπ., ποὺ ἔχουν συλλάβει Ἑθνη ποὺ ἀργότερα ἐξιουδαϊσθήκαν πνευματικά, ὅπως τὸ Ἰταλικό, τὸ γαλατικόν, τὸ γερμανικόν, ἢ ἀκόμη, ἂν θέλετε, τὰ προκολομβιανὰ Ἑθνη τῆς Βόρειας καὶ Νότιας Ἀμερικῆς —Ἰνκας, Μάγιας, Ἀτζέκοι κλπ.— θὰ διαπιστώσουμε, ὅτι οἱ πνευματικὲς αὐτὲς κατακτήσεις εἶναι πολὺ πιὸ σπουδαῖες, πιὸ βαθιεῖς, πιὸ ὠλοκληρωμέναι, πιὸ ἠθικὲς καί, κυρίως, **π ι ὀ ἐ π ι σ τ η μ ο ν ι κ ἔ ς** ἀπὸ τὴν ἐβραϊκὴ ἐξήγηση τῆς δημιουργίας τοῦ Κόσμου, ἀπὸ τὴν ἰδέαν τοῦ φθονεροῦ καὶ αἱμοδόρου Σαββαώθ, ἀπὸ τὶς ἀπλοϊκότητες περὶ Ἀδὰμ καὶ Εὔας, ἀπὸ τὶς ἠθι-

(α) Πρὸς τὸν συμβολικὸν μῦθον τῆς «Γενέσεως» γιὰ τὸν ἐβραϊκὸν «Παράδεισον» ποὺ ταυτίζεται μὲ τὸν σκοταδισμό. Οἱ «πρωτόπλαστοι» ἐκδιώκονται ἀπὸ τὸν Παράδεισον, εὐθὺς μόλις γέγονται τὸν καρπὸν «τοῦ ξύλου τοῦ γινώσκειν καλὸν καὶ πονηρόν», διότι ὁ σκοταδιστικὸς Γίαχβὲ τοὺς εἶχε ἀπαγορεύσει τὴν γνώσιν. Ἐπομένως, γιὰ νὰ ἐπανέλθῃ ἡ ἀνθρωπότης στὸν «Παράδεισον» πρέπει —κατὰ τὸν σιωνισμό— νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν γνώσιν καὶ τὴν ἀλήθειαν.

καὶ οὐδέτερες καὶ αἰμοχαρεῖς προσταγές τύπου «ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος» τοῦ Ἑβραϊκοῦ Δικαίου, ἀπὸ τὰ παρὰ φύσιν συνθήματα τύπου «ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν»—ποὺ συγκρούεται ἄμεσα μὲ τὸ ἔνστικτο αὐτοσυντηρήσεως—, ἢ τίς τερατολογίης περὶ «ἐνανθρωπίσεως» καὶ «ἐνσαρκώσεως» τοῦ Λόγου τοῦ Χριστιανισμοῦ (α) κλπ. Καὶ ἡ αἰτιολογικὴ ἐξήγηση τοῦ πνευματικοῦ βιασμοῦ ἐδραιώνεται ἀπόλυτα, ἂν γίνῃ ἀντιληπτὴ ἡ καθαρὴ ἱστορικὴ ἀλήθεια, ὅτι δηλαδὴ ὁ «περιούσιος λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ» ποὺ ἔχει κατακτήσει πνευματικὰ τὴν ἀνθρωπότητα παρουσιάζει τὸ πιὸ ἀντιπνευματικὸ παρελθὸν στὸν κόσμον καὶ δὲν δημιουργεῖ ποτὲ κανέναν ἀπολύτως πνευματικόν, ἠθικὸ ἢ καλλιτεχνικὸ πολιτισμό, ἀλλὰ ἔζησε πάντοτε μὲ τὸν σκοταδισμό, τὸν φόβο καὶ τὸ μῖσος καὶ ἔδρασε πάντοτε μὲ ἀποκλειστικὸ γνῶμωνα τὴν ὠμὴ ἐξουσιαστικὴ σκοπιμότητα καὶ τὸ στενὸ ὕλικὸ συμφέρον.

Καὶ ἡ συντριπτικὴ ἱστορικὴ ἀπόδειξη τῆς παραπάνω ἀλήθειας εἶναι τὸ γεγονὸς, ὅτι ὁ πνευματικὸς πολιτισμὸς τῆς ἀνθρωπότητος, ἀμέσως μετὰ τὴν ἐπιβολὴ τῆς ἰουδαϊκῆς δογματικῆς σκέψεως, περιέπεσε σὲ φάση πλήρους παρακμῆς καὶ ὁ Κόσμος ἐπὶ δεκαπέντε σχεδὸν αἰῶνες βούλιαξε στὸ σκότος (Μεσαίωνα), χρειάστηκε δὲ κάποια, ὑποτυπώδης ἔστω, ἀναβίωση τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος γιὰ νὰ μπορέσῃ ὁ ἄνθρωπος νὰ περιορίσῃ κάπως τὸν ἰουδαϊκὸ σκοταδισμό (Ἀναγέννηση).

* * *

Ἄν ἡ πνευματικὴ ὑποταγὴ τῶν ἄλλων Ἑθνῶν στὴν ἰουδαϊκὴ δογματικὴ φιλοσοφικὴ καὶ θεολογικὴ τυραννία, ποὺ διαϊωνίζεται μὲ τὴν ἀπειλὴ τῆς Κολάσεως, παρουσιάζῃ κάποιο ἱστορικὸ ἐλαφρυντικόν, ὅτι δηλαδὴ ὁ πνευματικὸς πολιτισμὸς τοὺς διήνυε τὴν «παιδική» του ἡλικία καὶ δὲν εἶχε ἀναπτυχθῇ, ὁ πνευματικὸς ἐξανδραποδισμὸς τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους ἀποτελεῖ ἴσως τὸ καταπληκτικώτερο φαινόμενο τῆς παγκόσμιας ἱστορίας. Μὲ τὰ

(α) Τὸ δόγμα τῆς «ἀγάπης» εἶναι ἄγνωστο στὸν Ἑλληνισμό· ἀντ' αὐτοῦ ὑπάρχουν οἱ ἀληθινὰς ἀξίαι, κοινωνικὰς καὶ πνευματικὰς, τοῦ πλατωνικοῦ εἰρῶτα καὶ τῆς ἀριστοτελικῆς φιλοσοφίας. Ὁ Λουκιανὸς γελοιοποίησε τὴν παρὰ φύσιν —καὶ κατὰ ἐσθλὸς ἐξοῦσι αὐτὸς κή— σχέση τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης (πρὸς τὴν προσταγὴ νὰ στρέφῃς τὴν ἄλλην παρειά σου, ἂν ραπισθῇς στὴ μία, ποὺ ὅχι μόνον συγκρούεται πρὸς τὸ ἔνστικτο αὐτοσυντηρήσεως, ἀλλὰ καὶ ὁδηγεῖ κατ' εὐθείαν στὴν ὑποταγὴ καὶ υποδούλωση)· καὶ τὸ δόγμα τῆς «ἐνανθρωπίσεως» τοῦ θεοῦ ὄντος προκάλεσε τὴν εἰρωνεῖαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὅπως τοῦ φιλοσόφου Κέλσου, στὸν ὁποῖο μάλιστα ἀναγκάζεται νὰ ἀπαντήσῃ σοφιστικὰ μὲ εἰδικὸ σύγγραμμά του ὁ ἀπολογητὴς τοῦ Χριστιανισμοῦ Ὁριγένους.

συνήθη ιστορικά κριτήρια είναι αδύνατο να εξηγηθῇ πῶς ἓνα Ἑθνος πνευματικά υπανάπτукτο ἐντελῶς, ὅπως τὸ ἐβραϊκό, κατῴρθωσε νὰ ἐξαλλοτριώσῃ πολιτιστικά ἓνα ἄλλο Ἑθνος, τὸ ἐλληνικό —ἔστω ἂν οἱ Ἕλληνες βρισκόνταν κάτω ἀπὸ ξένη πολιτικὴ κυριαρχία, τὴν ρωμαϊκὴ— τοῦ ὁποῖου ὁ ἠθικοπνευματικὸς πολιτισμὸς, ἡ σκέψις καὶ οἱ ἀντιλήψεις του περὶ θεότητας, περὶ ζωῆς καὶ περὶ Κόσμου εἶχαν φθάσει στὸ ἀνώτατο σημεῖο ποὺ ἔφθασε ποτὲ ἕως σήμερα τὸ ἀνθρώπινο πνεῦμα.

Θὰ ἐπικαλεσθοῦμε ἐνδεικτικὰ τὴν ἐκτίμησιν ἑνὸς εἰδικοῦ γιὰ τὸν ἐλληνικὸ ἠθικοπνευματικὸ πολιτισμὸ:

«Στ' ἀλήθεια —γράφει ὁ Γάλλος ἀκαδημαϊκὸς Jean Richepin (α)— ἔχομε ἀνακαλύψει τίποτε, ὁτιδήποτε, στὴ φιλοσοφία, στὴ μεταφυσική, στὴ λογική, στὴν κοσμογονία, ἔπειτα ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες; Ὅτι ἔχομε κάμει, ὅλο ὅλο, εἶναι ὅτι ἀναπτύξαμε τὴ μία ἢ τὴν ἄλλη θεωρία τους. Ἡ φιλοσοφία τοῦ Βάκωνος ὑπάρχει σὲ δύο γραμμὲς τοῦ Ἀριστοτέλη. Ὅλη ἡ ἀτομικὴ θεωρία ὑπάρχει στὸ Δημόκριτο. Ὅσο γιὰ τὸν Ἡράκλειτο, διετύπωσε μόνος αὐτός, καὶ μὲ πόση συντομία, τρία ἀπὸ τὰ πρὸ ξακουστὰ συστήματά μας, ὅχι λιγώτερα. Ὁ «περὶ ὑπάρξεως ἀγών» ὁγαίνει κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸ δικό του «πόλεμος πατὴρ πάντων». Ἡ «ταυτότης τῶν ἀντιθέσεων» τοῦ Ἑγέλου εἶναι τὸ ἴδιο μὲ τὸ «ἐναντία ταῦτά». Καί, τέλος, τὸ «διαρκὲς γίγνεσθαι» διαφέρει σὲ τίποτε ἀπὸ τὸ «πάντα ρεῖ» τοῦ Ἑλλήνος; Δὲν παραλείπω νὰ σημειώσω πὼς ὅλα αὐτὰ ἀναπτύσσονται καὶ θὰ ἀναπτύσσωνται μὲ τὸ συλλογισμὸ, ποὺ ὅλες οἱ ποικιλίες του, μὲ ὅλες τὶς δυνατὲς κατηγορίες τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως, ἔχουν καταγραφῇ ἀπὸ τὸν Ἀριστοτέλη».

Καὶ ἂν διατυπωθῇ σὰν ἀντεπιχείρημα ἡ ἔνστασις ὅτι τὰ παραπάνω ἀναφέρονται στὸν Ἑλληνικὸ Λόγο καὶ Στοχασμὸ, δηλαδὴ σὲ ἐπώνυμους Ἕλληνες ἐρμηνευτὲς τῆς θείας Ὀντότητας, τῆς οὐσίας τοῦ Κόσμου καὶ τῆς «φυσιολογίας» τῆς ζωῆς καὶ τοῦ πνεύματος καὶ ὅχι στὶς σχετικὲς λαϊκὲς ἀντιλήψεις τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἴδου μερικὲς κρίσεις γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ Μυθολογία, μέσα στὴν ὁποία συμπυκνώνεται ἡ θρησκευτικὴ καὶ ἠθικὴ ἀντίληψις τῶν ἀπλῶν ἀνώνυμων προγόνων μας:

«Θὰ διαπιστώσετε —γράφει ὁ J. Richepin, διεθνὴς αὐθεντία στὴ μελέτη τῆς Ἑλληνικῆς Μυθολογίας— ὅτι ὁ Ἕλληρ, τόσο βαθειὰ λογικὸς καὶ στοχαστικὸς, ἦταν ἐπίσης, καὶ ἴσως μάλιστα πρὸ βαθειὰ ἀκόμη:

(α) Jean Richepin, «Ἑλληνικὴ Μυθολογία», ἐλληνικὴ μετάφρασις μὲ ἐπιμέλεια Σπ. Μαρινάτου, τόμ. Α, σ. 18.

κυρίως καλλιτέχνης. "Αν τολμούσα, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, νὰ θεωρήσω τὸν ἑαυτό μου, ὅπως λέγει ὁ Πλάτων, «μυθοποιόν», θὰ ἔκανα εὐχαρίστως ἓνα νέο μῦθο καὶ θὰ ἔδυνα στὸν Ἑλληνα δυὸ μητέρες, τὴν Παλλάδα καὶ τὴν Κύπριδα. Ἡ δεύτερη θὰ ἦταν ἡ πιὸ ἀγαπημένη «γλυκεῖα μανούλα» του. Γιατὶ ἡ Ὁμορφιά, ὁ ἔρωτας τοῦ Ὁραίου, ὁ ἔρωτας τοῦ Ἑρωτα, ἡ χάρις καὶ τὸ χαμόγελο, νὰ τί στὸν Ἑλληνα, συνοδεύει πάντα καὶ παντοῦ τὴ Σοφία, τὸ Λόγο. Ἀληθινὴ βασίλισσα τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῆς Μυθολογίας του, εἶναι ἀκριβῶς ἐκείνη πού ὁ μεγάλος ποιητὴς Λουκρήτιος τῆς ἔδωσε αὐτὸ τὸ ἀκτινοβόλο καὶ παγκόσμιον θριαμβευτικὸ ὄνομα, «*homīnum dīvumque volūptas*», ἀνδρῶν καὶ θεῶν πόθος. (α)

Στὴ θέση ἑνὸς σκοτεινοῦ, ἀπλησίαστου, ἀπάνθρωπου, ἐκδικητικοῦ Σαδβαῶθ καὶ τῶν συνωμοτικῶν καὶ ἀδιστάκτων ὑπηρετῶν του, οἱ Ἕλληνες εἶχαν τοποθετήσῃ τοὺς γεμάτους ἀνθρώπινα χαρακτηριστικά, χάρη καὶ γλυκύτητα θεοῦ, ἡμιθέους καὶ ἥρωές τους. Τὸ σκότος τὸ εἶχαν καταυγάσει μὲ τὸ ἑλληνικὸ φῶς καὶ τὸν πρωτόγονο μυστικιστικὸ φόβο τὸν εἶχαν ἀντιμετωπίσει μὲ τὴν ἡρεμὴ αὐτάρκεια τοῦ Ἑλληνικοῦ Λόγου.

«Οἱ μυστικιστὲς —συνεχίζει ὁ ἴδιος μελετητής— φαντάζονται τὸ Θεὸ τους ἄφθαστο, μέσα στὸ ἄπειρο καὶ τὸ ἄγνωστο. Σ' αὐτὸ ὀφείλονται οἱ θρησκείες τους καὶ σκοπὸς τους εἶναι ἡ ἐκμηδένιση (τοῦ ἀνθρώπου) μέσα σ' αὐτὸν τὸ Θεό, μὲ τὴν ἔκσταση, ἔστω κι ἂν τελικὰ αὐτὸς ὁ Θεὸς εἶναι ἡ Νιρβάνα, δηλαδὴ τὸ ἀπόλυτο Μηδέν. Ὁ Ἕλληνας, λογικὸς καὶ στοχαστικὸς, δὲν παραδέχεται τίποτε πού δὲν μπορεῖ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ φίλτρο τοῦ λογικοῦ του. Ὅ,τι τοῦ φαίνεται ἄφθαστο, τὸ ἐγκαταλείπει, δὲν προσπαθεῖ νὰ τὸ φθάσῃ. Ὅ,τι τοῦ φαίνεται ἀδύνατο νὰ τὸ μάθῃ, τὸ ἐγκαταλείπει τουλάχιστον μέχρι νεωτέρας διαταγῆς. Ἔχει τὴν ἐλπίδα πὼς μιὰ μέρα ἴσως τὸ κατανοήσῃ ἔως τότε ὅμως πιστεύει πὼς εἶναι πιὸ ἄξιο, καὶ γιὰ τὸ Θεὸ καὶ γιὰ τὸν ἄνθρωπο, νὰ προσπαθῇ νὰ κατανοήσῃ τὸ Θεὸ πού ὁ ἴδιος κατασκευάσει. Καὶ σ' αὐτὸ ἀκριβῶς ἀσχολεῖται ὁ Σοφός. Γιὰ τοῦτο, οἱ Θεοὶ του εἶναι πιὸ μεγάλοι, πιὸ ὠραῖοι, πιὸ εὐτυχισμένοι ἀπ' τὸν ἴδιο, ἀλλὰ συγχρόνως εἶναι καὶ «κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσίν του», μὲ τίς δικές του ἀρετές, ἀκόμη καὶ μὲ τὰ ἐλαττώματά του, πού τὰ ἐξηγεῖ, καὶ μὲ τὰ ἔνστικτά του, πού μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὰ θεοποιεῖ. Καὶ γιατί ὄχι ἐπιτέλους; Καὶ θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ πῇ πὼς δὲν ἔκαναν καλὰ, ὅταν διαβάζῃ τοὺς γλυκύτατους μῦθους πού ἔγραψαν οἱ ποιητὲς κάτω ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν θαυμασίων μορφῶν, πού εἶχαν ζωγραφίσει ἢ σκαλίσῃ στὸ μάρμαρο τόσοι σπουδαῖοι καὶ ὑπέροχοι καλλιτέχνες;» (6)

(α) Ἐνθ' ἄνωτ., σ. 14.

(6) Ἐνθ' ἄνωτ., σ. 12.

Αυτὲς οἱ ὄντολογικὲς καὶ κοσμολογικὲς ἰδέες τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀποτελοῦν τὴν μεγαλύτερη ἴσως κατάκτηση τοῦ ἀνθρώπινου Πνεύματος καὶ τὸ πιὸ ἐντυπωσιακὸ θῆμα του στὸν αἰώνιο ἀγῶνα του γιὰ τὴν ἱστορικὴ του ἀπελευθέρωση καὶ τὴν ἀποτίναξη τοῦ ζυγοῦ τοῦ φόβου καὶ τῆς προλήψεως. Ὁ Ἑλληνας ἀνέβηκε θαρραλέα στὸν Ὀλυμπο καὶ ἀνακάλυψε, ὅτι οἱ τρομερές, ἐπίφοβες καὶ κακοποιῆς δυνάμεις ποὺ ἐμφώλευαν ἐκεῖ πάνω, ὁ κεραυνός, ὁ σεισμός, ὁ θάνατος, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀγαθοποιοὶ δαίμονες τῆς σοφίας, τῆς δικαιοσύνης, τῆς θείας μουσικῆς κλπ. δὲν ἦταν ἄπιαστες, ἄφθαστες καὶ ὑπερκόσμιες ὀντότητες, ἀλλὰ ἀλήθειες, ἀπλὲς καὶ οἰκεῖες, ἀνθρωπόμορφες προσωπικότητες, ὁ Ζεὺς, ὁ Ἡφαιστος, ὁ Πλούτων, ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ θεὰ Δίκη, ὁ Ἀπόλλων κλπ. Καὶ παίρνοντας τὶς ἀλήθειες αὐτὲς μαζί του τὶς κατέβασε ἀπὸ τὸν οὐρανό, τὸ ἄγνωστο, τὶς μετέφερε στὸ σπίτι του, στὶς πόλεις του, τὶς ζωγράφησε ἢ τὶς σκάλισε μὲ τὴν ἀνθρώπινη μορφή τους, ἀπέδωσε σ' αὐτὲς ἀνθρώπινες συνήθειες καὶ τὶς ἔβαλε νὰ κατοικήσουν μαζί του εἰρηνικά, ἐπὶ ἴσοις ὅροις, ἀγαπημένα.

Τί καταπληκτικὴ κατάκτηση! Καὶ πόση ἀδυσσαλέα ἀπόσταση μεταξὺ τοῦ ἑλληνικοῦ ὄντολογικοῦ καὶ κοσμολογικοῦ φωτὸς ἀπὸ τὴ μιὰ καὶ τοῦ ἐβραϊκοῦ δογματικοῦ θεολογικοῦ καὶ μυστικιστικοῦ ζόφου ἀπὸ τὴν ἄλλη, τί γιγαντιαῖο χάσμα μεταξὺ τοῦ τόσο ἀνθρώπινου, δηλαδὴ *θ ε ἰ ο υ*, Ἑλληνικοῦ Πανθέου καὶ τοῦ τόσο ἀπάνθρωπου, δηλαδὴ *ἀ ν τ ι θ ε ῖ κ ο υ*, Ἰουδαϊκοῦ Σαβδαώθ! Γι' αὐτὸ καὶ ἡ θεία Ἑλληνικὴ Μυθολογία χαρακτηρίσθηκε ἀπὸ μιὰ ἄλλη αὐθεντία, τὸν ἑξοχο Οὐγγροελβετὸ κλασσικὸ φιλόλογο E. Kerényi σὰν «ἡ πρώτη Μυθολογία» καὶ σὰν «διδασκαλία γιὰ τοὺς θεοὺς, ποὺ σύγχρονα εἶναι καὶ διδασκαλία γιὰ τοὺς ἀνθρώπους». (α)

Ἡ ἐπιχείρηση τῆς πνευματικῆς ἐξαλλοτριώσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπὸ τὸν Ἰουδαϊσμό, ἀρχίζει τὸν α' μ.Χ. αἰῶνα καὶ σκοπεύει ἀποκλειστικὰ στὴν ὑπονόμευση καὶ ἐξάλειψη τῶν ὑψηλότερων καὶ λαμπρότερων κατακτήσεων τοῦ Πνεύματος μ' ὅλα τὰ μέσα καὶ μ' ὅλες τὶς μεθόδους. Ἡ ἔως τότε ἀμυντικὴ στάση τοῦ Μωσαϊσμοῦ, μετατρέπεται σὲ γιγάντια ἐπίθεση ἀπὸ τὸν Χριστιανισμό, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τὰ πρῶτα θήματά του δὲν θέτει ἄλλο στόχο ἀπὸ τὸν Ἑλληνισμό, σὰν σκέψη, σὰν γνώση, σὰν τρόπο ζωῆς, σὰν *ἀ λ ἡ θ ε ἰ α*.

(α) E. Kerényi, «Die Mythologie per Griechen», ἑλλ. μετάφρ., ἔκθ. «Γαλαξίας», σ. 8.

‘Ο «Πρώτος» τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὁ «υἱὸς Δαβὶδ» Ἰησοῦς, ἔχει σαφῆ ἐπίγνωση τοῦ ἀντικειμενικοῦ σκοποῦ τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ κρίνει, ὅτι «ἤγγικεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου» τῇ στιγμῇ ποὺ κάποιοι Ἕλληνες ζήτησαν νὰ τὸν δοῦν.^(α) Οἱ Ἕλληνες εἶναι χρήσιμα «σκυλάκια» γιὰ τὸν Ἑβραϊσμό, ποὺ θὰ τὸν ὑπηρετήσουν, μὲ τὴν οἰκουμενικὴ ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ τὸν οἰκουμενικὸ Ἑλληνικὸ Πολιτισμό, τρώγοντας τὰ ψίχουλα ποὺ θὰ τοὺς πετάξῃ ἀπὸ τὸ τραπέζι του.^(β)

‘Ο Παῦλος, «κατὰ νόμον Φαρισαῖος», ἀντιλαμβάνεται, ὅτι ὁ ἀμυντικὸς ἐθνικισμὸς τοῦ Μωσαϊσμοῦ τὸν ὁποῖο ὑπηρετοῦσε μὲ φανατισμό, δὲν ἐξυπηρετεῖ τὶς ἐξουσιαστικὲς βλέψεις τοῦ σιωνισμοῦ, καὶ υἱοθετώντας τὸν διεθνιστικὸ χαρακτήρα καὶ τὴν ἐπεκτατικὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐξαπολύεται στὸν Ἑλληνικὸ Κόσμο, γιὰ νὰ ἀναδειχθῇ σὲ κορυφαῖο ἐγκέφαλο τῆς σιωνιστικῆς ἐπιχειρήσεως γιὰ τὴν καταστροφὴ τῆς ἑλληνικῆς ἀλήθειας. Καθὼς ὁ ἴδιος θὰ δεχόταν, ὅπως γράφει, νὰ γίνῃ ἀνάθεμα γιὰ νὰ σωθοῦν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ γιὰ νὰ μετατραποῦν σὲ «σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ» οἱ Ἕλληνες,^(γ) ἢ γιὰ νὰ ἐγκεντριοθῇ στὸν κορμὸ τοῦ Ἰσραὴλ ὁ Ἑλληνισμός,^(δ) ἀλωνίζει τὶς ἑλληνικὲς πόλεις, ἀπὸ τὴν Κύπρο καὶ τὴν Κρήτη μέχρι τὴν Ἰωνία καὶ τὴ Μακεδονία καὶ μὲ ὀρμητήρια τὶς Ἰουδαϊκὲς συναγωγές, ποὺ ὑπῆρχαν τότε σ’ ὅλες σχεδὸν τὶς πόλεις τῆς Μεσογείου, προσπαθεῖ νὰ παγιδεύσῃ μὲ τὴν «σαγήνη» τοῦ δόλου καὶ τοῦ δόγματος τὶς ἑλληνικὲς ψυχές. Ἄν ἀναγκάζεται νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Ἐφεσο — ὅπου προσέβαλε τὴν πολιοῦχο Ἀρτεμι — γιὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ τοὺς ἀγανακτισμένους Ἕλληνες, ἂν ἐκδιώκεται ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη καὶ τὴ Βέροια (πρώτη περιοδεία), ἂν συλλαμβάνεται στοὺς Φιλίππους ὡς ἀγύρτης θαυματοποιός, ἂν στὴν Ἀθήνα δὲν βρίσκῃ καμμιά ἀνταπόκριση καὶ τὸ κήρυγμά του περὶ ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν προκαλῇ τὴ χλεύη τῶν Ἀθηναίων,^(ε) ὅμως μυεῖ μέλη τῶν ἐβραϊκῶν κοινοτήτων στὶς πόλεις αὐτὲς καὶ ἀναθέτει γενικὰ σὲ Ἑβραίους τῆς Διασποράς, στὴν Ἑλλάδα, νὰ συνεχίσουν τὴν προσπάθεια τοῦ προσηλυτισμοῦ.

Ἄν οἱ Ἕλληνες στὴν Κόρινθο «σοφίαν ζητοῦσι» καὶ γελᾶνε μὲ

(α) «Εὐαγγέλιον» Ἰωάννου, 11, 20.

(β) «Ἄφες πρῶτον χορτασθῆναι τὰ τέκνα, οὐ γὰρ ἐστὶ καλὸν λαβεῖν τὸν ἄρτον τῶν τέκνων καὶ βαλεῖν τοῖς κυναρίοις», δηλώνει, ὅταν τὸν πληροφοροῦν ὅτι κάποια Ἑλληνίδα θέλησε νὰ ἀκούσῃ τί λέει («Εὐαγγέλιον» Μάρκου, 7, 26).

(γ) Πρὸς Ρωμαίους, 9, 3.

(δ) Ἐνθ’ ἀνωτ., 9, 11.

(ε) Πράξ. Ἀποστ., ιζ’, 32.

τὴν «μωρίαν τοῦ Σταυροῦ», ὅμως βρίσκει τὸν τρόπο γιὰ νὰ παραχαράξῃ τὴν ἑλληνικὴ σοφία καὶ νὰ τοὺς σερβίρῃ ἰδιάφορα ὑποκατάστατά της, γιὰ νὰ κατασιγάσῃ τὴν δίψα τοὺς γιὰ τὴν ἀλήθεια. «Οἶδε γὰρ πρὸς τὸ δοκοῦν κεχρηῆσθαι κατ' ἐξουσίαν τοῖς ρήμασι καὶ τῷ ἰδίῳ τῆς διανοίας εἰρμῷ προσαρμόζειν τὰς τῶν ρημάτων ἐμφάσεις, καὶ πρὸς ἄλλας τινὰς ἐννοίας ἢ συνήθεια τὴν κατάχρησιν τῶν λέξεων φέρῃ», παρατηρεῖ γιὰ τὴν πλαστογραφικὴ σοφιστικὴ ἱκανότητα τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν ὁ Γρηγόριος Νύσσης. Ἡ ἑλληνικὴ σοφία γίνεταί «σοφία Θεοῦ» (ἀντὶ τοῦ ἐβραϊκοῦ «δύναμις Θεοῦ»). Ἔτσι, «μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἡ γέφυρα τοῦ Χριστιανισμοῦ μὲ τὸν Ἑλληνισμό διατηρεῖται: οἱ Ἕλληνες «οἱ ὅποιοι σοφίαν ζητοῦσι»,μποροῦν νὰ τὴν ἔχουν —μόνο ποῦ θὰ πρέπει νὰ τὴν ἀναθεωρήσουν ριζικά». (α)

Ὁ Ἰωάννης, ἡ ἄλλη «αἰχμὴ» τῆς ἰουδαϊκῆς ἐπιχειρήσεως γιὰ τὴν πνευματικὴ ἐξαλλοτρίωση τοῦ Ἑλληνικοῦ Κόσμου, προχωρεῖ ἀκόμη περισσότερο στὴν παραχάραξη καὶ πλαστογράφηση τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος. Ζώντας στὴν πατρίδα τοῦ Ἡράκλειτου, τὴν Ἐφεσο, καὶ νοιώθοντας ὅτι τὰ ἰουδαϊκὰ δόγματα καὶ ὁ ἰουδαϊκὸς μεσσιανισμὸς θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ σταθοῦν μπροστὰ στὸν Ἑλληνικὸ Λόγο καὶ στὴν Ἑλληνικὴ Ὄντολογία, εἰσάγει μιὰ ἰουδαϊκὴ ἀπομίμηση τοῦ Λόγου, τὸν ὁποῖο προσωποποιεῖ καὶ ταυτίζει μὲ τὸν Ἰουδαῖο Μεσσία, καὶ ἀλλοιώνει τίς συλλήψεις τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, προσδίδοντας σ' αὐτὲς τὸν δογματικὸ χαρακτῆρα τῆς ἐβραϊκῆς σκέψεως.

«Στὴν ἑλληνικὴ φιλοσοφία —γράφει σύγχρονος ἱστορικός (6)— τόσο στὸν Ἡράκλειτο ὅσο καὶ στοὺς στωϊκοὺς, ὁ Λόγος, ὡς ἡ ἀρχὴ ποὺ συντηρεῖ καὶ ἐκτινάζει τὸν κόσμον, εἶναι ἐνδοκοσμικός, ἐνῶ στὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰωάννου πρόκειται σαφῶς γιὰ ἓνα πρόσωπο ποὺ ἔρχεται στὸν κόσμον ἀπ' ἔξω. Ἐξ ἄλλου ὅλα τὰ θέματα τοῦ Προλόγου (τοῦ Εὐαγγελίου) ἀνάγονται στὴν Παλαιὰ Διαθήκη («ἐν ἀρχῇ», «φῶς», «ζωή», «σκότος» κλπ.) ἢ στὴ θεοφάνεια τοῦ Σινᾶ («σηκνή», «δόξα», «χάρις» κλπ.). Πρόκειται γιὰ μιὰ ἀντίληψη περὶ «λόγου», ποὺ συνδέει τὸν δόρο αὐτὸ ὅχι τόσο μὲ τὴν κοσμολογία καὶ τὴν ἀφηρημένη φιλοσοφικὴ σκέψη, ὅσο μὲ τὴν ἱστορία τῆς σωτηρίας καὶ τὸ ἐβραϊκὸ δόγμα τῆς δημιουργίας ἐκ τοῦ μηδενός. Γενικὰ ἄλλωστε ὁ Ἰωάννης ἐμφανίζει ὁλόκληρο τὸ Εὐαγγέλιό του μέσα στὰ πλαίσια τῆς σωτηρίας τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τῆς ἰουδαϊκῆς Ἀποκαλυπτικῆς, ἐνῶ θεμελιώδεις ἐννοιες ἐ-

(α) «Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἑθνους», Ἐκδοτικὴ Ἀθηνῶν, τόμ. στ', σ. 536

(6) Ι. Ζηζιούλας, εἰς «Ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἑθνους», Ἐκδοτικὴ Ἀθηνῶν, τόμ. στ', σ. 536.

κεῖνες τῆς ἀλήθειας, τοῦ χρόνου, τῆς ἠθικῆς θυαρχίας κλπ. κατανοοῦνται πλήρως ἂν συνδεθοῦν μὲ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη. Μιὰ τέτοια προσέγγιση τοῦ Ἰωάννου εὐνοεῖ καὶ τὴν κατανόηση ἄλλων ἔργων ποὺ ἀποδίδονται σ' αὐτόν, ὅπως ἡ Α' ἐπιστολὴ Ἰωάννου καὶ μάλιστα ἡ Ἀπακάλυψη, ποὺ θὰ μπορούσε νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς τὸ ἰουδαϊκώτερο κείμενο τῆς Καινῆς Διαθήκης».

Αὐτὴ τὴ μέθοδο νοθεύσεως, ἐθραιοποιήσεως καὶ πλαστογραφήσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, ποὺ υἱοθέτησαν οἱ «πρωτεργάτες» τοῦ Ἰουδαιοχριστιανισμοῦ σὰν μέσον ἀντιμετωπίσεως τῆς ἐλληνικῆς ἀλήθειας, συνέχισαν καὶ ἀνήγαγαν σὲ «ἐπιστήμη» οἱ νεώτεροι ἀπολογητές του, (α) οἱ ὁποῖοι μάλιστα ἀντιλαμβάνονται ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀποκτήσουν ἐλληνικὴ παιδεία γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ παραχαράξουν πὺρ πειστικὰ τὴν ἐλληνικὴ σκέψη (Βασίλειος, Γρηγόριος, Ὠριγένης, Κλήμης κλπ.). Ἔτσι κατασκευάζεται αὐτὸς ὁ ἰδεολογικὸς τραγέλαφος ποὺ ὠνομάσθηκε «Ἑλληνοχριστιανισμός» ἀπὸ τὸ μετέπειτα χριστιανικὸ Κατεστημένο, μιὰ ἰδεολογία ποὺ δὲν παρουσιάζει καμμιά ἐσωτερικὴ ἐνότητα, εἶναι ἀπόλυτα ἀντιφατικὴ, γιὰτὶ συζευγνύει μὲ ταχυδακτυλουργικὸ τρόπο δύο πράγματα ἀπὸ τὴ φύση τους ἀσυμβίβαστα, δηλαδή, ἀπὸ τὴ μία μεριά, τὴν ἐλεύθερη, ἀνιεράρχητη καὶ παντοδύναμη θεὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὴν Ἀλήθεια, στὴν ὁποία ὑπόκειται οἰαδήποτε ἔκφραση τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, καί, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, τὸ δόγμα, πράγμα ἀπολύτως ξένο πρὸς τὸν Ἑλληνισμό, σ' ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ζωῆς του, ἀπὸ τὸν πολιτικὸ μέχρι τὸ θρησκευτικόν. Ὁ Ἑλληνοχριστιανισμὸς εἶναι ἔννοια ἀδιανόητη φιλοσοφικά, ἱστορικά καὶ ἠθικά: Ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι ὁ δολοφόνος τοῦ Ἑλληνισμοῦ, σὰν τρόπο ὁ σκέψης καὶ τρόπου ζωῆς. Ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ ἐπεβλήθη βίαια ὁ Χριστιανισμός, ὁ Ἑλληνισμὸς ἔπαψε νὰ ὑπάρχει. Αὐτὴ εἶναι ἡ καθαρὴ ἀλήθεια.

Ἔτσι κατεστράφησαν συστηματικὰ ὅλες οἱ ἐλληνικὲς πνευματικὲς ἀξίες, ὁ ἔλεγχος, ὁ διάλογος, ἡ ἔρευνα, ἡ ἀπόδειξη, ἡ Ἐπιστήμη, ἡ θεωρία, ἡ τέχνη, μέσα στὰ χαλκεῖα τῶν δογματικῶν σχολῶν (β) καὶ τὸ βαθὺ σκότος τοῦ Μεσαίωνα ἀρχίζει νὰ καλύπτει τὸ

(α) Μερικοὶ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας υπερβαίνουν σὲ μισέλλητισμό οἱοδήποτε ἄλλο μεταγενέστερο μισέλληνα. Ἔτσι οἱ Τατιανὸς καὶ Τερτυλλιανὸς ἔγραψαν, ὅτι, «ὅ,τι καλὸ ὑπάρχει στοὺς Ἕλληνες, ὀφείλεται στοὺς βαρβάρους»...

(β) Πρὸς τὴν Σχολὴ τοῦ «Πίστεως καὶ μὴ ἐρεῖνας» καὶ τὴ Σχολὴ «Ἐρευνᾶτε τὰς Γραφὰς» τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ἑλληνικὸ Φῶς σ' ὅλη τὴν Οἰκουμένη.

Ὁ Λιβάνιος, τὸν 5ον μ.Χ. αἰῶνα, ὅταν ὁ Χριστιανισμὸς ἤλεγχε πὰ τὴν ἐξουσία, ἀναφερόμενος —στὸν «Ὑπὲρ Ἱερῶν» λόγον του — στὴν καταστροφή τῶν ἐλληνικῶν ἔργων τέχνης ἀπὸ φανατικὲς ὀρδὲς Χριστιανῶν, ποὺ ἐξαπολύθηκαν, μετὰ τὴν ἔκδοση τοῦ ἀνθελληνικοῦ διατάγματος τοῦ Θεοδοσίου, σ' ὅλο τὸν ἐλληνικὸ Κόσμο καὶ γκρέμιζαν καὶ ἰσοπέδωναν διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου ὅτιδήποτε ἐθύμιζε Ἑλλάδα, (ναοὺς, βιβλιοθήκες, μαντεῖα, στάδια, ἀγάλματα), παρομοιάζει τοὺς ἄτυχους κατοίκους τῶν δεινοπαθουσῶν περιοχῶν μὲ ναυαγούς ποὺ ἀπὸ τὸ πλοῖο τοῦ πολιτισμοῦ θρέθηκαν ἀπτότομα στὴν ἄγρια θάλασσα. Οἱ δεκαπέντε αἰῶνες Μεσαίωνος ποὺ ἀκολούθησαν τὸν θρίαμβο τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀποδεικνύουν τὴν τραγικὴν ἀλήθεια τῆς παρομοιώσεως τοῦ μεγάλου αὐτοῦ Ἑλληνα.

* * *

Ἄν ὁ Ἑλληνισμὸς σκλαδῶθηκε βίαια ἀπὸ τὸ Ἰουδαϊκὸ ἐξουσιαστικὸ πνεῦμα, ἂν διάφορες λατινικὲς ἢ λατινογενεῖς πολιτικὲς ἐξουσίες τοῦ ἐπέβαλαν μὲ τὸ ξίφος καὶ τὸ πῦρ τὰ Ἰουδαϊκὰ δόγματα, (α) ἂν ἐπὶ εἴκοσι αἰῶνες ὑφίσταται πλύση ἐγκεφάλου στὸ σχολεῖο ἢ στὴν Ἐκκλησία, γιὰ νὰ ὑποταχθῇ στὴν τρομοκρατία τῆς ἐ-

(α) Μὲ προεξάρχοντες τοὺς μισέλληνες καὶ ἄξεστους Ρωμαίους Κωνσταντῖνο Α', Θεοδόσιο Α' καὶ Ἰουστινιανὸ Α', ποὺ ἔγιναν ὄργανα τῆς σιωνιστικῆς συνωμοσίας καὶ ἐξουδετέρωσαν τὴν ἐλληνικὴ ἀντίσταση μὲ τὰ μέσα τῆς ἐξουσίας. Ὁ Χριστιανὸς χρονογράφος Σωζομενὸς ἀναφέρει, ὅτι «τῶν Ἑλληνιστῶν μικροῦ πάντες κατ' ἐκεῖνο διεφθάρησαν, καὶ οἱ μὲν πυρὶ, οἱ δὲ ξίφει ἀπολέσθαι προσετάχθησαν. Παραπλησίως δὲ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, διεφθάρησαν (=δολοφονήθηκαν) οἱ ἀνὰ πᾶσαν τὴν ἀρχομένην λαμπρῶς φιλοσοφούντες. Ἀλλὰ καὶ εἰς μὴ φιλοσόφους, ἐσθῆτι δὲ ἐκείνων χρωμένους, ἐχώρει ὁ φόνος» (κεφ. λε'). Ὁ Θεοδόσιος ὁ «Μέγας» προτοῦ ἐκδῶση τὸ περίφημο ἀνθελληνικὸ διάταγμα του (Τριακῶσια Ἐνενήκοντα Ἔνα μ.Χ.), μὲ τὸ ὁποῖο κλείσθηκαν οἱ ἀκμᾶζουσες ἐλληνικὲς φιλοσοφικὲς σχολές, τὰ μαντεῖα, οἱ ναοί, τὰ στάδια, οἱ βιβλιοθήκες κλπ., διέταξε ἐπίθεσι τοῦ στρατοῦ του ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων κατοίκων τῆς Θεσσαλονίκης, διότι εἶχαν ἀντιδράσει σὲ κάποιο στρατηγὸ ποὺ ἐπέβαλλε βίαια τὸν ἐκχριστιανισμὸ τοῦ ἐλληνικοῦ πλῆθους τῆς πόλεως. Ὁ αὐτοκρατορικὸς στρατὸς κατέσφαξε τοὺς λᾶχιστον ἐπτά χιλιάδες ἀντιχριστιανούς Ἑλληνες μέσα στὸν Ἰππὸδρομο τῆς Θεσσαλονίκης (Δεκέμβριος τοῦ Τριακῶσια Ἐνενήκοντα μ.Χ.). Τὴν βίαιη ἐκμηδένισι τῶν ἀκμαιοτάτων πνευματικῶν ἐρεισμμάτων τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὠλοκλήρωσε ὁ Ἰουστινιανός, ὁ ὁποῖος τὸ Πεντακῶσια Εἴκοσι μ.Χ. ἐξάπέλυσε τρομερὸ διετὴ διωγμὸ ἐναντίον τῶν διανοουμένων καὶ στρατιωτικοπολιτικῶν ἡγυτέρων, ποὺ δὲν δέχονταν τὰ ἐβραϊκὰ δόγματα καὶ παρέμεναν «ἐθνικοί». Τὸ Πεντακῶσια Εἴκοσι Ἐννέα ὁ Ἰουστινιανὸς ἔκλεισε καὶ τὴν «Ἀκαθήμεια» τοῦ Πλάτωνα, τὴν λαμπρὴ αὐτὴ φιλοσοφικὴ σχολὴ τῶν Ἀθηνῶν, ποὺ λειτουργοῦσε συνεχῶς ἐπὶ ἑννεακῶσια δέκα ἑξή χρόνια.

εβραϊκής «Κολάσεως», ποτέ στην πραγματικότητα δέν ἔχασε τόν βαθύτερο πνευματικό ἑαυτό του. Για τόν πραγματικό Ὑλληνα ὁ ἑβραϊκος ζόφος εἶναι ξένος πρὸς τόν ψυχισμό του, ὁ Σαβδαῶθ καὶ οἱ νεώτερες «ἐκδόσεις» του εἶναι ἀπρόσκλητοι ἐπισκέπτες τῶν ἑλληνικῶν νάων. Ὁ ἀνώνυμος ἑλληνικός λαὸς μέχρι σήμερα διατηρεῖ ἀλώβητη τὴν παλαιὰ φωτεινὴ ἑλληνική πνευματική του ὑπόσταση. Ὅπως οἱ πρόγονοί του, καὶ σὲ πείσμα τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, ποὺ ἀπαγορεύει τὴν ἀπεικόνιση τοῦ Θεοῦ, ζωγραφίζει στοὺς ναοὺς καὶ σήμερα, δίνοντάς του ἀνθρώπινες μορφές, τόν Θεό του, καὶ κατὰ θάθος στοὺς ἀρχαίους θεοὺς του ἐξακολουθεῖ νὰ προσφέρῃ τὴ λατρεία του, ἐξελληνίζοντας τοὺς διαδόχους τοὺς καὶ ἀποδίδοντας στοὺς δεύτερος τὶς ιδιότητες ἐκείνων. Τόν Ποσειδῶνα, τόν θαλασσινὸ θεό του, τόν ἀναβιώνει κρυφὰ μέσα στην καρδιά του δίνοντάς του τὴν μορφή τοῦ Ἀγίου Νικολάου, τόν Ἄρη του τόν κρατᾷ ἄφθαρτο μέσα στο χρόνο ὀνομάζοντάς τον Ἅγιο Γεώργιο, τόν ἱαματικὸ ἡμίθεό του Ἀσκληπιὸ τόν μετονομάζει ἀπλῶς σὲ Ἅγιο Παντελεήμονα, τὴν προστάτιδα τῆς γεωργίας Δήμητρα τὴν λατρεύει μὲ τὸ ὄνομα τοῦ προστάτη τῶν ἀγροτῶν Ἀγίου Μοδέστου, τόν Ἑρμῆ του, ποὺ δοθεῖσε τὴν ἀνακάλυψη τῶν κλοπιμαίων, τόν κάνει Ἅγιο Φανούριο. Τὴν Μαριάμ τὴν ἐξελληνίζει δίνοντάς της τὶς ιδιότητες τῆς Προμάχου Ἀθηνᾶς κ.ο.κ. Ὁ μελετητὴς τῆς ἑλληνικῆς Λαογραφίας μένει κατάπληκτος μπροστὰ τὴν πληθώρα τῶν ἀρχαιοελληνικῶν λατρευτικῶν καὶ θρησκευτικῶν ἐπιδιώσεων ποὺ βασιλεύουν τὴν λαϊκὴ ψυχὴ τοῦ νεώτερου Ἑλληνισμοῦ. Κοντὰ στοὺς ἅγιους καὶ τὶς ἅγιες διατηροῦνται ὀλοζώντανες οἱ Νηρηίδες (Νεράιδες), οἱ Γοργόνες, οἱ Γελλοῦδες, οἱ Λάμιες κι ἕνα σωρὸ νύμφες τῆς ἀρχαίας δαιμονολογίας. Αὐτὸ τὸ φαινόμενο, ὁ π α γ α ν ι σ μ ὸ ς, ποὺ δέν ἔχει μελετηθῇ σ' ὅλο του τὸ βάθος, λόγω τῶν φαρισαϊκῶν ἀντιδράσεων, ἀποτελεῖ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ζωντανές ἀποδείξεις τῆς ἀδιάκοπης ἱστορικῆς πνευματικῆς συνέχειας τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ μιὰ ἀκόμη ἐπιβεβαίωση ὅτι ἡ ἑβραϊκὴ θεολογικὴ καὶ κοσμογονικὴ ἀντίληψη δέν μπόρεσε ποτὲ νὰ κατακτήσῃ σὲ βάθος τὴν ἑλληνικὴ ψυχὴ.

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ τέχνη ἐξελληνίσθηκε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ, ἡ ἐκκλησιαστικὴ ποίηση, ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀρχιτεκτονικὴ, ἡ ἐκκλησιαστικὴ ζωγραφικὴ ξέφυγαν ἀμέσως ἀπὸ τὸν ἑβραϊκὸ ἔλεγχο. Καὶ οἱ πνευματικὲς καὶ πολιτικὲς ἡγεσίες τοῦ Ἑλληνισμοῦ δέν σταμάτησαν ποτὲ τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῆς ἴδιας τῆς φιλοσοφικῆς ὑποστάσεως τοῦ ἑβραϊκοῦ πνεύματος. Ἀπὸ τὸν μέγαλο Ἰουλιανὸ τὸν Παραδάτη καὶ τὸν Λιδάνιο, μέχρι τὸν Γεώργιο Γεμιστὸ - Πλήθωνα, ποὺ ζητοῦσε ἀναδίωξη τῆς ἐθνικῆς (ἀρχαιοελληνικῆς) θρησκείας, γράφοντας μάλιστα καὶ τὴν περίφημη «Εὐχὴ εἰς

τόν Ένα Θεόν» καί μέχρι τόν ἅγιο Κοσμᾶ τόν Αἰτωλὸ ποὺ κατεδάφιζε ἐκκλησίες γιὰ νὰ ἰδρύσῃ σχολεῖα τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων, διότι, ὅπως ἔγραφε, μόνον τὰ ἐλληνικά «φωτίζουν καὶ λαμπρύνουν τὸν νοῦν», ἢ πάλι τῶν δύο αὐτῶν ἀσυμβίβαστων στοιχείων, τοῦ ἐλληνικοῦ καὶ τοῦ ἐβραϊκοῦ πνεύματος συνεχίζεται σὲ διάφορες μορφές ἕως σήμερα. Ἴδου τί γράφει χαρακτηριστικὰ ἕνας σύγχρονος Ἑλληνας κριτικός:

«Καὶ δὲν κατάλαβα, ἁμολογῶ, ποτέ μου, γιατί Ἑλληνας ἐγὼ ἔπρεπε νὰ μαθητεύω καὶ νὰ καταβάλλω φόρο «ἱεροῦ» θαυμασμοῦ στήν ἐθρᾶ ἢ καὶ τὴ παιδεία —δηλαδή: σὲ μὴ ξένη ἐθνικὴ ἢ πατριώτικα—, νὰ μοῦ καθυβρίζουν δέ, νὰ μοῦ διασύρουν, νὰ μοῦ σερβίρουν παραχαραγμένη τὴ δίκαια μου παιδεία, τὴν ἑλληνική!...

»Γιατί ἔπρεπε νὰ σέβωμαι τὸν Ἀβραάμ, ποὺ ἀνθρώπων οὐ σέβει τὸ γιό του στὸν ἄοριστο καὶ ἀφανέρωτο καὶ ἀφηρημένο (μὰ καὶ φανατικὸ διεκπεραιωτὴ ἐξ οὐρανοῦ ὅλων τῶν ἐθνικῶν ἐθρᾶ καὶ κῶν ὑποθέσεων) Σαββαῶθ; Καὶ νὰ θδεύσωμαι, λέει, σὺν «εἰδωλολάτρῃ», τὸν ὥρατο καὶ τραγικὸ μου Ἀγαμέμνονα, ποὺ ἀνθρωποθυσιάζει ἐπίσης, μὰ πινασμένος ἐπιτέλους στὸ δόκανο ἀνθρώπων —καὶ γι' αὐτὸ ἀληθινῶς— παθῶν (...). Ἐνῶ δὲ ὁ λόγος δέ με πεθερεῖ —ἀνδρὲς εἶμαι ἐξ ἀρχῆς πιστὸς (ἄρα: μὴ ἑλληνας) τοῦ ἴδιου αἱμοδιψοῦς Σαββαῶθ— ἢ τυφλὴ ἐκείνη (ἀνθελληνική καὶ πάλι) «ὕπακοή» τοῦ Ἀβραάμ παιδοκτόνου στήν «ἀνεξερευνήτη» (τρισανθελληνικότατη!) βουλή τοῦ «Κυρίου» του— γιὰ τί; γιὰ ποῖό λόγο; γιὰ νὰ τοῦ «ἀποδείξῃ», μόνον, πῶς τοῦ εἶναι «πιστός»; καὶ γιὰ τοῦ τὸ «ἀποδείξῃ», κιόλας, ὅχι μὲ τὸ ἴδιο του τὸ χαρακίρι ἐπιτέλους, παρὰ μὲ τὴ φριχτὴ δολοφονία, λέει, τοῦ παιδιοῦ του;... (Τί ἀπαίσια πράγματα! Τί θάρρα καὶ ἀνθελληνικά!..). Μὰ ὁ μυκηναῖος ἥρωας μου, στήν Ἀρτεμι —τὴν ἄπιστη καὶ πάντα φευγαλέα μυθική μου Ἀρτεμι— ἀνθρωποθυσιάζει! Σὲ θεοὺς φανερὰ πλάσσει τὸ οὐρανὸν καὶ τὸ κάτω —κάτω ἀλόγιστους καὶ ποιητικούς, ποὺ δὲν ἀξιῶνουν θέος ἀπὸ τὸν ἀνθρώπο καὶ συντριβὴ του, δὲν ἀξιῶνουν καὶ πῶς εἶν' οἱ μόνοι, οἱ «ἀληθινοί», οἱ «σωτῆρες» του!.. Κι αὐτὸ ἐγὼ τὸ καταλαβαίνω: τὴν Ἰφιγένεια, λέει, γιὰ νὰ φουξίξῃ στήν Αὐλίδα —γιὰ νὰ σκωθῇ ἀεράκι, νὰ φουσκώσῃ τὰ πανιά, νὰ πλεύσουμε στήν Τροία, στ' ὄνειρό μας!... Τὴν Ἰφιγένεια γιὰ τὴν ἑλὲν ἐν τέλει —ὁ ἑλληνας ἐγὼ, ὁ ἀχαιός, αὐτὸ τὸ καταλαβαίνω (κι ἐσεῖς ὅλοι οἱ Ἀχαιοί, οἱ Ἀχιλλέηδες καὶ οἱ Δυσσέες, καὶ οἱ γερο - Νέστορες καὶ οἱ Αἴαντες καὶ οἱ Ἀγαμέμνονες, τρεῖς χιλιάδες χρόνια τώρα σ' αὐτὸ τὸν τρελλὸ Τόπο ἐδῶ τῆς μεγάλῃς περιπέτειας τῆς θρᾶς καὶ

τῆς ἀτέρμονης, τῆς τραγικῆς ὀδύσσειας τοῦ ν ο ὕ καὶ τῆς ἀνθρώπινης
ἐ λ ε υ θ ε ρ ί α ς, τὸ καταλαβαίνετε, σὰ μὰ μέρα φωτεινὴ κάτω
ἀπ' αὐτὸ τὸν οὐρανὸ) !.. Ἐνῶ τί εἶναι οἱ σκοτεινῆς ἐκείνες;.. Τί τὸ
ἄσπαστο μῖσος, τὸ αἰῶνιο, τὸ ἀνήμερο, τὸ ἀκατασίγαστο κι ἀνικανο-
ποίητο, κατὰ παντὸς ποῦ ἐπείραξε ποτὲ τὸν «περιούσιο» Λαὸ «τοῦ Κυ-
ρίου»;.. Καὶ τί μὲ νοιάζει ἐμένα, τὸν ἐ λ λ η ν α ἐπὶ τέλους, ἡ ἐθνι-
κὴ ἱστορία κ' ἡ ἐθνικὴ ἐκδικητικότης τῶν ἐ θ ρ α ί ω ν ; (...)

»Τί σκοτεινῆς, λοιπόν, καὶ τί θαρραρότητες!.. Τί συντριβὲς τοῦ
ανοιχτομάτη καὶ παροδικοῦ —ποῦ τὸ ξέρεῖ πῶς εἶναι θνητός, παροδι-
κὸς σὰν τὸ σπουργίτι, μὰ δὲν ξεσκίζεται γι' αὐτό, δὲν ὀρύεται, παρὰ
μελαγχολικὰ χαμογελά (χ α μ ο γ ε λ ᾶ καὶ πάλε!), στὰ ἐπιθυμία
τοῦ Διπύλου... Τίποτε! Διόλου σκοτεινῆς κι ὀρυμαγδός! Διόλου δέος
καὶ συντριβή! Διόλου Σαβδωῦθ καὶ «προσρισιμοὶ» περιούσιοι, παρα-
νοικοί!.. (Σκεφθῆτε πόσο μοιάζει ἡ περιουσιότης τοῦ «Λαοῦ τοῦ Κυ-
ρίου», μὲ τὴν ἄλλη φριχτὴ περιουσιότητα τοῦ «Λαοῦ Ἀρείων», «δι-
καιωματικὰ Κυριάρχων»! Μήπως τοὺς ἐνέπνευσαν, λοιπόν, ἐκεῖ-
νοι;..).

»Δὲν κάνω «σωδινισμό», δὲν εἶμαι μωροεθνικιστὴς —ἀλλὰ για-
τί; γιατί πρέπει νὰ ὑπολήπτωμαι τὸν Ἀβραάμ καὶ ν' ἀπεμπολῶ τὸν
Ἀγαμέμνονά μου; Γιατί πρέπει νὰ θεωρῶ «προφήτη» τὸν Ἡσαΐα —
τὸν ἀναμφισβήτητο λαμπρὸ Ἡσαΐα ἢ Δαυὶδ ἢ ὅποιον ἄλλο μεγάλο τῆς
ἐδραϊκῆς παραδόσεως— καὶ μὴ «προφήτη» ἐπίσης, μὴ «θεόπνευστο»,
μὴ «θεῖο» ἐξίσου, παρὰ «ἐθνικὸ», «εἰδωλολάτρη», «κοσμικὸ» κι ἀπορρι-
πτέο, τὸν δ ι κ ὸ μου τὸν Ἡράκλειτο, τὸν ὑπέροχο, τὸν τριμέγιστο,
ἢ τὸν Παρμενίδη μου τὸν θεϊκὸ, ἢ τὸν Ἐμπεδοκλῆ μου, τὸ Δημόκριτό
μου —τὸν ἀληθινὰ προφήτη τῆς σημερινῆς Φυσικῆς—, τὸν ὅποιον ἄλ-
λο σπουδαῖο σοφὸ μου, σοφιστὴ μου, φωτεινὸ καὶ μεγάλο μου ἐ λ λ η ν α ;

»Γιατί νὰ μὲ διδάσκουν νὰ εὐλαβοῦμαι τὸν Ἱερεῖα καὶ νὰ θεωρῶ
χαμένο στήν πλάνη «τοῦ κόσμου τούτου» τὸν ἰσχυρότατο Δημοσθένη
μου;... Γιατί ὁ τοῦ Ἰσραὴλ σοφὸς καὶ ποιητὴς νάναι περιβεβλημένος τὸ
φωτοστέφανο τῆς «θεϊότητος», κι ὁ δικός μου σοφὸς καὶ ποιητὴς, ὁ ἑλ-
ληνας, νάναι περίπου «γιά τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερο»;...

»Ἐν ὀνόματι τοῦ «Χριστιανισμοῦ» ὅλ' αὐτά, ἔ; Μέσω τοῦ «Χρι-
στιανισμοῦ», δηλαδή, ἡ ἄ σ κ η σ η μ ε ἄ ς ἔ ε ν η ς ἐ-
θ ν ι κ ῆ ς π ρ ο π α γ ἄ ν θ α ς !». (α)

(α) Ρ. Ἀποστολίδη, «Κατηγορῶ», ἔκθ. Ἀδελφῶν Γ. Βλάχου, Ἀθήνα '65, σ.
206 - 208. Οἱ ὑπογραμμίσαις στὸ κείμενο εἶναι τοῦ Ρ. Ἀποστολίδη.

Ἄλλὰ καὶ σ' ὅλο τὸν Κόσμο ἰδὲν λείπουν —δὲν ἔλειψαν ποτὲ— οἱ ἄγρυπνες καὶ φωτισμένες συνειδήσεις ποὺ κατανοοῦν τὸν ὀλέθριο ρόλο ποὺ παίζει τὸ ἐβραϊκὸ πνεῦμα —μέ τὴν παλαιὰ θρησκευτική, ἀλλὰ καὶ τὴν σύγχρονη πολιτικοκοινωνικὴ ἀστοκαπιταλομαρξιστικὴ «ἐκδοσὴ» του— στὴν ἠθικοπνευματικὴ πορεία τῆς ἀνθρωπότητας, τὸν συσκοτισμὸ τῆς ἀλήθειας καὶ τὴν τεράστια ἀρνητικὴ ἐπίπτωσή του γενικὰ πάνω στὴν ἱστορία. Ἀριθμοῦνται σὲ χιλιάδες οἱ συνειδητοὶ φορεῖς τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος σ' ὅλα τὰ πλάτη τῆς Γῆς, αὐτοὶ οἱ μὴ φυλετικὰ Ἑλληνες, αὐτοὶ οἱ Ἑλληνες «οἱ παιδεύσεως τῆς ἡμετέρας μετέχοντες», ποὺ βλέπουν καθαρά, ὅτι, μέσα στὸ ζοφερὸ πλαίσιο τοῦ σημερινοῦ πνευματικὰ ἐβραϊοκρατούμενου Κόσμου, ἡ μόνη ἀκτίνα φωτὸς ποὺ ἀπέμεινε εἶναι ὁ Ἑλληνικὸς Λόγος. Καὶ θὰ ἦταν διατεθειμένοι νὰ ἀγωνισθοῦν γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς ἀνθρωπότητας ἀπὸ τὴν ἐβραϊκὴ πνευματικὴ σκλαβιά. Εἶναι χαρακτηριστικὸ, ὅτι στὴ Γαλλία δημιουργοῦνται σύλλογοι νέων διανοουμένων σὲ διάφορες πόλεις, ποὺ ἐνώνονται σὲ μιὰ πνευματικὴ ἀμφικτυονία μὲ τὴν ὀνομασία «Cécée», μὲ κύριο στόχο τους τὴν καταπολέμηση τῶν κατεστημένων θρησκευτικοπολιτικῶν δογμάτων τοῦ «περιούσιου λαοῦ τοῦ Ἰσραὴλ», καὶ τὴν ἀνάπτυξη καὶ διάδοση τοῦ Ἑλληνικοῦ Λόγου καὶ τοῦ ἐλληνικοῦ ἰδεαλισμοῦ καὶ ἡρωϊσμοῦ σὰν μένου δρόμου, ποὺ θὰ ὀδηγήσῃ στὴν ἀποκατάσταση τῆς ἐπικοινωνίας τῆς ἀνθρωπότητας μὲ τὴν ἀλήθεια καὶ στὴν ὑλοποίηση τῶν ἰδανικῶν τῆς ἠθικῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἠθικῆς εὐδαιμονίας. Καὶ σ' ὅλες σχεδὸν τίς χώρες τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς, δὲν λείπουν τὰ μεμονωμένα ἄτομα (διανοούμενοι καὶ μελετητές), ἀλλὰ καὶ ομάδες ἀτόμων, ποὺ θεωροῦν σὰν δικούς τους προγόνους καὶ προγόνους ὅλων τῶν ἀνθρώπων τοὺς Ἑλληνες καὶ δραματίζονται τὴν ἀνάσταση καὶ τὸν θρίαμβο τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος.

Βαρειὰ ἱστορικὴ εὐθύνη πέφτει στοὺς ὤμους τῶν Ἑλλήνων ποὺ προσπαθοῦν νὰ ἀνακαλύψουν τὴν χαμένη πνευματικὴ ταυτότητά τους μέσα στοὺς λαβύρινθους ἐνὸς σκοτεινοῦ, ψεύτικου, ἐξουσιαστικοῦ καὶ ἱστορικὰ ἀσύνειδου Κόσμου, ἰουδαιοχριστιανικοῦ καὶ ἀστοκαπιταλομαρξιστικοῦ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔχουν αἰχμαλωτισθῇ. Τὸ ἱστορικὸ αἷτημά μας, τὸ ἱστορικὸ αἷτημα κάθε ἐποχῆς, τὸ ἱστορικὸ αἷτημα κάθε ἔθνους, εἶναι ἡ Ἑλληνικότητα. Ἑλληνικότητα στὴν καθημερινὴ ζωὴ, στὴν πολιτικὴ καὶ κοινωνικὴ πραγματικότητα, στὴν ἀντίληψη γιὰ τὸ Θεῖο, γιὰ τὴ ζωὴ, γιὰ τὸν Κόσμο. Ἑλληνικότητα γιὰ μᾶς, Ἑλληνικότητα γιὰ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα.

Ἡ ἀποστολὴ τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ πνευματικὰ αἰχμαλωτι-

σμένου Κόσμου καὶ τοῦ θριάμβου τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος εἶναι ἀνατεθειμένη ἀπὸ τὸ αὐλο πνεῦμα τῆς Ἱστορίας σ' ἐμᾶς τοὺς κληρονόμους καὶ φορεῖς του. Μιὰ Ἑλληνικὴ Πολιτεία, ἂν ποτὲ ἀναδυθῇ σὰν τὴν αἰωνίως ζωντανὴ προγόνισσά μας, τὴν Κύπριδα, ἀπὸ τὸ μοῦρο πέλαγος τοῦ σιωνισμοῦ ποὺ μᾶς κυβερνᾷ, θὰ ἔχη πολλὰ νὰ κάνη, γιὰ νὰ καθάρη τὸν Ἑλληνικὸ Ναὸ ἀπὸ τὶς ἐβραϊκές θρωμιές, μὲ τὶς ὁποῖες τὸν ἔχουν μαγαρίσει καὶ σπιλώσει. Θὰ ἔχη πολλὰ νὰ κάνη στὸν τομέα τοῦ ἠθικοπνευματικοῦ πολιτισμοῦ γιὰ χάρη ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ γιὰ νὰ τελειώσουμε μὲ τὸν προμνημονευθέντα Jean Richepin: (α)

«Στὴν ἑλληνικὴ γῇ, στὸν χαρούμενο κῆπο τῆς Μυθολογίας (...), ἃς χορέψουμε, λοιπόν, ἀφοῦ οἱ φίλοι μας οἱ Ἕλληνες, οἱ φίλοι μας καὶ ἀληθινοὶ πρόγονοί μας, ἔτσι τὸ θέλησαν! Ἦς θυμηθοῦμε, ἐξ ἄλλου, τὸν Αἰγύπτιο ἱερέα, ποὺ εἶπε στὸν Πλάτωνα, ὅταν αὐτὸς πῆγε νὰ τὸν ρωτήσῃ γιὰ τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον τῶν πραγμάτων καὶ τῶν ἀνθρώπων: «Ἐσεῖς οἱ Ἕλληνες εἰσθε καί, ἀσφαλῶς, θὰ μείνετε γιὰ πάντα ἡ νεότης τοῦ κόσμου». Ἐμεῖς οἱ ἄλλοι, οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι, ἃς προσπαθήσουμε νὰ τὴν ξαναθοῦμε μέσα μας, ὅπως ἦταν στοὺς προγόνους μας Ἕλληνες, αὐτὴν τὴν νεότητα, ἀπὸ τὴν ὁποία, ἀλλοίμονον, εἴμαστε τόσο μακριά!».

(α) Ἐνθ. ἀνωτ., σ. 21.

<Δημήτρης Ι. Λάμπρου>

